

கூ. கி. 40

2 3 3 2

நறுமலர் மால

ஆசிரியர்
டி. ரி. செல்வாயகம்

குறை

கிடை 1-07-2010

வேறும்பு

வளர நிலையம்.

175. செட்டியார் தெரு
கொழும்பு.

[விலை ரூ 1 சதும் 50]

942.1

ஒசைல
SL/PR

நறுமலர் மாலை

—: ஆசிரியர் :—

டி. ரி. செல்வநாயகம்

கலா நிலையம் ,
175, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு.

பதிப்புரிமை]

1957

[விலை ரூ. 1;50

மதுப்புரை

மட்டக்களப்பு அரசினர் கல்லூரி விரிவுரையாளர்
சமூகாட்டு அறிஞர், புலவர்மணி, பண்டிதமணி
ர. பெரியதம்பிப் பிள்ளை அவர்கள்,

அ வித்தது.

—
—

இல்லை இலங்கைக் கல்விப்பாட்டுநாற்
பிரசர சபையாரால் 27—4—55ம்
நாள் அங்கீகாரிக்கப்பட்டது.

நாமெல்லாம் இன்று காந்தி சகாப்தத்தில் வாழ்கின் ரேம். தன் மதிப்பும் தன்னுணர்ச்சியும் உச்சஸ்திலையடைந் துள்ள காலம் இது. பிறர் மதிப்பையும் பேணித் தன் மதிப்பையும் சிலைநாட்டுதலில் விரைங்து தொண்டாற்றும் அறிவுள்ள மக்கட் கூட்டம் வாழ்கின்ற இருபதாம் நாற்றுண்டு இது. இந்நாற்றுண்டில் வாழும் இளைஞர்கள் பெற்றகரும் நற்பேறு பெற்றேராவர்.

தேசிய வானத்தில் அடிமையிருள் விடிந்து சுதந்திர சூரியனின் கட்டற்ற பேரோளியானது தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் மீது வீசி விளங்குகின்ற இக்காலத்தில், நமது இலங்கையன்னையும் தனது இயற்கை அழகொளி யுடன் சுதந்திர ஒளியும் பெற்றுப் பேரழகுவாய்ந்து, திகழ்கின்றார்கள். அன்னைபின் சுதந்திர ஒளி யான து மக்கள் தம் மனமாகிய கண்ணுடியிற் பட்டு ஊட்டுவிப் பாய்ந்து, உணர்ச்சிக் கணலை மூட்டிவிட்டது. ஒரு குலம், ஒரு மொழி, ஒரு மதம் என்னும் தனியுரிமை பாராட்டுதலை யொழிந்து இலங்கை மக்கள் யாவரும் சமூக கலாசார பொருளாதார முன்னேற்றத்தினை, நாட்டின் பொது நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு விருத்தி செய்வதற்

குத் தன்னலமற்ற புதுப்புதுப் பணிகளில் ஈடுபட்டு சிற் கிண்ணர்கள். கோடி கரங்களை உயர்த்திக்கொண்டு தொண்டுசெய்வதற்காக அன்னையின் ஆசி பெற்று வீறு கொண்டு விரைந்தெழுகின் றமைந்தரும் பலர். மகளிரும் பலர். இவர்களின் பணிகளும் பலவகையை இவற்றுள் நடுசிலை சின்று நாட்டை வழி நடத்தும் எழுத்தாளர் சேவை அளப்பரிய சிறப்புடையது. இத்தகையதோர் சேவையைப் பாராட்டுதலே இம்மதிப்புரையின் கோக்க மாகும்.

ஈவள் நாட்டிலே வடக்கிலங்கைத் தமிழகமும், கிழக்கிலங்கைத் தமிழகமும் செந்தமிழ் நாட்டின் பகுதி களாக இப்பொழுதும் அமைந்து கிடக்கும் இரு நிலப் பரப்புகளாகும். இவற்றுள் கிழக்கிலங்கைத் தமிழக மானது இயற்கைப் பிரிசிலையாலும், பிறகாரணங்களாலும், பல காலம் வெளித்தொடர்பினையிடும் தனது பழந்தமிழ் வங்கத் தனி சிலையியக்கம் காரணமாகத் தனது பழந்தமிழ் வழக்கும். பண்பாடும் உருக்குலையாமல் சிலைசிற்கப் பெற வழக்கும். பழமைகாண விழைவார்க்கும் புது விருந்தாக றமையால், பழமைகாண விழைவார்க்கும் புது விருந்தாக அமைகின்றது. ஸீர்வளமும், சிலவளமும் சிறைந்து பாலுங் தேனும் பாய்கின்ற மட்டு நன்னட்டினை சமூத்துச் சோழ வள நாடெனக் கூறுதல் ஒருவாறு பொருந்துமேனும், இங்கே பண்டைச் சேரநாட்டுப் பழக்கங்களே மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் மலிந்து விளங்குதலால் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு இது சேரநாடு போன்றும் காட்சி அளிப்பதாகும்.

மட்டு நன்னட்டில் தமது நிலவளம் போல் மனவளமும் பெற்ற மக்கள் மிகப்பலர். வாழ்கின்

றனர். இனியும் வாழ்வார். கிராமங்கள் தோறும், கல்லாக்கலைகளும் பலர், கற்றுவல்ல ஆசிரியர்களையும் தலைகுனியச் செய்யவல்லார்.

“பால்பெருகும்; தேன்பெருகும்; பண்புடைய மன்னவர் செங் கோல்பெருகும்; படிவயற்பைங்கூழ்பெருகும்; புனல்பரந்து கால்பெருகும்; கல்லார்க்குஞ் சொல்லாட்சி மிகப் பெருகும் நூல்பெருகு மிடையார்க்கு நுவலறங்கள் பெருகுமால்”

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பரீட்சகரும்; புலவரும், உலகியல் விளக்க விரிவுறையாசிரியரும்; பல நூல்களின் ஆக்கியோ னுமாகிய வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்களையும், வித்துவான் அ. சரவணமுத்தன் அவர்களையும், தேசிகமணி சைவப்புலவர் கா. அருணைசலம் தேசிகர் அவர்களையும் Dr. வே. அப்பாப்பிள்ளை அவர்களையும், பிற கலைவாணர்களையும் பெற்றமையால் உயர் புகழ்மட்டந்தமட்டு நன்னடானது. அறிவாளிகளும் வணங்கும் உருவுந்திருவு முடைய முத்தமிழ் முனிவர் அருட்டிரு விபுலாங்த அடிகளாரது அவதாரத்தாற் புணிதம் பெற்ற பொன்னடாயிற்று.

இத்தகைய நாட்டிலே அறிவுணர்ச்சியும், ஒழுக்கச் சிறப்பும், தாய்நாட்டுப் பற்றும், தாய்மொழி மதிப்பும் உடையோராய் மாண்பிறவா மானத்திற் தலைநிற்கும் இளைஞர் பலர். இக்காலத்தே தோன்றுகின்றார்கள். இவர்களுள் பழம்பணி புதுக்கியும், புதுப்பணி இயற்றியும்

அரும்பெறலன்னைக்கு அணிந்துகண்டு மகிழ்ந்து மன முருகி சிற்கும் பலரைக் காண்பது நாட்டின் நல்வாழ் விற்கு ஒரு சுப சகுனம் போன்றதாகும். தாய்ப் பணியில் மனம் பதிந்து கிடக்கும் இளாஞ்சிகளுள் திரு. டி. ரி. செல்வநாயகம் என்பார் இங்கே குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க வராவார். இவர் மட்டக்களப்பிற் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற சோழநாட்டு இளவரசியாகிய சீர்பாததேவியின் வழிவழி வந்த மரபினையடையார். எனது பிறப்பிடமாகிய தில்லைமண்டோத் திருப்பதிக்கு அயலிலுள்ளதாய் அழுகு ராணிகளின் பிறப்பிடமாகிய குறுமண் வெளி ஊரினைத் தாயகமாகப் பெற்றவர். சரித்திர நோக்கும், தேசியப் போக்கும் படைத்தவர். தம்மோடு உடன் பயின்ற ஆசிரியர்களினும் சிறந்த முற்போக்கும் சிறைந்த மனத் துணி வங் கொண்டவர். முத்தமிழ் முனிவர் விபுலாநந்த அடிகளாரின்வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஒரு நால்வடிவாக வகுக்க தெழுதியமையால், சமூநாட்டுக்கப்பாலும் தென் இந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வரையும் பேரும் புகழும் பெற்றவர். எதிர் காலத்திற் சிறந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்வதற்குரிய ஜைசயும், ஆராய்ச்சியும், முயற்சியும் உள்ளவர். பிற நல்லியல்புகளும் வாய்ந்தவர்.

இளாஞ்சிகளைக் கொடுத்து வெளிப்படுத்துவதாகிய தமிழ்ப் பணியினால் இன்னுமொருமுறை தமிழ் மக்களின் பாராட்டுதலுக்குப் பாத்திரமாகின்றார். இந்துஸ் பண்ணிரண்டு கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் மட்டு நன்னட்டுக்குச் சிறப்பாக உரியவை ஏழு. இலங்கை இந்தியர்க்கு தனியுரிமையுடையது ஒன்று. சமூநாடு முழு

வதற்கும் பொதுவாக உரியவை மூன்று யாழ்ப்பானை நன்னட்டுக்குரியது ஒன்று.

இந்நாளினை முதலிலிருந்து முடிவுவரை நன்றாகப் படித்துப்பார்த்தேன். இது பெரும்பாலும் சியேட்ட பாடசாலை மாணவரின் அறிவுத்தரத்தினை. மனத்தகத்தே கொண்டு அதற்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளதோர் நூலாகும். தமது நூலகத்தே தமிழரையும், தமிழரது உரிமையையும் தமிழருக்கும், சமூநாட்டுக்குமுள்ள சரித்திரத்தொடர்பின் தொன்மை சிங்களச்சாதியினர் இங்நாட்டிலே தோன்று தற்கு முன்னரேயே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பதையும் வரையறுத்துக்கூறுகின்றார்.

'சமந்தகூடம்' என்னும் பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சியிற் பல மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. சமந்தகூடத்தைப்பற்றி முன்னே தோன்றிய வேறு கட்டுரைகளைப் பார்க்கிலும் இக்கட்டுரை விவிவான அறி வடைய வழிசெய்கின்றது. 'மகாவம்சம்', 'தீபவம்சம்', 'மணிமேகலை' ஆகிய நூல்களிலிருந்து பெற்ற மேற்கோள்களும், பரம்பரைக் கதைகளும், ஆதாரமாக எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளன. சமந்தகூடத்திருப்பணி சம்பந்தமான செய்திகளும் எழுத்தாளரின் அரும்பெரும் முயற்சியையும், ஆராய்ச்சி அவாவையும் புலப்படுத்துகின்றன.

'சிங்காரக்கண்டி' யென்னும் பழகாமத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் பொழுதுபோக்கிற்கு இனியதே. இக்கட்டுரையிலே கண்டி அரசியலிற் தமிழர் தம் உரிமையும், பிறவும் வாசகர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டுவனவாக அமைத்துள்ளன. பழகாமம் கண்டி மன்னரின் வேணிற்கால வாசஸ்தலமாக அமைத்துள்ள செய்தியையும், அதன்

ங்கரமைப்பு முறையையும் அழகுறக்கூறிய ஆசிரியர், அதன் இன்றைய சிலைமைக்கு இரங்குவதும் உணர்ச்சிக் குரியதே, பழகாமம் இடவிசேடமுடையதென்றும், நடு சிலையில் சில்லாது வரலாறு கூறப்படுகுங்கோரால் அதன் சிறப்பெல்லாம் அற்பாக மதிக்கப்பட்டுள்ளன வென்றும் சுட்டிக்காட்டி வருந்துவது ஆசிரியரின் தேசிய உணர்ச்சிக்கோர் உதாரணமாகின்றது.

‘சீர்பாத வரலாறு’ கூறுங்கட்டுரையில் ஆசிரியர் து, வரலாறு எழுதும் ஆர்வம் உச்சிலையையடைஞ்துள்ளது. பிறந்த குலம் விளக்கும் பேராண்மை இதுவன் ரே? சீர்பாததேவியன் நும் சோழாட்டரசியல் வகுக்கப்பட்ட சீர்பாத மரபினர் சரித்திரப்பெருமை வாய்ந்தவர்களென் பதைக் ‘கல்வெட்டும்’, ‘செப்புப்பட்டயழும்’ பிறசாத னங்களுங்கொண்டு எழுத்தாளர் சிறுவியிருப்பது. தம் பெருமை தாமறியாது வாழ்கின்ற சீர்பாதமரபினர் பல ருக்குப் புதியதோர் உணர்ச்சியினையூட்டி நிற்கின்றது.

‘செப்பினே’ என்னும் கட்டுரையில் மட்டக்களப்பில் வழக்காற்றிலிருக்கும் மாந்திரீக சக்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலொட்டார் முதலியோரும் மாந்திரசக்தியில் மயங்கியிருந்த காலமும் உண்டு என்பதையும் கட்டுரை சுட்டிக்காட்டுகின்றது. நோயின் ஆக்கத்துக்கும், நீக்கத்துக்கும் மாந்திரம் எவ்வாறு உதவுகின்றது என்பதில் மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை விளக்கும் ஆசிரியர், பில்லி, குனியம், மாரணம் என்னும் மூவகைப் பாகுபாடு களாக வழங்கும் மட்டக்களப்பு மாந்திரீக வித்தையின் இக்கால நடைமுறைகளையும் விரித்துக்கூறுகின்றார். இக் கட்டுரையைப் படிப்போர் மட்டக்களப்பில் மாந்திரவித்தை

அடைஞ்துள்ள பிரபல்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். இதனால் மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு அன்னர் அஞ்சுதல் முடியாது.

‘மட்டக்களப்புவாவி’ பற்றிய கட்டுரையில் வாவியின் இயற்கையமைப்பையும், அது கட்டோடு கலங்துள்ள முகத்துவாரத் தோற்றுத்தையும் வாவியின் நீண்ட செலவானது மட்டக்களப்பு சிலப்பரப்பை இருநெடுங் கூறுகளாகப் பிரித்துச் செல்வதால் மக்கள் அடைஞ்துள்ள இயற்கை இடையீடுகளையும், இயற்கைக் கொடைகளையும், பிறவற்றையும் ஆசிரியர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். வாவிக்கும் விபுலாங்காதர் ‘யாழ் நூலு’க்குமுள்ள தெய்வீகத் தொடர்பினையும் பாடல்கள் கலந்த இனிய வசனங்களையில் நலம்படப்படுவதும் ஆசிரியர் து எழுத்துவன்றை பாராட்டுதற்கு உரியதேயாகும்.

‘காமன் கூத்து’ என்னுங் கட்டுரை புராணத்தில் வங்துள்ள காமதகனத்தை நினைவு கூறுதற்பொருட்டுத் தென்னிந்தியாவில் ஆண்டுதோறும் நிகழ்த்தப்பட்டு வழங்கி வருகின்றதோர் சமயகூத்தினைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. மலைநாட்டில் வாழ்கின்ற இலங்கை இந்தியத் தமிழ்மக்களிடையே பயின்றுவரும் இக்கூத்தினை அவதாரித்த நம் எழுத்தாளர், தமது சொந்தக் கற்பனையையும் சேர்த்து அக்கூத்தினை நாடகச்சுவைபட எழுதி யிருக்கும் முறை நயங்கு அனுபவித்தற்கேற்ற தனித் தன்மைவாய்ந்துள்ளது. உள்ளாட்டுச் செய்திகளை மாத்திரம் நோக்குவதோடமையாது, பிறங்காட்டுச் செய்திகளையும் நோக்கி அறிந்துகொள்வதில் எழுத்தாளர் கொண்டுள்ள ஆர்வமானது, அவரது அறிவைத் தெளிவாக்கு

தற்கும், மனத்தினை விசாலமாக்குதற்கும் வழிசெய்யு மென்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

'கண்ணகிவழிபாடு' என்னுங் கட்டுரையிலே தமிழ் ரது சமூநாட்டு ஆட்சியுரிமையும், தமிழர் குடியேற்றமும் சம்பந்தமான வரலாறுகளைக் கண்ணகிதேவி இலங்கைக்கு வந்த வரலாற்றுடன் எழுத்தாளர் ஆராய்ந்து தெளிவு படுத்திக்கூறுகின்றார். 'சிலப்பதிகாரம்' முதலிய நூல்களிலிருந்து எடுத்தாண்ட மேற்கோள்களும் கட்டுரையை அழகுசெய்து விளங்குகின்றன. மட்டக்களப்போடு தொடர்புடைய பல செய்திகளும் கட்டுரையிற், கூறப் பட்டுள்ளன.

சமூநாட்டின் வடகோடியிலுள்ள 'நெடுஞ்சீனிப் பற்றிய கட்டுரையானது வரலாற்று நூல் வகுப்போர், வரலாறு சம்பந்தமான இடங்களையும், காட்சிகளையும் காண்டற்காக வித்தியா வினாதேப் பிரயாணங்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியத்துக்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ் கின்றது. தாம் நேரே கண்ட நெடுஞ்சீனின் இயற்கையை கிணையும், துறைமுக அமைப்பினையும், பிற நல்லியல்புகளையும் வியங்து கூறும் எழுத்தாளர், அங்குள்ள மக்கள் வாழ்க்கையினைக் கூறுமிடத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பொருட்டு இரங்குகின்றார். தமது தாய்க்காமையை மட்டக் களப்பு மாநாட்டில், வகுப்புகளிடையே உயர்வு தாழ்வு கருதாத சமத்துவ நிலை மக்கள் தம் உள்ளத்திலும் வெளி யிலும் ஓப்பவிளங்குவது குறித்துப் பெருமிதமுங்கொள் கின்றார்.

சமூநாட்டிலுள்ள 'பழங்கோயில்களைப்பற்றிய கட்டுரையிலே தெய்வத்தினையில்லும், ஆன்ம இயல்லும், வழி

பாட்டு முறைகளும் பற்றிய செய்திகளை வரலாற்று முறையாகச் சுருக்கமும் தெளிவும் அமையக்கூறும் எழுத் தாளர், சில கோயில்களில் சிறப்பாகப் பரம்பரை பரம் பரையாக நிகழ்ந்துவரும் ஒழுங்கு முறைகள் சிலவற்றையும் படிப்போர் உணர்ந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் உரைத்துச் செல்கின்றார்.

'இராசகாரியம்' என்னும் கட்டுரையில் அரசனுவான் கடவுளின் பிரதித்தி போன்றவன் என்றும், அவனுக்குச் செய்யும் பணியே இராசகாரியமென்றும் கூறிய எழுத்தாளர் கண்டிகர வரலாற்றே சார்த்தி அகனை விரித் துரைத்துச் செல்லும் முறையானது பல துறைகளிலும் கூர்ந்து செல்லும் அவரது கருத்தின் விளாசத்தினை நமக்குக் காட்டுகின்றது.

'கிராமிய இலக்கியம்' என்னும் பகுதியில் இரு வகைப் புலவர்களின் இயல்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கிராமிய இலக்கியங்கள் காதல் சம்பந்தமான துறை பற்றிய பாடல்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டுவாழ்க்கையில் நிகழும் செய்திகள், நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள், விளையாட்டுகள், விழாக் கொண்டாட்டங்கள், ஆடை அணிகள், உணவு முதலிய பல செய்திகளைக்கொண்டனவாய் நாட்டு வாழ்க்கையின் இயல்பினைக் கைங்கிற நெல்லிபோற் காட்டும் பாடல்களும் கிராமிய இலக்கியங்களே என்பதும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கிராமிய இலக்கியங்கள் சங்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப இயற்கையாகவே தோன்றி சின்று எழுதி வழங்காது கேள்விமுறையாகப் படிக்கப்பட்டு வழங்கி வருவதால் காலக்கியிற் பல பாடல்கள் சிதைத்து மறைந்து போதலும் கூடும். ஆதலின் இவற்றைப் பாது

காக்கவேண்டும், என்னும் வேட்கையும் இக்கட்டுரையில் பிரதிபலிக்கின்றது.

இக்கட்டுரைகளை யெல்லாம் ஒரு கோவைப்படுத்திய எழுத்தாளர் ஆண்டில் இளையராயினும், அறிவில் முதியவராகவே காணப்படுகின்றார். அற்ப வருவாயுள்ளதும், பல வசதிகள் குறைந்ததுமான ஆசிரியத் தொழிலை மேற் கொண்டோர் பலருக்குத் தமது கருமங்களைக் கவனிப்ப தற்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்தல் அரிது. கலை யாராய்ச்சி செய்வதெவ்வாறு? எனினும் நமது இளம் எழுத்தாளர் தமது ஓய்வு நேரங்களையும் கலைத் தொண்டிலேயே பயன் படுத்தி, தாம் பிறந்த நன்னடித்தற்கு இயன்ற சேவை செய்தற்கு முன் வந்துள்ளார். அவரது நோக்கத்தையும் உணர்ச்சியையும் நாம் பெரியனவாக மதித்தல் வேண்டும். அவரது ஆக்கத்துக்குத் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஊக்கமளிக்க வேண்டும்.

ஆதவின் “நறுமலர் மாலை” என்னும் பெயருடன் வெளிவரும் இங் நூலில் தமிழுலகம் நன்கு பாராட்டிப் பேணி ஆக்கியோனுக்கு நல்லாதரவளித்தற்குக் கடமைப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய இளைஞர்களை ஒருபடிமேலேற்றி அவர்களுடைய நல்லுணர்ச்சியைத் தூண்டுவதும், வளர்ச்சி கருதி வேண்டிய துணைகள் புரிவதும், நல்லறி வாளர் செய்யத்தக்க செயல்களாகும். யானும் இதுவே செய்வேங்க.

குருக்கள் மட்டம் }
மட்டக்களப்பு }

ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை.

முன்னுரை

இந்துமா கடவின் நடவடிக்கை, செந்தாமறையே என்ன எழிலுடன் இலங்கும் தீவு. இலங்கை நாடாகும். இதனை ஈழாடெனவும் வழங்குவர், வளமார்ந்த ஈழ நாடு முழு வதும் முன்னாளிற் தமிழர்களின் தாயகமாக விளங்கியது. ஆனால் நாள்டைவில் சிங்கள மக்களின் தாயகமாகவும் மாறிவிட்டது. தொன்றுதொட்டு உரிமையுடன் வாழ்ந்து வங்த தமிழர்கள், சிங்கள மக்களின் பெருக்கத்தினால், இலங்கையின் வடக்கையும், கிழக்கையும் உறைவிடமாக கிக்கொண்டார்கள்.

�ழாட்டு அரசியலர்கள் மாநிலத்தை ஒன்பது மாவட்டங்களாகப் பிரித்துள்ளார்கள். இவற்றுள் வடக்கு மாவட்டமும், கிழக்கு மாவட்டமும் தமிழ் மக்களின் தாயகங்களாகும். ஏனைய மாவட்டங்களில் இலங்கைக்கே உரித்தான் தமிழர்கள் வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் பெரும்பாலும் வடபகுதியையோ, கிழக்குபகுதியையோ பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்களாகத்தானிருப்பார்கள்.

வடக்கு மாவட்டத்தைக் காட்டிலும், கிழக்கு மாவட்டம் நீர்வளத்திலும், நிலவளத்திலும் சிறங்கோங்கிவிளங்குகின்றது. இலங்கையின் வளத்தை வளர்க்கும் மாவலி கங்கை ஆறு கிழக்குப்பகுதியை, நீர்ப்பாய்ச்சிக்கடலிற் கலக்கிறது. இதனைத்தவிர இன்னும் பல ஆறுகள் பெருகி ஓடிக்கிழக்கைப் பொன்னும், பொருளும் குவியும் நாடாக்குகின்றன.

கிழக்கில் நீர்வளமும், நிலவளமும் மிகுங்கிருப்பதனால், மக்கள் உழு தொழிலையே பெரும்பாலும் தங்கள் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளார்கள். உழுதுண்டு வாழ்வதிலே இன்பங்கானும் உழவர்களின்

உறைவிடமான மாவட்டத்தில் பலகல் தொலைவிற்கு வயல் வெளிகள் பரந்து கிடைக்கின்றன.

கிழக்கு மாவட்டத்தில் வாழும் பாட்டாளி மக்களின் பண்பாடு, சமூநாட்டு மக்களிற் பலருக்குத் தெரியவராது. சமூநாட்டு மக்களிற் பலருக்குத் தெரிய திருக்கும் போது தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு எங்ஙனம் தெரிய முடியும். இக்குறைவினை ஓரளவு சிறைவு செய்யும் பொருட்டு எமது வானேவிப் பேச்சுகளிற் (RADIO CEYLON) பலவற்றையும், செப்தித்தாள்களில் வெளிவந்த எமது கட்டுரைகளிற் சிலவற்றையும் கோவைப்படுத்தி இந்நாளினை உருவாக்கியுள்ளேன்.

கிழக்கு மாவட்டத்தையும், அங்கு வாழ்வார்களையும் பற்றி ஓரளவு கூறிடும் இந்நாளின் கண்ணே, கிழக்கு இலங்கைக்குப் புறம்பான சிலவிடங்களையும் சேர்த்துள்ளேன்.

வடக்கு மாவட்டத்தின் இயற்கை எழிலினை மேம்படுத்தும் 'நெடுந்தீவு'ம், கல்லூரைப் பெருமைப்படுத்தும் 'கந்தனின் கோயிலும்' சிந்தனைக்குச் சிறந்த விருந்துகளாகும்.

சமூநாட்டின் புகழினை வெளியுலகினுக்கு ஈட்டிக் கொடுக்கும் 'சிவனைபாதமலை' என்னும் பழம்பதி அன்பார்களின் ஆராய்வினுக்கு அருமருந்தனதாகும்.

சமூநாட்டின் நடுப்பகுதி மலைகளால் சிறைந்துள்ளது. இப்பகுதியினைச் செப்பனிட்டு பொன்னை வாரிக் கொடுக்கும் தேயிலைத் தோட்டங்களாக்கிய பெருமை, இலங்கை இந்திய மக்களைச் சாரும். அன்னார் பன்னெடுங் காலமாகத் தோட்டங்களிலே வாழுங்கு வருவதனால் அவர்களின் பண்பாடு இலங்கை மக்களின் பண்பாட்டினின் றுவேறுபட்டதாக இருக்கின்றது. அந்த வகையிலே அவர்களின் உல்லாசப் பொழுதுபோக்கு சிகிஞ்சியான 'காமன் கூத்து' கருத்தைக் கவரும் தன்மையது.

இலங்கையில் எத்தனையோ மன்னவர்கள் ஆட்சிநடத்தியுள்ளார்கள். அவர்களது அரசியல் அலுவலாகிய 'இராசகாரியம்' பழமையினைப் பண்பாக எடுத்தியம்புகின்றது.

இவைகளுடன் கிழக்கு இலங்கையைப்பற்றி இயம்பிடும் பல விடயங்களும் நாளினை அழகு செய்கின்றன.

வானேவிப் பேச்சுக்களைக்கொண்டு இந்நாளினையான உருவாக்கியிருந்தால் மாணவர்களுக்குப் பயன் படாதுபோய்விடும். ஆகையினால் மாணவர்களுக்கும் உருதுண்யாயிருக்கும்பொருட்டு, வேண்டிய விடயங்களைக்கொண்டே இந்நால் திகழ்கின்றது.

கிழக்கு மாவட்டத்தைப்பற்றி ஓரளவும், வடக்கு மாவட்டத்தைப்பற்றிச் சிறப்பாகவும், இலங்கையைப் பற்றிப் பொதுவாகவும் கூறக்கூடியதாக நாளினைத் தொகுத்து 'ந று மலர் மாலை' எனப் பெயர்கொடுத்துள்ளேன்.

எமது கையெழுத்துப் பிரதியினைப் பார்வையிட்டு திருத்தங்கள் செய்துகொடுத்த அன்பர் பா. ஆறுமுகம் ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், நாளினைப் படித்து ஆராய்வு செறிந்த மதிப்புரை அளித்த புலவர்மணி, பண்டிதமணினார். பெரியதம்பிபிள்ளை அவர்களுக்கும், வானேவிப் பேச்சுக்களை உபயோகிக்க அனுமதி தந்த திரு அருள்தியாகராசர் அவர்களுக்கும் என்னமார்ந்த நன்றியறிதலை உரிமைப்படுத்துகின்றேன்.

சமூநாட்டையும், சமூநாட்டுத் தமிழர்களையும் பற்றி ஒருவாறு கூறிடும் நறுமலர் மாலையினை உங்கள் அன்புக்கைகளில் ஒப்படைக்கின்றேன். வேண்டாதன தவிர்த்து வேண்டுவன கொள்ளல் மக்கள் கடனேயாகும்.

டி. ரி. செல்வநாயகம்,

உள்ளுறை

எண்	விஷயம்	பக்கம்
1	சமந்தகூடம்	...
2	இராசகாரியம்	...
3	கண்ணகி வழிபாடு	...
4	நெடுஞ்சீலு	...
5	விபுலாங்கந்த அடிகள்	...
6	கிராமிய இலக்கியம்	...
7	செப்பினை	...
8	சீர்பாத வரலாறு	...
9	மட்டக்களப்பு வாவி	...
10	காமன் கூத்து	...
11	சிங்காரக் கண்டி	...
12	பழங் கோயில்கள்	...

நறுமலர் மாலை

1. சமந்தகூடம்

ஸழவள நாட்டில் எத்தனையோ மலைகள் வானளாவ வளர்ந்துள்ளன. பேதுருநால கால, நமுனகுலகந்த என்றிவ்வாருக இன்னும் பல பூர்ந்த மலைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுள், சப்ரமாவட்டத்தின் எல்லையை அழுகு செய்யும் சமந்த கூடம், அன்பர்களின் தனிப்பெரும் வழி பாட்டி நுக்குரிப்பதாகத் திகழ்கின்றது.

சமந்த கூடமென்றால் பலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஏனெனில், இங்கு வாழும் பல நெறியினரும் தங்களது அறிவு நூலினுக்கேற்பப் பல பெயர்களை வழங்கியுள்ளார்கள். அந்த வகையிலே, ‘சிவனெனி பாதம்’, ‘பாத பங்கயம்’, ‘சிவனடிபாதம்’, ‘சிறி பாதம்’, ‘அடம்ஸ் பீக்’, ‘ஆதம் மலை’ ஆகிய பெயர்களாற் சமந்த கூடம் அழைக்கப்பெற விருக்கின்றது.

கடல் மட்டத்திலிருந்து 7360 அடி உயரத்திற் சமந்த கூடம் இருக்கின்றது. ஆதலினாற் சமந்த கூடத்தின் முகட்டை எல்லாக் காலங்களிலும் சென்று தொழுதல் முடியாது. காற்று, மழை, குளிர், பனி ஆகிய இயற்கை ஏதுக்களாற் பாதிக்கப்படாவண்ணமிருப்பதற்காக, மார்குறிந் திங்கள் முழுங்கிலா நாள்முதல் வைகாசித் திங்கள்

முழுங்கிலா நாள் வரையுமின்னள் ஜூங்து திங்கள் காலத்தினுட் பயணம் பண்ணுவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, திருவடித்தாமரையினை வழி பட அவாவுறுகிறவர்கள் இந்நாட்களினுட் செல்வது பொருத்தமுடையதாகும். இக்காலையினுள் நாள்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சென்றவண்ணமாகவே இருக்கின்றார்கள். ஈழ நாட்டிற் சமந்தகூடத்தைத் தரிசிக்கச் செல்லும் மக்கட் கூட்டத்தைப்போல் வேறொங்குமே காணமுடியாது. பல கல் தொலைவில் மக்கள் வரிசையாகச் சென்றவண்ணமாக இருப்பது புதுமையானதேயாகும்.

மலையின் முகட்டை அடைந்து திருவடித் தாமரையைத் தொழுவதற்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று இரத்தினபுரிப்பாட்டையாகும். இப்பாட்டை, செப்பணிடப்பாததாகவும், சுரடு முரடான தாகவும் இருக்கின்றது. இவ்வழியினால் ஏறி இறங்குவது மிகவும் துப்பமான செயலாகும். என்றாலும் இவ்வழியாக ஏறி எல்ல 'முதன்மையான பலன்' கிடைக்குமென்பது பெனத்தர்களின் நம்பிக்கையாகும். ஆகவே, அன்பிலே மேம்பட்டவர்கள் துன்பங்களைச் சுகித்துக்கொண்டு இவ்வழியாக ஏறி இறங்குகிறார்கள்.

மற்றது, மஸ் கே லி யா — ஊடாகச் செல்லும் பாட்டையாகும். இப்பாட்டை — அடிவாரத்திலிருந்து முகட்டை அடைய எட்டுக்கல் தொலைவு ஏறியாகவேண்டும். ஜூங்குகல் தொலைவு சரி வாகவும் மூன்று கல் தொலைவு செங்குத்தாகவும் சென்றாகவேண்டும்.

சரிவாகச் செல்லும் வழி ஓரளவு செப்பணிடப்பட்டு கற்களினாலும், மரங்களினாலும் படிகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. படிகளை இரண்டாக வகுத்து, நடுவண்ணமாகக்கம்பிகள் போடப்பட்டிருப்பதனால் ஏறுவதற்கு ஒரு புறமும், இறங்குவதற்கு ஒரு புறமுமாக உபயோகப்படுகின்றது. இவ்வாறு செய்யாவிடில், செங்குத்தான் பாட்டையின் படிகளில் ஏறும்போது தற்செயலாக இடரினால் அன்னவளின் சிலைமைக்கு இரங்கவேண்டியே இருக்கும். பார்ப்பதற்கு அச்சத்தை ஊட்டும் செங்குத்தான் படிக் கட்டுகளின் அமைப்பே புதுமையானதாகும். மனத்திலே அச்சம் தோன்றினாலும் 'திருவடித் தாமரையினைத் தொழுப்போகிறோம்' என்ற எண்ணப்பாங்கினால் அச்சம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அகன்று விடுகின்றது.

சமந்தகூடத்தில் ஏறுவதற்குப் பகற் காலத்தைவிட இராக்காலமே ஏற்றதாகும். களைப்படையாமல் அமைதியாகச் செல்வதற்குத் திங்கள் குளிர்ச்சியை ஊட்டி உறுதுணை புரிகின்றது. இராக்காலப் பயணத்தை இன்ன வின்றிச் செய்வதற்காக, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தான் அரசியலார் மின்னேட்ட விளக்குகளைப் பொருத்தி கூர்கள். “இலக்சபானை” மின்னேட்டத்திட்டம் குறைவின்றி சிறைவெய்தினால், சமந்தகூடத்தினுக்கு மின்னேட்ட விளக்குகளை ஏற்றுவதாக ஈழநாட்டு அரசியலார் ஸேர் கடன் செய்தனர். அதன்படி மின்னேட்டத்திட்டமும் குறைவின்றி சிறைவெய்தியதனால், அரசியலார் அடிவாரமிருந்து முகடுவரையும் மின்னேட்ட விளக்குகளைப் பொருத்தினார்கள். இவ்விளக்கேற்று விழாவினை நினைவு

படுத்தும் வண்ணம், மலையின் அடிவாரத்திலே ஒரு கொடு முடி நிறுவி அசில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் நேர்கடன் நிறைவினைக் குறித்துள்ளார்கள்.

ஊசிமீடி:

சரிவாகச் செல்லும் ஐஞ்துகல் தொலைவு வழி, ஊசி மலையில் முற்றுப்பெறுகின்றது. இங்கிருஞ்து மூன்றுகல் தொலைவு செங்குத்தான் பாட்டையிலே சென்றுக வேண்டும். ஊசி மலையிலே தங்கு மடங்களும், தாகம் தீர்த்துக் கொள்வதற்கான கடை ஒரும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு மட்டுந்தான் கூகள் இருக்கின்றனவென்பதல்ல? அடிவாரத்திலிருஞ்து முகடு வரையும் செல்லும் பாட்டையின் ஓரங்களிலே, இடைக்கிடை கடைகள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் இல்லாவிடில் வழிப் போக்கர்கள் துன்பப்படவேண்டியே வரும். பாட்டையின் பக்கவிலே இடையிடையே மரங்களினால் நீண்ட சிறிய புரண்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அன்பார்கள் வழிநடந்த கலைப்பினை இப்புரண்களின் துணையினாற் போக்கிக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

ஊசிமலை யென்னும் பெயர், காரணப்பெயராகும். சிங்கள மொழியில் இதை “இரிக்கட்டுப்பானு” என்றழைப்பார்கள். ஊசி போல் மலை நேராக இவ்விடத்திலிருஞ்து மேலெழுவதனற்றுன் இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று சிச்சயிக்கலாம். இங்கிருஞ்து மேல் நோக்கி ஏறும் படிக்கட்டுகளின் தொடக்கத்திலே முக்கோண வடிவினைக்கொண்ட உருவமொன்றினை ஆக்கி

வைத்துள்ளார்கள். இதில் வெள்ளைறச் சிலைக்கொடி களும், வெற்றுத் துணிகளும் தொங்குகின்றன. கொடிகளைக் காட்டிலும் எண்ணிக் கணக்கிட முடியாத ஊசிகள் இதில் மாட்டப்பெற்றுள்ளன. தைப்பதற்கு உதவும் ஊசிகளும், கம்பிகளாலான ஊசிகளும் தொங்குகின்றன. பயணம் செய்பவர்கள் நூற் கழிகளை வாங்கி ஒரு முனையை ஊசியிற் கட்டி, அதனை வடிவத்தில் பொருத்திவிட்டு நூலைக்கொண்டேறுகிறார்கள். எங்கு நூல் முற்றுப்பெறுகிறதோ, அங்கு அதனை விட்டுவிட்டு மேலே ஏறுகிறார்கள். இவ்வாருக மக்கள் நூலைக்கொண்டேறுவதனால், கொள்கைக் கோட்பாட்டினைக் கடைப்பிடித்ததாக முடியுமென்கிறார்கள்.

செங்குத்தான் பாட்டையில் ஏறும்போது அறிவு நூல் தொடர்பான இறைவனின் வரலாறுகளைச் சொல்லி யும், பாடல்களைப் பாடி யும் வழிபட்டுச் செல்கின்றார்கள்.

சமந்தகூடத்தினுக்குச் செல்லும் எந்த வழிப்போக்கைனையும் ஊசிமலையும், ஊசிவளையமும் கவராதுவிடா. ஊசிமலை யென்ற பெயரினுக்கேற்ப ஊசிகளினால் அழகு செய்யப்படும் அடிவாரத்தின் முகடு அன்பினுக்குரிய தாகத் திகழ்கின்றது. செங்குத்தான் பாட்டையிற் செல்வதற்குத் துணைசெய்யும்படி இறைவனை வேண்டல் செய்யும் நோக்கமாகத்தான் இப்பணியினை அனைவரும் செய்கின்றார்கள். ஊசிமலையின் பக்கவிலுள்ள கடைகளில் வேண்டிய ஊசிகளும், நூல்களும் விற்கப்படுகின்றன. மறந்து சென்றவர்களை இக்கடைகள் நினைவுட்டுகின்றன.

கோயில்:

ஊசிமலையிலிருஞ்து செங்குத்தாக மூன்று கல் தொலைவு ஏறியவுடன் மலையின் முகட்டை அடையலாம். முகட்டிலே இறைவனின் திருவடித்தாமரை கல்விலே அழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வழிப்போக்கர்களின் எண் ணற்ற கூட்டத்தினால் திருவடித் தாமரைக்கே தீங்கு வந்துவிடவுங் கூடுமெனப் பலர் எண்ணினர்கள். மக்கள் திருவடித்தாமரையின் மீது ஸிலங்தோய் வணக்கம் செய் வதனுலும், கைகளினாலே தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வதனுலும் நாளாவட்டத்தில் திருவடித்தாமரை சிதைந்துவிடுமென்பது திண்ணம். ஆகவே, திருவடித் தாமரைக்குத் தகுந்த பாதுகாப்புச் செய்ய “மகாபோதி புத்த சங்கம்” முன்வந்தது. திருவடித்தாமரையினைச் சுற்றிச் சாந்தினாற் கட்டி மெழுசி, மேலே திருவடித் தாமரை போன்ற உருவினை அமைத்துள்ளார்கள். திருவடித்தாமரையினைக் காண்பதற்குச் சிறு துளைகளும் வைத்துள்ளார்கள். இத்துளைகளினாடாகப் பகலவனின் கதிர்கள் விழும்பொழுது, திருவடித்தாமரை ஒளிவிளக் காக ஸிலவுகின்றது.

திருவடித்தாமரையை நடுவண்ணமாகக்கொண்டு, ஒரு சிறிப் கோயில் எடுப்பித்துள்ளார்கள். இக் கோயிலை உள்ளகத்தே கொண்டதான் பெரிய கோயிலுமொன்று எழுப்பப்பட்டுள்ளது. திருவடித்தாமரையைக் கோயிலி னுட்சென்றும், கோயிலின் புறத்தே சென்றும் வழிபாட்க் கூடியதாகக் கோயில் எடுப்பிக்கப்பட்டமை போற்றக் கூடியதேயாகும். மலையின் முகட்டை இயன்றவரை

சமந்தகூடம்

சமதளமாக்கி மக்கள் சின்றுதொழுவதற்காக வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கோயிலைச் சுற்றி வலுவான மதிற்சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ளமையினால், கோயிலைக் காண்பவர்களுக்கு எவ்விதமான துன் பழும் ஏற்படாது.

கோயிலின் பக்கலிலே, நகர்ப் பாதுகாவலர் ஸிலையழும் சிறுவப்பட்டுள்ளது. நகர்க் காவலர்கள் (Police) மட்டும் இவ்விடம் சின்று பணிபுரியாது விடின், வழிப்போக்கர்கள் மட்டிடமுடியாத துன்பங்களை அனுபவிப்பார்களென் பது திண்ணம். மலையின் முகட்டிலே இருநாறு பெயர்கள் மட்டிடற்றுன் தாமதிக்கலாம். ஆனால், எந்த வேளையிலும் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் வந்துகொண்டிருப்பதாலும், நகர்ப் பாதுகாவலர் ஏற்ற ஒழுங்குகளாற்றி, முகட்டில் அதிக நாழிகைப்பொழுது தாமதிக்காவண்ணம் அனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

திருவடித்தாமரையினாத் தொழுவதற்காக ஒரு நொடிப்பொழுது ஓழிவு கொடுக்கப்படுகின்றது. கூடுதலாகத் தாழ்த்தல் எடுத்துக்கொண்டால், வலுவாக அகற்றப்படுகிறார்களெனில், வழிபாடவரும் வழிப்போக்கர்களின் தொகுதி எம்மட்டென்பது இனிது புலனாகும். திருவடித் தாமரைமீது வெண்துகிலை விரித்துக், காணிக்கைகளைச் செலுத்தி ஸிலங்தோய் வணக்கம் செய்கின்றார்கள். நேர்கடன் காணிக்கைகளைத் திருவடித்தாமரையினுக்கு அர்ப்பணித்துப் பணிகிறார்கள்.

திருவடி த்தாமரையின் முறை பற்று தே சிறியதோர் கோயில் எடுப்பித்துச் சைவங்நறிப் பரம்பொருள்ஞருக்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சமந்தகூடம் என்பதனை நோக்கிச், சமன் தெய்வத்தின் உருவினை வைத்துள்ளார்கள் போலும்! பெளத்தர்கள் சமன் தெய்வம் என்று வழிபடுபவரை சைவ நெறியினர் இலக்குமணர் என்று சொல்வார்கள். இலக்குமணரின் பக்கவிலே இராமர் எழுந்தருளியுள்ளார்· அன்னவரது திருவடியினை அழிக்க யானையொன்று பெருமைப்படுத்துகின்றது. இவ்வுருவங்களை யாருமே தொடு முடியாதவாறு கண்ணடியின் துணைகொண்டு பாது காத்துள்ளார்கள். மூல இடத்தின்கீழ் ஒரு காணிக்கைப் பெட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பக்கவிலே ஒருவர் சந்தனக்கிண்ணத்துடன் பாராக்கொடுத்தவாறு நிற்கின்றார்.

உருவங்களைத் தொழுவதற்கு வருவோர்களின் நெற்றியிலே, குல, நெறி, பேதம் பாராட்டாது சந்தனப் பொட்டிடுகின்றார். மேட்டில் குடிகொண்டிருக்கும் இறைவனின் உருவங்களையும் இலகுவில் காண்டல் இயலாது. அதற்கும் வரிசை முறைமையினில் நின்றுக் கொண்டும். குலம், கொள்கை வேறுபாடின்றிச் சமந்தகூடத்தில் ஒன்றுசேரச் செய்து நெற்றியிலே சந்தனப் பொட்டினை இலங்கப்பண்ணும் சைவ நெறிக்கோயில் அன்பை வளர்க்கிறதென்பதில் ஜூயமின்று.

சமயக்கணக்கர்களின் கூற்று:

சமந்தகூடத்தில் ஊன்றப்பட்டுள்ள திருவடித்தாமரையினை, சைவ நெறியினர் தங்களது முழுமுதற்

கடவுளான சிவனின் திருவடித்தாமரை என்கின்றார்கள். தூக்கியதான் நடராசருக்கே உரித்தானதாகும். தில்லையிலே, நடராசர் ஆனந்த நடனம் ஆடி அன்பர்களை முன் னாளில் மகிழ்வித்தார். காரைக்கால் அம்மையாருக்காக இறைவன் ஆனந்த நடனம் ஆடிக்காட்டினார். அந்த வகையிலே, ஒற்றைத்திருவடி சைவசமய அறிவுநூற்படி நடராசருக்கே உரித்தானதாகும். ஆகவே, இலங்கை வாழும் சைவ நெறியினர்கள் சிவனின் திருவடித்தாமரையென்று நிலங்கோய் வணக்கம் செய்கின்றார்கள். இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்த, ‘சிவனடிபாதம்’ (சிவன் + அடி + பாதம்) ‘சிவனெளிபாதம்’ (சிவன் + ஒளி + பாதம்) ‘சிறிபாதம்’ ‘பாதபங்கயம்’ என்ற பெயர்கள் சான்று பகர்கின்றன.

கிறித்தவ சமயக்கணக்கர்கள் தங்களின் முழுமுதற் கடவுளின் படைப்பான், ஆதாமினுடைய திருவடித்தாமரையென்று பணிகின்றார்கள். ஆதாம் கடவுளின் ஆஜையை மீறியபோது, அவருக்குக் கடவுள் சாபம் கொடுத்தார். அதனை நிவீர்த்தி செய்வதற்காகச் சமந்தகூடத்தில் நின்று ஒற்றைத்தாளில் தவம் செய்தமையினால், அன்னவரின் திருவடித்தாமரை ஊன்றப்பட்டதென்கிறார்கள். இதனை ஆதாரப்படுத்த அடம்ஸ் பீக் (Adams Peak) என்னும் பெயர் சான்று பகர்கின்றது.

மகமதிய சமயக்கணக்கர்களோ, தங்களது ஆண்டவனுகிய முகமது நடியின் தங்கையான ஆதாம் நடியினுடைய திருவடித்தாமரை என்கின்றார்கள். கிறித்தவ சமயக்கணக்கர்களின் கூற்றினைச் சார்ந்து செல்லும் மகமதிய

அறிவு நூல்கள், கிறித்தவர்களின் கூற்றையே ஆதாரப் படுத்துகின்றன. அதற்கேற்ப 'ஆதம் மலை' என்னும் காரணப் பெயர் சான்று பகரா நிற்கின்றது.

இங்கு வாழும் பெளத்தர்களோ, புத்த பெருமானின் திருவடித்தாமரை ஊன் றப்பட்டுள்ளதென்கின்றார்கள். இக்கூற்றினை ஆதாரப்படுத்தப் பல நூற்றுண்டு காலமாகச் 'சமந்தகூடம்' என்னும் பெயர் வழிவழியாக இருந்து வருகின்றது. அதனுடன் சிங்களவர்களின் வரலாற்று நூலான 'மகா வமிசம்' 'தீப வமிசம்' என்பன சமந்தகூடம் பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்றன.

மகா வமிசத்திலிருந்து:

புத்தபெருமான் இலங்கைக்கு மும்முறைகள் வான வழியாக வந்துள்ளார். முதலாமுறை விந்தனையிலும், இரண்டாமுறை களனியிலும், மூன்றாமுறை சமந்தகூட்திலிலுமாகப் புத்தபெருமான், இறங்கியுள்ளார். இரண்டாம் தடவை புத்தபெருமான்வந்தகாலையில் தேவர் களுக்கு அரசனும், சமந்தகூடத்தில் வாழ்பவனுமாகிய மகா சமணன், புத்தபெருமானிடம் தான் வழிபடுவதற்கு ஏதேனும் சினைவுக் குறிகள் தரும்படி வேண்டி நின்றனன். உயிர்களுக்கு நன்மைபுரியும் புத்தபெருமான் தூயகருஷிற மயிரை உடையவர். தமது தலைமேற் கையை வைத்து, கை சிறைந்த மயிரினை அவரிடம் வழங்கினார். அவர் அதனை ஒரு பொற்கலயத்திற் பெற்று, புத்தபெருமான் அமர்ந்திருந்த இடத்திலே ஏழடிச் சுற்றுளவுள்ள

பல நிற இரத்தினக் கற்குவியலின் மீது, நீலக்கல் பதித்த தூபியினால் மூடி அதனைத் தொழுதார்.

இதனால் நாம் ஓர் உண்மையினைக் காண்கின்றேம். அஃதாவது, சமந்தகூடம் தேவர்களின் உறைவிடமாகத் தீகழ்ந்ததென்பதேயாகும்.

மூன்றுவதுமுறை மணியாக்கிகள் என்னும் நாக அரசன் புத்தபெருமானை அடைந்து, அவரையும், அவரது மாணுக்கர்களையும் தன் நகரினுக்கு எழுந்தருளும்படி வேண்டி நின்றனன். புத்த சிலையை அடைந்த எட்டா வது ஆண்டி லே சேத வனத்திலிருந்த பெருங் தவமுனிவர் வைகாசித் திங்கள் இரண்டாம் நாள் முழு சிலா வன் று ஜங்நா று மாணுக்கர்கள் புடை சூழச் சென்றார். உணவு உட்கொள்ளும் பொழுதெல்லை அறிவிக்கப்பட்டதும் ஆதிசால் முனிவராகிய புத்தபெருமான், தமது காவி ஆடையினை எடுத்துக்கொண்டு மணியாக்கிகள் ஆட்சிநடத்தும் கவியாணி சத்தியத்தில் எழுப்பப்பட்ட அழகிய முத்துப்பங்கரின் கீழ், தமது மாணுக்கர் குழ இருந்தார். இதனால் மகிழ்வுற்றுத் தனது ஏவலாளருடன், மேலான உணவும், மேலான பானமும் தருமத் தலைவருக்கும் அவரது கூட்டத்தாருக்கும் படைத்தனன். பிற உயிர் ஓம்பும் மன்னுயிர் முதல்வன், தரும அறிவுரை சிகழ்த்திய பின்னர் புறப்பட்டுச் சமந்தகூடத்து முகட்டின்மீது தம் தாளினை எல்லோர்க்கும் புலப்படும் வன்னை ம் பதித்தருளினார். அதன்பின்னர் அம்மலையடிவாரத்தில் தம் மாணுக்கர்களுடன் புத்தபெருமான் அன்று தங்கியிருந்து தீகவாவியினுக்குப் புறப்பட்டாரென்று மகாவமிசம் கூறுகின்றது.

தீபவமிசத்திலிருந்து...

மகா வமிசத்தைப் போன்றதோர் வரலாற்று நூலே தீபவமிசமும். இங்நூலிலும் சமந்தகூடம் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. சமந்தகூடமென்பது காரணப்பெயரேயாகும். சமன் தெய்வம் தன் கூட்டத்தாருடன் வாழ்ந்து வந்தமையினாற்றுன் இப்பெயர் தோன்றியது. (சமன் + கூடம்) சமன் தெய்வம் வாழும் மலையென்பது பொருளாகும்.

சமன் தெய்வம் தன் கூட்டத்தாருடன் மலையில் வாழ்ந்து வந்த காலையில், புத்தபெருமான் வான்வழியாக வந்தார். அவ்வேளை சமன் தெய்வம் புத்தபெருமானைத் தொழுது, “தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளியதின் ஞாப கார்த்தமாகத் திருவடித்தாமரையினைப் புதித்துச் செல்ல வேண்டு” மெனக் கோரியது. அதற்கிணங்கிய புத்தபெருமான், தமது திருவடித்தாமரையினை மலையின் உச்சியில் புதித்துச் சென்றார். அன்று முதலாகப் பன்னெடுங்காலம் வரையும் திருவடித்தாமரை தெய்வக் கூட்டத்தாரின் வழிபாட்டினுக்குரியதாகத் திகழுலாயிற்று. பின்னாலிற்குன் பெளத்து நெறியினரின் வணக்கத்தினுக்குரியதாயது. இதன் தொடர்பாக பெளத்துக்களிடம் தலைமுறையாக ஒரு வரலாறு வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றது.

தலைமுறைக் கதை:

அன்று புத்தபெருமான் தமது திருவடித்தாமரையினைப் புதித்துச் சென்றார். மக்கள் கூட்டத்தில் இத்திருவடித்தாமரை இருப்பது யாருக்குமே தெரியாது.

சமன் தெய்வமும் அதன் கூட்டத்தாருமே வழிட்டு வந்தனர்.

சமந்தகூடத்தின் அடி வாரத்திலே, ஒரு தாமரைப் பொய்கை இருந்தது. இப்பொய்கையில் நாளொரு மலர் மலர்வது வழக்கம். இம்மலரை யாருக்குங் தெரியாமல் சமன் தெய்வம் இராப்பொழுதில் வந்து பறித்துச் சென்று, திருவடித்தாமரைக்கு ஒப்புவித்துப் பணிவது வழக்கமாகும். சமன் தெய்வம் மலர்பறிக்கும் பொய்கை, பின்னாலில் நிசங்கமளவன் என்னும் அரசனது ஆணையின் கீழ்வந்தது. ஆனாலும் பொய்கையிலிருந்து பலகல் தொலைவினுக்கப்பால் மன்னவனின் அரண்மனை இருந்தமையால், பொய்கையில் மலரும் மலர் காணமற்ற போவதை மன்னவனது ஏவலாளர்களால் கண்டு கொள்ளமுடியாது போயிற்று. பல கடினமான காவல்களை ஏற்படுத்தியும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, அரசன் மலர் மறையும் வகையினைக்கண்டு சொல்வோர்க்கு ஆயிரம் பொன் பரிசில் வழங்குவதாக முரசறைவித்தனன். அதன் பெறுபேருகப் பலர் வந்தும் தோல்வியே கண்டனர். இறுதியில் ஒரு முடவன் கண்டு சொல்வதாக முன்வந்தனன். அவனைக்கண்டு பலர் என்றும் செய்தார்கள். என்றாலும் அரசன் அவனது விருப்பினை நிறைவு செய்யும் முகமாகப், பொய்கையின் பக்கவில் ஒரு சிறு குடிசை ஆக்கிக்கொடுத்தனன். முடவன் குடிசையில் வாழ்ந்துகொண்டு காவல் காத்துவரும் வேளையில், சமன் தெய்வம் இராக்காலத்தில் வந்து மலர் பறிப்பதைக் கண்டனன். ஆகவே, கூக்குரவிட்டான், சமன் தெய்வம்

மறைய்லாயிற்று. பலதடவைகள் இவ்வாறு செய்து தோல்வியே கண்டனன். ஆதலினால் சமன் தெய்வத்தைச் சூழ்ச்சியினால் வெல்ல முனைந்தனன். வழமைபோல் சமன் தெய்வம் வரவும், முடவன் “வயிற்றுவாதை பொறுக்கமுடியவில்லை; தாகத்திற்கு நீர்” என்று கத்தலானான். அவனது வேண்டுதலுக்கு உதவும் முகமாக சமன் தெய்வம் அருகினிற் செல்லலாயிற்று.

தன் எண்ணம் நிறைவு எய்திபதைக் கண்ட முடவன்,

“நீங்கள் மலரைப் பறித்துச் சென்று யாது செய்கிறீர்கள்?..” “மலையின் முகட்டிலுள்ள திருவடித்தாமரைக்கு அர்ப்பணம் செய்து வழிபடுகின்றோம்.”

“நீங்கள் தொழும் திருவடித்தாமரை பெருமையுடையதாக இருக்கும்; ஆகவே, நானும் அதனைத் தொழுவதற்கு ஆவலுறுகின்றேன்; என்னையும் அழைத்துச் சென்று காட்டமாட்டார்களா?..”

“உன்னை அழைத்துச் செல்ல எங்களால் முடியாது. நீயோ முடவன்; நாங்கள் எவ்வாறு கூட்டிச் செல்வது?..”

“என்னைக் கூட்டிச் செல்லமுடியாவிட்டால் வழியை யாதல் காட்டுங்கள்”

“அந்த வழியைக் காட்டினாலும் நீ புரிந்துகொள்ள மாட்டாயே?..”

“அவ்வாரூபின் ஓர் உபாயம் செய்யுங்கள்”

“என்ன உபாயம்?..”

“நீங்கள் போர்த்தியிருக்கும் மேலாடையைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக வழிநெடுகி லும் கிழித்துப் போட்டுக் கொண்டு செல்வீர்களானால், நான் வழிகாணமுடியும்”

“சரி; முடவனுன் உனது விருப்பினை நிறைவு செய்கின்றோம்” என்று சமன் தெய்வம் கூறியவாறு செய்து முடித்தது.

முடவன் நடந்த நிகழ்ச்சியினை அரசனிடம் கூறினான். அரசன் நம்பவில்லை; என்றாலும் ஒருகால் உண்மையாகவும் இருக்கலாமென்னும் எண்ணத்தினால் வழிகாணும்படி பல ஏவலாளர்களைப் பணித்தான்.

அவர்கள் வெண்டுகிற்றுண்டுகளை இலக்காகக் கொண்டு, காடுகளை வெட்டி ஒற்றையடிப்பாட்டையினையாக்கியவாறு செல்லலானார்கள். பல திங்களின் பின்னர் சமந்தகூடத்தின் முகட்டினை அடைந்து திருவடித்தாமரையினைக் கண்டு ஸிலங்தோய் வணக்கம் செய்து மீண்டனர்.

அன்று முதலாகத்தான் ஈழாட்டு மக்களுக்குத் திருவடித்தாமரையினை வழிபடும் பெரும்பேறு கிடைத்தது.

புத்தபெருமான் இலங்கைக்கு வந்தகாலையில், இங்கு இயக்கர், நாகர் என்னும் சாதியார்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அன்னவரின் வழியினர் பின்னளிற் பெருகிப்பரவுவில்லை. ஆதலினால் திருவடித்தாமரை இருப்பது ஈழநாட்டு மக்களுக்கு ஒருகாற்றெரியா திருந்திருக்கலாம். பின்னர் ஸிசங்கமளவன் ஆட்சிக்காலத்தில் தெரியவந்தது

என்பது பெளத்தர்களின் எண்ணம் போலும்! என்றாலும் இது தலைமுறைக்கதை. இது முழுவதும் உண்மையென்று கொள்வதற்கில்லை யென்றான் சொல்லவாம்.

கி. மு. 545-ல்தான் புத்தபெருமான் இந்தியர்விலே பிறந்து புத்தநெறியினை வளர்த்தார். ஆனால், கி. மு. 307-ல்தான் இலங்கைக்குப் புத்தநெறி வந்தது. இந்த இடைக்கால வேறுபாடு நமக்கு ஜியத்தினை எழுச்செய்யலாம். அவ்வையத்தை மணிமேகலை என்னும் காப்பியநால் ஒரளவு கீக்குவிக்கின்றது.

மணிமேகலையிலிருந்து:

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டளவிற்குள் மணிமேகலை என்னும் காப்பிய நூலினைக் கூலவாணிகளுக்காத்தார் இயற்றினார்களும் கூறப்படுகின்றது. இந்நால் பெளத்த தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப் பெற்றதாகும். அந்நாட்களில் ஈழநாடு இரத்தினத்தீவும், மணிபல்லவும் என இரு வேறு நாடுகளாக வழங்கப் பெற்றுவாங்கினார்களும் இருந்தனர். இதனை மணிமேகலையில்,

“அந்தரம் ஆனாறைந்து யோசனைத் தென்றிசை மருங்கிற சென்று திரையுடுத்த மணிபல்லவும்”

என்றும்,

“இலங்கா தீவத்துச் சமெனுளி யென்னும் சிலம்பினை யெய்திவலங் கொண்டு”

என்பதனாலும்,

“ஙங்கித னயலகத் திரத்தினத் தீவத்து” என்னும் பல்வேறு இடங்களிற் கூறப்படுவதனால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இரத்தினத்தீவும் என்று வழங்கப்பட்ட நாட்டிற்குள் சமந்தகூடம் இருந்தது. இம்மலையின் முகட்டில் ஊன்றப்பட்டுள்ள திருவடித்தாமரையை ‘அறவண அடிகள்’ என்னும் பெளத்தப் பெரியார் தொழுது, அதன் பெருமையினை மணிமேகலைக்குக் கூறினார். அதனால் உந்தப்பட்ட மணிமேகலை, சமந்தகூடத்தைக் காணும் பொருட்டு வந்தகாலையில், ‘தீ வதிலகை’ என்னும் பெளத்த பிக்குணியைக்கண்டு, “‘நீ யாரம்மா’ என்று விடவினால். அதற்கு மறுமொழியாக அப்பிக்குணி, தன்னைப் பற்றிக்கூறிய போழ்தில், சமந்தகூடத்தின் பெருமையினைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். இதனை மணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தில்,

“ஙங்கித னயலகத் திரத்தினத் தீவத் தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை யறவியங் கிழவோ னடியினை யாகிய பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடுத மறவி நாவா யாங்குள தாதலிற் ரெழுது வலங்கொண் டுவக்தே னிங்கு”

என்று கூறப்படுகின்றது. மணிமேகலை அட்சயபாத்திரம் பெற்ற காலையில் வான்வழியாக வந்து சமந்தகூடத்துத் திருவடித்தாமரையினைத் தொழுது சென்றனர்.

சமந்தகூடப்பணிகள்:

இலங்கையை ஆட்சிசெலுத்திய அரசர்களிற் பலர், சமந்தகூடத்தினுக்காக அரும்பெரும் பணிகள் ஆற்றி யிருக்கிறார்கள்.

கி. பி. 975ல் முடிதரித்த நாலாம் மிகுந்து சமந்தகூடத்தின் அடிவாரத்தில் அமைந்திருந்த பெளத்தப் பள்ளியினைப் புதுக்கிக்கட்டுவித்தான். இப்பள்ளி இன்று இருந்த இடங்கூடத்தை தெரியாமற் காலதேவனுடன் ஒன்றிவிட்டது. முன்னர் பெளத்தப்பள்ளியாக இருந்த இடம் இன்று கற்பாறையினாற் சூழப்பெற்றுக் காடாகத் திகழ்கின்றது.

கி. பி. 1250-ல் அரசனாக வந்த இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு சமந்தகூடத்தினுக்குச் செல்லும் பாட்டையினைப் புதுக்குவித்தான். ஒற்றையடிப் பாட்டையாகத் திகழ்ந்ததைப் பெருப்பித்த பெருமை இவ்வரசனைச் சார்ந்ததாகும்.

கி. பி. 1065-ல் அரசனாக வந்த முதலாம் விசயபாகு, சமந்தகூடத்தினுக்குச் செல்லும் வழிப்போக்கர்களை ஆதரிக்கும் பொருட்டுப் புஞ்செய் ஸிலங்களை இறையியாக வழங்கினான்.

கண்டியை ஆட்சிசெலுத்திய முதலாம் விமலதரும குரியினின் தம்பி முறையான செனரதன் பெளத்தபிக் காகிச், சமந்தகூடத்தின் அடிவாரத்திலிருந்த பெளத்தப் பள்ளியில் வாழ்ந்துகொண்டு, வழிப்போக்கர்களுக்கு உறுதுணை செய்துவங்தான்.

சமந்தகூடத்தின் பெருமை ஈழ நாட்டுடன் ஸில்லா மல் அயல்நாடுகளுக்கும் பரவியுள்ளது. அதன் பெறுபேருக அங்கியாட்டவர்களும் வங்கு திருவடித் தாமரையினைத் தொழுது சென்றுள்ளார்கள்.

கி. பி. 1344-ல் இபின்பட்டுட்டா (Iponbatuta) என்னும் முகமதிய வழிப்போக்கன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த காலையில், யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்சி நடத்திய பரராச சேகரனின் துணையுடன் ஆதம் மலைக்குச் சென்றுள்ளான். இதனை இபின்பட்டுட்டா தான் எழுதிய “பிரயாண நூலில்” கூறிப்போன்றுள்ளான்.

இபின்பட்டுட்டா அரசனிடம் சென்ற போது, அரசன் தகுந்த புணிவுடன் வரவேற்றனன். இபின்பட்டுட்டா ஆதம் மலைக்குச் சென்று திருவடித்தாமரையினைத் தொழு அவா வு ரு வ தாகக்கூற. அரசன் நான்கு முனிவர்கள், நான்கு பிராமணர்கள், பல்லக்கு, ஏவலாளர்கள் ஆதியோரை வழித்துணையாக அனுப்பி வைத்தனன். இவர்கள் சென்றகாலையில் இடையிற் குறுக்கிட்ட நதியை முங்கிற் கழியினாற் செய்யப்பட்ட ஓடத்தினாற் கடங்கு மன்னர்நாடு, சலாபத்துறை, ஆதிய வழியாகக் கோஞர் என்னும் மன்னர்க்கு மன்னவனின் கோங்கரை அடைந்து, அங்கிருந்து இரத்தினபுரி வழியாக ஆதம் மலைக்குச் சென்று திருவடித்தாமரையினைத் தொழுதனர். பின்னர் மறுவழியாக இறங்கித் தென்கடல் அருகிலிருக்கும் தேவிநுவரையைச் சேர்ந்தனர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இத்தகைய பெருமையினைக்கொண்ட சமந்தகூடப் பன்னெடுங்காலமாக ஈழ நாட்டில் வாழும் மக்கள் எல்லோரையும் குலம், நெறி வேறுபாடின்றி ஒருங்கே தன் னகத்தே கொள்ளுகின்றது. இத்தகைய சமந்தகூடத்தில் ஏறி இறங்குவது நல்வினையான செயலாகும்.

மலையின் முகட்டிற் புத்தபெருமானின் திருவடித் தாள் பொதிந்த, விலையுயர்ந்த இரத்தினக்கல்லோன் றிருப் பதாகப் பெனத்தர்கள் நம்புகின்றார்கள். மலையின் முகட்டில் சிற்கும்போது கதிரவன் உதயமாகும் வேளையில் பல் வகை நெறியினரும், தமது கொள்கை பேதங்களை மறந்து ஒரு தாயின் வயிற்றிற் பிறந்த மக்கள் போல் இறைவனை மனத்திலிருத்தித் திரு வடித் தாமரையினை வழிபடுகின்றார்கள். எல்லா நெறியினருக்கும் எட்டாத கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்ந்த இனையற்ற ஸிலையினை உணர்த்துவது சமந்தகூடம் ஒன்றேயாகும். இத்தகைய சமந்தகூடத்தின் திருவடித்தாமரையைத் தொழும் நாள் வாழ்வில் ஒரு நன்றானோயாகும்.

2. இராசகாரியம்

இலங்கை, அனவிலே, ஒரு சிறிய தீவாய் இருந்தாலும் அதன் வரலாறு மிகவும் பரந்தது. அது மட்டுமல்ல; இலங்கை வரலாறு, புதுமையும், புரட்சியும் கொண்ட ஒரு பொன் ணேடாகும். இப்பொன் ணேட்டை விரித்தால், எத்தனையோ அரசர்களும், எத்தனையோ அரசிகளும் சிருத்தனமிடுவதைக் காணலாம்.

வரலாற்றை வளமாகக் காட்டும் அரசர்களொல்லாம் பல ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்தி அமரவாழ்வடைந்துள்ளார்கள். அன்னவரின் புகழ் அழிவின்மையை அடைந்து விட்டது. இந்த வகையிலே பல அரசர்களின் வீரச் சிறப்புக்களை வரலாறு கூறுகின்றது.

மன்னவர்கள் ஆட்சி நடத்தினார்கள்; அவர்களுடைய செங்கோல் எவ்வாறு சென்றது; ஆட்சி எவ்வாறு நடந்தது; என்ற கேள்விகளைத் தொடுத்துவிட்டால், விடை ஒரே சொல்லில் வாங்குவிடும். அதுதான் “இராசகாரியம்” என்பது.

இராசகாரிய மென்றால், அரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணியோகும். அஃதாவது, ஒரு குடிமகன் அரசனை மதிப்பதானால், அவன் இராசகாரியம் செய்துதானுகே வேண்டும். செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்ற நியதி அக்காலையில் இருக்கவில்லை. கட்டாயம் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்ற ஆணை இருந்தது.

அரசன் மக்கள் தலைவன்; தெய்வத்தினாக்கு அடுத்த படியானவன் மன்னாவன் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் இருந்தது. ஆதலினால் மன்னாவனது ஏவலீச் செய்வதே பெரும்பேறு எனக் கருதினார்கள். இந்தவாறு சென்று கொண்டிருந்த மக்கள் மன நிலைமையினை, 'இராச காரியம்' என்னும் விருதினால் இலங்கை மன்னாவர்கள் நிறைவு படுத்தினார்கள்.

இராச காரியத்தை விவரமாக அறிய, கண்டி நகர வரலாற்றை ஆராய வேண்டும். ஏனெனில், இலங்கையின் கடைசி அரசன் கண்டி யிலேதான் வாழ்ந்தான். அவர்களது தலைமுறையிலே வந்த இராசகாரியமும் கண்டியிலே தங்கிவிட்டது.

இராச காரியம் கண்டி மன்னாவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. ஈழத்து முதல் அரசனுன விசயன் தொட்டுப் படிப்படியாக வளர்ந்துவந்து விக்கிரமசிங்கன் காலத்தில் முற்றுப் பெறலாயிற்று. முற்றுப்பெற்ற காலத்து இராச காரியத்தை அறிந்தால், இலங்கை மன்னாவர்களின் இராச காரியத்தை அறிந்ததற்கு ஈடாகும்.

அரசனுக்குச் செய்யும் பணியே இராசகாரியமெனப் படும். அஃதாவது, தனிப்பட்ட முறையில் மட்டுமல்ல வாமல், எல்லா வகையிலும் செய்யும் கடமைகளையும் குறிப்பிடும். இன்னும் சிங்கதால், ஆட்சியை நடத்துவதற்காக உதவியவர்களும் கடமை புரிந்தவர்களும் இதில் அடங்குவார்கள். இராச காரியத்தை,

க. ஆனாகை சம்பந்தமான இராசகாரியம்,

உ. அரசன் உடன்பாடான இராச காரியம்.

இரு வகைகளாக வகுக்கலாம். முதலில் ஆனாகை சம்பந்தமான இராச காரியத்தை நோக்குவோம்,

நாட்டிற்குத் தலைவன் மன்னாவன். அவனின் கீழ் நாட்டின் பெரும் பிரிவுகளை ஆட்சிசெய்ய 'திசாவை' அலுவலாளர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். சிறிய பகுதிகளை, 'நட்ட மகாத்மியா' என்னும் அலுவலாளர்களிடம் ஒப்பு விக்கப்பட்டன. இவர்கள் தமது பகுதிகளைச் சிறு சிறு பிரிவுகளாக வகுத்து, 'கோருளை' என்னும் அலுவலாளர்களை நியமித்தார்கள். இவர்களின்கீழ், ஒவ்வொர் ஊர்களையும் 'ஊர் அதிகாரிகள்' என்பவர்களின் கைவசம் ஒப்படைத்தார்கள். இவைதான் ஆட்சியின் பகுதிகள். அதாவது, மேலிருந்து நோக்கினால், அரசன், திசாவை, நட்டமகாத்மியா, கோருளை, ஊர் அதிகாரி ஆகும். கீழிருந்து மேல்நோக்கினால், ஊர் அதிகாரி, கோருளை, நட்டமகாத்மியா, திசாவை, அரசன் என்னாம். இப்பிரிவுகள், அன்று சிங்கள மன்னாவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. தற்பொழுதும் இந்த முறையையினையே சுதந்தர இலங்கையும் சில மாற்றங்களுடன் கைக்கொள்ள கின்றது. கீழிருந்து நோக்கினால், ஊர் அதிகாரி, பகுதிக்காரியாதிகாரி, மகர்ண அதிபர், உள்ளாட்டு மந்திரி, பிரதம மந்திரி, தேசாதிபதி, என்பனவாகும். புதிய முறையாக இன்று ஆட்சிநடந்தாலும் அவையைனத்தும் பழைய முறையையினையே பின்பற்றியனவாக இருக்கின்றன வென்பது வெள்ளிடமல்லே.

மேற்கூறிய ஆட்சி அலுவலாளர்களைத்தவிர அரசன் திசாவைகளுள் இருவரைத் தெளிந்து அவர்களை அரசியற் றலைவர்களாக்கி, முதல்வன் என்ற விருதினை வழங்கி ணன். இவர்களை, 'உதகம்பக' பலகம்பக' என்று அழைப்பார்கள். இந்த இரு அதிகாரிகளும், ஏனையத் தலைமை அதிகாரிகளும், மன்னவன் ஆணியின்படி ஆட்சியினை நடத்திவந்தார்கள்.

திசாவையும், நட்டமகாத்மியாவும் மக்களிடம் பெரிதும் செல்வாக்குக் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தார்கள். தங்கள் தங்கள் எல்லைகளிலே அவர்கள் சமாதானத்தையும், ஒழுங்கையும் நிலைசிறுத்தினார்கள். அரசனுக்குச் சேரவேண்டிய இறையை வசூலிப்பதுடன் மக்கள் இராசகாரியம் செய்கிறார்களாவென்றும், மேற்பார்வையும் செய்யலானார்கள். மேலும், தங்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட பின்க்குகளையும் விசாரணை செய்து நீதிவழங்கியும் வந்தார்கள். பொதுவாகச் சொன்னால் ஒவ்வோர் அலுவலாளரும், ஒவ்வொரு குறுஷில மன்னவர்கள் போல் இராசகாரியம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்களென்னாம்.

ஏவலாளர்களுக்கெல்லாம் அரசன் வேதனம் கொடுக்கவில்லை. அஃதாவது, பணிக்கேற்ப வேதனம் பண்மாகக் கொடுப்பவில்லை. அக்காலையில் பணப்படுமிக்கம் மக்களிடம் இருக்கவில்லை. வியாபாரமும் பண்டமாற்றுகவே நடைபெற்றது. ஆகவே, மானிய முறையான வேதனம் ஏவலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுவந்தது.

அலுவலாளர்களுக்கு மன்னவன் நெல்வயல்களை மானியமாகக் கொடுத்தான். இந்த நிலங்களை அலுவ

வாளர்களுக்கு மானியமாகக் கொடுத்தாலும், உரித்தாக அவர்களுக்காகவிடவில்லை. பெயரளவில் நிலங்களின் சார்பாக மன்னவனுக்கு ஒரு வகையான இறை செலுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், இவர்கள் கொடுக்கும் இறை பொதுமக்கள் கொடுப்பது போன்ற நில இறையாக இருக்கவில்லை. அஃதாவது, மன்னவனைப் பெருமைப் படுத்தும் நோக்கமாகவும், மானியம் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதையும் காட்டத்தக்கதாகவும், பெயரளவிற்கு இறையென்று சொல்லக்கூடியதாகவும் ஏதும் பொருள் கள் செலுத்திவந்தார்களென்னாலாம்.

இரண்டாவது வகையான இராசகாரியம் அரசன் இயைபான விடயங்களைக் கொண்டதாகும். இந்த இராசகாரியத்தை அன்று செய்த மக்கள், மேன் மையான தென்று பெருமைகொண்டார்கள். அஃதாவது, மன்ன வனுக்கு ஏவல் எல்லோராலும் செய்யமுடியுமா? இல்லவே யில்லை! அவ்வாருயின் மன்னவனின் ஏவல்களைச் செய்பவர்கள் பெருமை கொண்டதில் வியப்பில்லை.

குடிமக்கள் மன்னவனைக் காண்டுவெளில், அங்நாடகளின் வழமைப்படி மிகவும் துன்பமானதோர் செயலாகும். மன்னவன் தேவப்பெருவாழ்வு கொண்டவன் என்ற எண்ணம் மக்களிடம் நிலவி இருந்த நாட்களிலே மன்னவனைத் தனிப்பட்டமுறையில் குடிமக்கள் காண்டல் முடியாத செயலாகும்.

அங்நாடகளிலே கொண்டாட்டங்கள், திருவிழாக்கள் நடப்பதெனில் மக்கள் அதிகமாகக் கூடுவார்கள்.

திருவிழாக் கொண்டாட்ட சிகழ்ச்சிகளுடன் மன்னவையை யும் காணலாம் என்ற எண்ணம் குடிமக்களிடம் நிறையப்பெற்றிருந்தது. மன்னவைக்காண்டால் பெரும்பேறு என்னும்படி மக்களின் மனப்பான்மை செறிந்திருந்த காலத்தில் மன்னவனுக்கு மக்கள் கொடுக்கும் பெருமை எத்தகையதென்பது இனிது புலனாகும்.

இந்த மனப்பான்மையிலே சென்றுகொண்டிருந்த அங்களையக் கூட்ட வாழ்க்கையில், மன்னவனுக்காக இராசகாரியம் செய்வது பெருமையான செய்கை என்று சொன்னாலும் யிகையாகாது.

அரசனது தனிப்பட்ட இராசகாரியத்தினை.

க. மன்னவனுக்குப் பணி செய்வது

உ. மன்னவனுக்கு ஊழியம் செய்வது
என இருவகையாக வகுக்கலாம்.

பணி செய்வதென்றால், மறவர்களாகவோ, வாயில் காப்பவர்களாகவோ, பாராக் கொடுப்பவர்களாகவோ தொண்டு செய்வதுதான். அங்காட்களில் போர்ப்படை இருவகைப்பட்டதாக இருந்தது. ஒன்று நாட்டின் பாது காப்பினுக்கான போர்ப்படை. இதற்குத் தளபதி எனப் பட்டவர் தலைவராக இருப்பார். மற்றது, மன்னவனுக்குப் பாதுகாப்பானபடை. இதற்கு மன்னவனே தலைவராக இருப்பான்.

இவ்விருவகையான போர்ப்படைகளும் போர் ஏற்படுங்கால் பங்குபற்ற வேண்டுமென்பதும் சியதியல்ல. போருக்கென்று போர்ப்படை நாட்டிலே நிறுவப்பட

வில்லை. போர் வங்துவிட்டதெனக் கண்டபோதும், போர் செய்யவேண்டுமென்று விழைந்தபோதுந்தான் போர்ப்படை கூட்டுவார்கள்.

சாதாரண நாட்களிற் பயிர்செய்யும் குடியானவன் போர் நடைபெறும்போது போர்க்கோலம் கொள்ள வேண்டும். அதனேடு, தனக்குத் தேவையான ஈட்டி, வாள், கசை, வில், அம்பு ஆகிய ஆயுதங்களைத் தங்கள் செலவிலே வைத்திருக்கவும் வேண்டும். ஒவ்வொரு போர் வீரனும் 15 நாட்களுக்குத் தேவையான உணவைத் தன் பொறுப்பிலே கொண்டுசெல்லவும் வேண்டும். கொண்டுசென்ற உணவு முடிந்தவுடன் திரும்பவும் இல்லத்தினுக்கேகி மீண்டும் 15 நாட்களுக்குத் தேவையான உணவைக் கொண்டுசெல்லவேண்டும்.

சிங்களப்போர் மறவர்கள், போரிற் கலந்தவுடனே வெற்றி கிடைத்தாகவேண்டும். இல்லாவிடில் மனம் தளர்ந்து பின்வாங்குவார்கள். தங்கள் தலைவன் களத்தில் இறந்து பட்டதைக் கண்டாலும் பின்வாங்குவார்கள். எதிர்த்து வின்று போர் செய்யும் வழக்கம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. மலைக்குன்றுகளில் மறைந்து சின்றும் மரங்களில் அமர்ந்திருந்தும் தாக்குவார்கள். அதிலும் தாக்கும்போது பேரிகைகள் கொட்டிக்கொண்டும் ஆரவாரம் செய்துகொண்டும் செல்வார்கள்.

இவர்களுக்குப் போர்ப் பயிற்சி கிடையாது. போர்ப் பயிற்சி செய்யும் வழக்கமும் அங்காட்களில் இருக்கவில்லை. மன்னவனுக்குத் துன்பம் கேரும்போது மறவர்களாகவும்

எனைய நாட்களில் விவசாயிகளாகவும் வாழின்துவந்தார்கள்.

போருக்காகத் திரட்டப்படும் குடி மக்களின் போர்ப்படையைக் காட்டிலும் சிறப்புடைய மறவர்ப்படை மன்ன வனின் அரண்மனையில் இருந்தது. அரண்மனைப் படையினர் என்பதைத் தெள்ளித்திற் காட்டக்கூடிய ஆடைகளை அவர்கள் அணிந்திருந்தார்கள். அஃதாவது, எல்லோரும் தெளிவாகவும், பார்த்த மாத்திரத்திலே அறிந்துகொள்ளத் தக்கவர்களாகவும் மன்னவனின் படையினர் இருந்தார்கள்.

மன்னவனின் போர்ப்படை பல பிரிவுகளாக, வகுக்கப்பட்டிருந்தது. முதலாவது பிரிவு மன்னவனின் அந்த ரங்கப் பாதுகாவலர்கள். இவர்கள் மன்னவன் செல்லும் இடங்களுக்கும், அரச அவையினுக்கும், அரண்மனையினுக்கும் பாதுகாப்பளிப்பார்கள். மன்னவனுக்கு எந்த ஆபத்தும் வாராமல் பாது காப்பதே இவர்களது கடமை. இந்தப் பாதுகாப்புப் படையினைக் கொண்டு நடத்த ஓர் அலுவலாளர் இருப்பார். இவரை மெய்ப்பாதுகாவலர் என்றும் அழைப்பார்கள்.

இரண்டாவது பிரிவினர் செய்தியறிவிப்போர்களாவர். இவர்கள் மன்னவன் து ஆணை தாங்கிய ஒலைகளை அல்லது குடிதங்களைக் குறிக்கப்பட்ட இடத்தினுக்கும் குறிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் கொண்டு செல்வார்கள். மன்னவனது ஏவலையும் அரசியல் ஏவல்களையும் அறிவிப்பார்கள். அதனேடு குடிமக்கள் அறியவேண்டிய வெளிப்படைச் செய்திகளைப் பேரிகை கொட்டிச் சொல்லுவார்கள்,

முன்றுவது பிரிவு ஒற்றர்களாகும். இவர்கள் நாட்டிலே மாறு கோலம்பூண்டு நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பார்கள். தங்களது வினையைச் சாதிக்க எந்த விதமான கோலங்களையும் அச்சமின்றி அணிந்து கொள்ளுவார்கள். படைவனுடைய நாட்டிலுங்கூடப் பிரவேசித்துச் செய்தி களைக்கொண்டு வருவார்கள். ஒற்றர்களிடம் மன்னவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டு. அரசியற் பெருமைகளும் ஒற்றர்களுக்குண்டு.

நான்காவது பிரிவு காவல் புரிவோர்களாகும். இவர்கள் மன்னவனின் அரண்மனையைக் காவல் செய்வார்கள். ஒவ்வொரு மண்டபத்தினுக்கும் ஒரு வரேஷா, அன்றிப்பலரோ நியமிக்கப்படுவார்கள். காவல் புரிவதுடன் பொறுப்பாகக் கொடுக்கப்பட்ட மண்டபங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும் கடமையும் இவர்களைச் சார்ந்ததாகும்.

ஐந்தாவது பிரிவு, ஏவலாளர்களாகும். இவர்கள்தான் மன்னவன் அழைத்தவுடன் போய் ஏவலைக் கேட்பவர்கள். தங்களாற் செய்து முடிக்கக்கூடிய ஏவலெனில் உடனடியாகச் செய்து முடிப்பார்கள். செய்யமுடியாதெனக்கண்டவிடத்து, அதற்கெனவரிய அலுவலாளர்களிடம் சொல்லுவார்கள். அரண்மனையிலே செய்தி அறிவிப்பாளர் என்னும் ஒரு பிரதம ஏவலாளரும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவரிடம் அரண்மனை ஏவலாளர்கள் அரண்மனைக்குப் புறம்பான செய்திகளைச் சொல்லுவார்கள். அவர் அவைகளுக்கேற்ப வேண்டிய ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளைக் கைக்கொள்ளுவார்.

எவ்வளர்களிற் சிலர், கவரி லீசவும், வென்றுடைய பிடிக்கவும், மற்றும் சிறுசிறு பணிகளைப் பொறுப்பாகச் செய்வதற்கென்றும் இயமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

இவ்வைந்து பிரிவினுள்ளும் அடங்கியவர்களை “மறவர்கள்” என்னும் பெரும்பிரிவாக வருக்கலாம். இந்த வகையாக இராச காரியம் செய்வார்களைத் தவிர, மன்னாவனுக்குத் தனிப்பட்டமுறையில் இராச காரியம் செய்பவர்களும் வேறுக இருந்தார்கள். இவர்களைப்பட்டுச் சிறிது நோக்குவோம்.

மன்னவன் அடிக்கடி எழுந்தருள் செய்வது வழக்கம். அங்காட்களில் நல்ல பாட்டைகள் இருக்கவில்லை. இருந்த பாதைகளும் ஒற்றையடிப்பாதையாகவோ, சற்று விரிந்ததாகவோ தான் இருந்தன. பதினேழாம் நூற்றுண்டிலே கண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருள்ள செய்த ‘கிருபேர்ட் ஜாக்ஸ்’ என்பவர், தாம் எழுதிய நூலிலே “கண்டிநாட்டுப் பாட்டைகள் மிகவும் ஒடுக்கமானவைகள்; அவற்றினாடாகச் செல்வோர், ஒருவர்க்குப் பின் ஒருவராகச் செல்லவேண்டும். மலைகளின் அடியிலும் முகட்டிலும் முட்களால் அமைந்த கதவுகள் இருந்தன. சமவெளிகளில் மலைநாட்டினுக்கு யாரும் வாராவன்னாம் காவல் காக்க மறவர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்” என்று கூறுகின்றார்.

கண்டிநாட்டுப் பாட்டைகள், ஒற்றையடிப்பாட்டைகளாக இருந்தாலும், தொடர்பாகப் பாட்டைகள் அமையவில்லை. தொடர்பாக அமைப்பதற்கு இயற்கை

ஏதுக்கள் முரணுக இருந்தன. சிறுசிறு ஆறுகள் பாய்ந்து பாட்டைகளைப் பிரித்தன. ஆற்றைக் கடக்க வள்ளங்கள், தோணிகள் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டன. தோணிகளும் புதுமையாக ஆக்கப்பட்டிருந்தன. சாதாரண மக்கள் பயணம் செய்ய ஒருவகையான தோணியும் அரசியல் அலுவலாளர்கள் பயணம் செய்ய பிறிதோரு வகையான தோணியும், மன்னவர்கள் பயணம் செய்ய வேறு ஒரு வகையான தோணியும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மன்னவர்கள் பயணம் செய்யும் தோணிகள், அழகானதாகவும் வியப்பான வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டதாகவும் ஆக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வகையான தோணிகளை ஒருசிலர் மன்னவனுக்கென்றே செய்து கொடுத்தார்கள். இவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் மன்னவனுக்காகத் தோணிகளை உருவாக்கும் இராச காரியத்தினைச் செய்தார்கள்.

மன்னவன் ஊர்வலம் செல்வதற்காகத் தனிப்பட்ட யானை அரண்மனையில் கட்டப்பட்டிருக்கும். இந்த பாளையைப் ‘பட்டத்து யானை’ யென்று மக்கள் அழைப்பார்கள். இதனைத் தவிர இன்னும் பல யானைகள் அரண்மனையில் கட்டப்பட்டிருந்தன. இந்த யானைகளைல்லாம் இறவாப்பேறு பெற்றவைகளால்ல. இயற்கையின் புதுமையினால் சில இறக்கவுங் கூடும். அந்த இடங்களை சிரப்புவதற்குப் புது யானைகள் வேண்டும். ஆகவே, மன்னவனுக்குத் தேவையான யானைகளைச் சிலர் வேட்டையாடிக் கொடுத்து வந்தார்கள். இவர்கள் யானை வேட்டையாடுதலே நங்கள் இராச காரியமென்று செய்துவந்தார்கள்.

மன்னவனும் அவனது ஏவலாளர்களும் ஆரவார மாக அரண்மனையில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதற்கு முதன்மையாக உதவுவது உணவுப்பொருள்களோயாகுமன்றே? அதிலும் மன்னவனின் உணவு என்றால், எத் தனையோ வகைகளாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாருயின் அவ்வணவுப் பொருள்கள் அனைத்தும் காலங்தாழ்த்தாது அரண்மனைக்கு வந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமன்றே? ஆகவே, பலர் உணவுப்பொருட்களை இராசகாரியமாகச் சேமிக்கும் பொறுப்பினை மேற்கொண்டார்கள்.

சிலர் இறைச்சி வகைகள் தேடிக்கொடுத்தார்கள்.
சிலர் மீன் வகைகள் தேடிக்கொடுத்தார்கள்.
சிலர் காய்கறி வகைகள் தேடிக்கொடுத்தார்கள்.
சிலர் அரிசி வகைகள் தேடிக்கொடுத்தார்கள்.
சிலர் கணி வகைகள் தேடிக்கொடுத்தார்கள்.

மன்னவனுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களில் உப்பு முதற்கொண்டு கள் வகை சுருகவுள்ள பலவகையான உணவுப்பொருட்களைப் பலரும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து சின்று தேடிக்கொடுத்தார்கள். இவ்வாருக எத் தனையோ பேர்கள் மன்னவனுக்கும் அவனது கூட்டத்தாருக்கும் உணவுப்பொருட்களைச் சேகரித்துக்கொடுத்து இராச காரியம் செய்துவந்தார்கள்.

மன்னவனென்றால் எனிதானவனு? அவனது கழுத்திலே முத்துமாலைகள் துலங்கவேண்டும். அவனது குடும்பத்தவர்கள் முத்துக்களினால் இலங்கவேண்டும். அவ்வாருயின், வகை வகையான முத்துக்கள் வேண்டப்

படுமன்றே? ஆகவே, சிலர் முத்துக்குளித்தும் பிற இடங்களுக்குச் சென்று முத்துக்கள் வாங்கியும் மன்னவனுக்குக் கொடுக்கும் இராசகாரியத்தினைச் செய்து வந்தார்கள்.

மன்னவனுக்குக் கூர்மையானதாகவும் புதுமைகள் கொண்டதாகவுமான கருவிகள் வேண்டும். மன்னவனின் சுட்டி என்றால் அஃது உயர்வானதாக இருக்கவேண்டும். மன்னவனின் உடை வாள் எனில், அஃது சிறப்பானதாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே, மன்னவனுக்கும் அவனது வழி வழியினருக்கும் தேவையான கருவிகளைச் சிறந்த முறைமையினிற் செய்துகொடுப்பதனால் ஓர் இனத்தவர்கள் இராசகாரியம் செய்துவந்தார்கள்.

இவைகளைத் தவிர மன்னவனுக்கென்று தனிப்பட்ட ஏவலாளர்களும் இராசகாரியம் செய்துவந்தார்கள். அஃதாவது, கைவினைஞர் போன்ற தொழிலாளர் பிரிவினரும் வேறு வகையான தொழிலாளர் பிரிவினரும் ஆவார்கள். இவர்களுடன் இராசகாரியம் சின்றுவிட வில்லை. மன்னவனின் பெயரில் பல தொழில்களையும் செய்துவந்தார்கள். அஃதாவது, கறுவாசரித்தல், சேனை வெட்டல், போன்றவைகளாகும். “இஃது மன்னவனின் கறுவாத்தோட்டம்” “இஃது மன்னவனின் சேனை..” “இஃது மன்னவனின் தோட்டம்” “இஃது மன்னவனின் பூங்தோட்டம்” என்று சொல்லப்படும் இடங்களிலெல்லாம் பல தொழிலாளர்கள் இராசகாரியப் பணிகளைச் செய்துகொண்டுவந்தார்கள்.

ங்கரத்திலே புதிதாக ஓர் அரண்மனை கட்டவேண்டுமென்றால், மன்னவனுக்காக இராசகாரியம் செய்யும் “தச்சர்,” கொல்லர், கட்டிடங்கட்டுவோர் ஆசியகலைஞர்களுடன் குடிமக்களும் சேர்ந்து உவகையான மன்றபங்கள் கொண்ட மாளிகையினை அமைத்து விடுவார்கள். இவ்வாருக இன் நுழைத்து எத்தனையோ ஏவல்களையெல்லாம் குடிமக்கள் இராசகாரியம் என்ற உரிமையிலே செய்துகொண்டு வந்தார்கள்,

தனக்காகத் தொண்டு செய்கிறார்களே யென்று மன்னவன் அன்னவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கவில்லை. அந்நாட்களிற் கூலி கொடுக்கும் வழக்கமும் இருக்கவில்லை. மாணிப முறையே நடைபெற்று வந்தது. மாணிப முறையில் கொடுக்கப்பட்டவைகள் நிலங்களேயாகும். இந்நிலங்களுக்குப் பற்பல பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன மன்னவன் தனது ஊழியத்தினுக்காக வைத்திருக்கும் நிலங்கள் “கபடகம்” எனப்படும். இந்நிலங்களைக் குத்தகைக்கு வாங்கி உழவர்கள் பயிரிடுவார்கள். இதற்குக் கைம்மாருக்க, குத்தகை கொடுப்பதுடன் மன்னவனது அரண்மனைக்குத் தேவையான ஏவலாளர்களையும் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும். கொடுப்பதுமட்டுமல்ல, கொடுத்த ஏவலாளர்களுக்குக் கூலியும் உழவர்களே கொடுத்தாக வேண்டும். அஃதாவது, விளையும் பொருள்களில் ஒரு பகுதியினை அன்னவர்களுக்காகக் கொடுக்கவேண்டும்.

கபடக நிலத்தை யாருமே சொந்தமாகப் பெற்றுமுடியாது. மன்னவன் தனக்கு இராசகாரியம் செய்பவர்

களுக்கு அதுவும் புதிதாகப் பணிசெய்ய வந்தவர்களுக்கு மாணிப்மாகக் கொடுக்கவுங் கூடும்.

ஆட்சியை நடத்தும் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்படும் நிலங்கள் “சிந்தகம்” என்றழைக்கப்படும். அஃதாவது, அலுவலாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கூலிக்குப் பதிலாக அவர்களது ஊழியத்தைப் பொறுத்துக் கூட்டியும் குறைத்தும் கொடுப்பான்.

விகாரைகளுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் மாணிப்மாக வழங்கப்படும் நிலங்கள், “விகாரகம்” “தேவாலகம்” என்று அழைக்கப்பெறும். கோயில்களைப் பராமரித்து ஒழுங்காக நடத்துவதற்காகவே மன்னவன் மாணிப்மாக நிலங்களை வழங்கினான். இந்த நிலங்களும் குத்தகைக்கு விடப்படும். குத்தகைக்குக் கொடுப்பதனால் வரும் வருவாயைக்கொண்டே கோயில்களையும் விகாரைகளையும் வழிநடத்திக்கொண்டுவேந்தார்கள்.

விகாரைகளில் வணக்கஞ் செய்பவர்களுக்கும் கோயில்களிலே பூசை செய்பவர்களுக்கும் வேரூக நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. அன்னவர்கள் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களைப் பயிரிட்டோ, அன்றிக் குத்தகைக்குக் கொடுத்தோ வாழ்க்கையினை நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அரசனுக்கு நிலங்களிலிருந்து வருமானம் கிடைத்தன. அதனுடன் அதிகாரிகள் ஆண்டினுக்கிருமுறை மன்னவனைக் காண்டற் பொருட்டு வரும்போது திறையாகவும் பொருட்கள் கொண்டிருந்து கொடுப்பார்கள்.

இவ்வகையான வருமானங்களைவிட மன்னாவன் பல வரிகளையும் மக்களுக்கு விதித்திருந்தான். அவை: 'பூதல்வரி' அல்லது 'மரணவரி' என்றாகும். ஒருவர் இறங்தால், அவருடைய சொத்துக்களுக்கு உடையவர் கள் இல்லாவிடில் பொருட்களில் மூன்றிலாரூபகுதி அரசனால் தனதாக்குதல் செய்யப்படும்.

இதுவரை பொதுவாக இராசகாரிய முறையினை ஒருவாறு ஆராய்ச்சோம். இந்த இராசகாரிய முறையையினால் ஏற்பட்ட பலாபலன்களையும் நோக்குதல் சிறப்புடையதாகும்.

பொதுவாக எந்த நிலத்தையேனும் மானிபமாகப் பெற்றவன் ஓர் ஆண் மகனின் ஊழியத்தை அரசிய அக்கு அளிக்கவேண்டும்.

குடிமக்கள் வைத்திருக்கும் எல்லா சிலங்கரும் ஒரே அளவினைக்கொண்டவைகளால்ல. ஒரே அளவினைக்கொண்டதாக சிலங்கள் இருக்கவில்லை. சில சிலங்கள் அதிக விளைவு கொண்டவைகளாகவும் சில சிலங்கள் சாதாரண விளைவு கொண்டவைகளாகவும் இருந்தன. ஆகவே, எல்லா சிலங்களுக்கும் ஒரேவகையான முறையையினைக் கைக்கொள்வது சிறந்ததல்ல.

இராசகாரிய முறைமைப்படி, குறித்த ஒரு குலத்தில் பிறந்தவன் குறிக்கப்பட்ட ஒரே வகையான இராசகாரியப்பணியினைச் செய்யவேண்டும். அவன் தன் சிலத்தை விட்டுச் செல்லவோ, குலத்தொழிலைக் கைக்கொள்ளாமல் விடவோ முடியாது. வண்ணைன் மகன் வண்ணை

ஞகவேதான் இருக்கவேண்டும். ஆதலினால் தனி மனித னுடைய சுதந்தர உரிமைக்கு இராசகாரியம் முரணை இருந்தது.

இராசகாரிய முறையையினால் அரசியலீன் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைகிறதெனில், அதுவும் கிடையாது.

ஒருவர் மற்றவரினும் முன் னேறவோ, அவரின் திறமையையினைக் காட்டவோ, அவர் விரும்பும் தொழிலில், சடுபட்டுப் பொருளீட்டவோ இராசகாரியம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

இராசகாரியத்தின் முதன்மைப் பங்காக இனக்கட்டுப்பாடு இடம் பெற்றிருந்தது. ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள்ளே மண்ணுசெய்து தொகுதி உணவும் செய்துகொள்ளுவார்கள். குலம்விட்டுக் குலங்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. வகுப்பு முற்பிறப்பில் செய்த வினைப்பயனாக இப்பிறப்பில் ஏற்பட்டதென்ற சிரம்பிய உறுதி மக்களிடம் ஏற்பட்டிருந்தது. இவ்வாருக மக்களை எண்ணச்செய்தது இராசகாரியமோகும்.

தொழில்பற்றியே குலம் உயர்வாகவும் தாழ்வாக வும் கணிக்கப்பட்டது. பிறப்பினால் குலம் அமைந்த தென்று எண்ணப்பட்டமையினால் அவர்கள் ஒரு வகுப்பீவிருந்து மற்றொரு வகுப்பைத் தழுவிக்கொள்ளவில்லை. அதனேடு குலத்தொழிலைவிட்டு வேறு தொழில்களை மேற்கொள்ளவும் முடியவில்லை.

குல ஆசாரங்களில் தவறியவர்களைக் குடும்பத்தவர்கள் தண்டித்தார்கள். தாய், தங்தை, குழந்தை, மனைவி ஆகியோர் ஒரு குடும்பமாகக் கருதப்பட்டார்கள்.

பாதுகாப்பை முன்னிட்டு எல்லோரும் ஒன்றாகவே வாழ்ந்தார்கள், பகைவர்களால் உண்டாகும் இக்கட்டுகளிலிருந்து தப்புவதற்காக ஒரு தொழிலை நடத்திக் கொண்டுவந்தார்கள். இவையனைத்தும் இராசகாரியத்தின் சிக்ஷ்சிகளோயாகும்.

பொதுப்படையாகத் திரட்டிச் சொன்னால், ஆட்சிமுறைக்கு ஏற்றதாக இராச காரியம் அமைந்திருந்தது. முன்னோய ஆட்சிக்கு இராசகாரியம் பொருத்தமுடைய தாகத் திகழ்ந்தது. ஆனால், தற்கால ஆட்சி முறைமையினுக்கு இராச காரியம் ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. ஆகையினந்றூன் பின்னாலில் இலங்கையை ஆட்சி செலுத்திய ஆங்கிலேயர் ஆட்சிமுறைமையினில் மாற்றம் செய்யும் முகமாக கோல்புனாக் அவர்களை அனுப்பினார்கள்.

கோல்புனாக் இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களுக்குஞ் சென்று இராச காரிய வழமையினை ஆராய்ந்தார். இராச காரியம் தனி மனிதனின் உரிமைக்கு இடையூருக் கிருப்பதைக் கண்டு இராச காரிய முறைமையினை ஒழிக்கவேண்டுமெனச் சிபார்சு செய்தார். அதன் பயனாக 1832-ம் ஆண்டு சட்டமுறையாக இலங்கையில் இராச காரிய முறைமை ஒழிக்கப்பட்டது.

3. ஈகண்ணகி வழிபாடு

இலங்கை இயற்கைவளம் ததும்பிய ஓர் இனியாடு. இதன் பஸ்டைக் குடிகளாகத் தமிழர்கள் பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அரசியல் ஆதிக்கத்தின் விரிவினால் நாள்டைவில் இலங்கைக்கே சொந்தமான தமிழர்கள் வடக்கையும் கிழக்கையும் தங்களது உறைஷ்டமாகக் கொண்டார்கள். அதன் பயனாக வடக்கு இலங்கையும் கிழக்கு இலங்கையும் இன்று தமிழர்களின் தாயகங்களாக விளங்குகின்றன.

இலங்கையின் வரலாற்று ஏடுகளிலே, கிழக்கு இலங்கை ஒரு மேன்மையான இடத்தைப்பெற்றுள்ளது. சிங்கள மன்னவர்களின் ஆட்சிக்காலையில் கிழக்கு இலங்கை ஒரு தானியக்களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்தது. அதிலும் கண்டி அரசியல் நகரமாக விளங்கிய காலையில் கிழக்கு இலங்கை தானியப் பண்டகசாலையாகத் துலங்கி யது. இதன் உண்மையைக் கிழக்கிற் பரந்து கிடக்கும் வயல் வெளிகள் இன்றும் உலம்படக்காட்டுகின்றன.

முன்னாலில் இலங்கையின் பழங்குடிகளாக, இயக்கரும், நாகரும் வாழ்ந்துவந்தார்கள். அக்காலையில், கி. மு. 545-ம் ஆண்டளவில் மகதநாட்டு இளவரசனான விசய னும் அவனது தோழர்களும் வந்து பழங்குடி மக்களுடன் கலந்தார்கள். அன்னவரின் வழிவழியினரே இன்றையச் சிங்கள மக்களாவர்.

கி. மு. 247-ம் ஆண்டளவில் குரத்தீசன் என்னும் மன்னவனின் ஆட்சி நடைபெற்றபோது சேனன், குங்தகன் என்னும் சேராட்டுத் தனபதிகள் பெரும் படையுடன் வந்து அரசிருக்கையைக் கைப்பற்றி 23 ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்தினார்கள். அதன் பயனாகத்தான் இலங்கையில் சேராட்டு மக்கள் வின் குடியேற்றம் தொடங்கிய தென்னாம்.

மலையாள நாடும் சேர்ஸ் தே அன்று சேராடாகத் திகழ்ந்தது. ஆகவினால் மலையாள நாட்டுத் தமிழர்களே இலங்கையில் முதன்முதல் குடியேறிய பெருமையை உடைபவராவார்கள். நாள்தையில் இவர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் சென்று குடியேறலானார்கள். ஆகவினாற்றுஞ் இங்கு வந்தியும் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் மலையாள நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களாக இன்றும் இருக்கின்றன.

கி. மு. 25-ம் ஆண்டில் முடி புனைந்த அசேல நடைய காலத்தில் மலையாள மறவர்களைக்கொண்ட பெரும் படையுடன் எல்லாளர் என்னும் அரச மகன் வந்து அரசிருக்கையைக் கைப்பற்றி 44 ஆண்டுகளாக ஆட்சி நடத்தினான். இம்மன்னவனது காலத்தில் தமிழ் மக்கள் எங்கும் பெருமைப்படுத்தப்பட்டுக் குடியேறலானார்கள்.

கி. மு. 103-ம் ஆண்டில் வாலகம்பாகுவின் ஆட்சி நடைபெற்றபோது புலத்தகன் முதலாய எழுவர் தமிழகத் திலீருந்துவந்து அரசிருக்கையைக் கைப்பற்றி

ஆண்டார்கள். அதன் பயனாக முன்னர்க் குடியேறிய சேராட்டு மக்களுடன் சோழாட்டு மக்களும் கல்துகுடியேறலானார்கள்.

இவ்வாருக வந்து குடியேறிப் பெருகிய தமிழர்கள் நாள்தையில் செழிப்பான இடங்களை இலக்கு வைத்துச் செல்லவானார்கள். அந்த வகையிலேதான் கிழக்கு இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ ஏதுவாகியது. கிழக்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் கண்ணகையை வழிபடுவதிற்கிறந்தவர்கள். கிழக்கு இலங்கை மக்களின் குலதெய்வம் கண்ணகையேதான். இக் கண்ணகி வழிபாட்டைக் கிழக்கு இலங்கை மக்களிடம் சிங்கள மன்னவனுடைய கயவாருவே தொடங்கி வைத்தான். இந்த வர்முறைமையைக் காப்பிய நாலான விலப்பதிகாரம் மக்குத் தெள்ளெனக் காட்டுகின்றது.

கி. மு. 110-ம் ஆண்டளவில் இலங்கை, வங்காசிக சிவன் என்னும் மன்னவனின் ஆட்சியிலிருந்தது. இக் காலம் சிங்கள மக்களுக்கு ஒரு தீவினைப் பயன்தாம். சோழ மன்னவன் பெரும் படையுடன் வந்து அநுராதபுரத்தைத் தாக்கினான். அவனது தாக்குதலுக்கு ஈடு செய்ய முடியாததனால் வங்காசிக சிவன் ஓவித்தோடினான். ஆகவே, சோழ மன்னவன் 12000-ம் சிங்களக் குடிமக்களைக் கைது செய்துகொண்டு சோழாடு சென்று காவிரிக்கு அணைக்கட்டுவித்ததாகச் சோழ சரிதம் கூறுகின்றது.

தந்தைக்குப்பின் மகன் என்னும் முறைமையினில் கி. பி. 113-ம் ஆண்டில் கயவாகு அரியனை ஏறினான். தன் தந்தை காலத்தில் ஏற்பட்ட களங்கத்தைத்துடைக்கக்

கயவாகு முன்வந்தான். தளபதியான நீலனுடன் சோழ மன்னவன் அவையை அடைந்து நீதி முறைமையினை எடுத்துக்காட்டிச் சிறைப்பட்டவர்களை மீட்டுவந்தான். அதன் நினைவு அடையாளமாக ஆண்டுதோறும் 'பெரகரா' என்னும் விழாவினை ஏற்படுத்தினாலேன்று இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

தன் இனத்தவரைச் சிறைமீட்கச்சென்ற காலையிற்குண், கண்ணகி மதுரையை எரித்துப் பெண்களின் தெய்வமாகினான். இக்கதை அதாவது, கண்ணகியினுடைய வரலாறு நமக்குத் தெரிந்ததே. அதை இங்கு விவரிக்கவேண்டி அவசியமின்று.

"கண்ணகியினால் மதுரை எரித்து சாம்பலாகிய துடன், பாண்டியகுலமே அழிந்துவிட்ட" தென்று தூது வர்கள் சொல்லக்கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன் வருந்து னன். அவன் மனைவி கண்ணகியைக் கற்பின் கொழுந்து என்று பெருமைப்படுத்தினான். மேலும் 'கண்ணகியி னுக்குக் கோயில் எடுப்பித்து வழிபடவேண்டு' மென்று கணவனிடம் கூறினான். அதற்கிணங்கிய செங்குட்டுவன், கண்ணகிக்குச் சிலைசமைக்க உயர்வான கல்பெறும் முகமாக வடக்கு நோக்கிப் பெரும் படையுடன் சென்றுன். எதிர்த்தவரை வென்று, வாகைமாலை புனைந்து இமயம் வறை சென்றுன். அங்குக் கண்ணகிக்குச் சிலைசமைக்க சிறந்த கல்லைத் தெரிந்து, சிலையும் செதுக்கி, கனகவிசயர்கள் தலைமேலேற்றிக், கங்கையில் நீராட்டிச் சேரநாட்டை வந்தடைந்தான். தன் நாட்டில் கோயில் எடுப்பித்துக், கண்ணகி சிலையை வைத்து நிலைபெறுதல் செய்து

வணங்கி னன். இவ்விழாவில் இலங்கை மன்னவனு கயவாகுவும், பல மன்னர்களும் கலந்துகொண்டார்கள். இதனை இளங்கோ அடிகள் இபற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில், "வலமுறை மும்முறை வந்தனன் வணங்கி யுலக மன்னவனின் ரேன் முன்னரும் ரருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும் பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னருஞ்சுடகங் கொங்கரூ மாஞவ வேந்தரும் கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனு மெங்நாட்டாங்க ணிமைய வரம்பன்" என்று கூறுப்படுகின்றது.

சேரன் செங்குட்டுவனும், ஏனைய மன்னவர்களும் கயவாகுவும் கண்ணகியை நிலைபெறுதல் செய்து வணங்கி வந்த காலையில் ஓர் அசரீரி எழுந்தது. அஃதாவது, ஏனைய மன்னவர்கள் "தாயே! நீங்கள் சேரநாட்டில் மட்டும் குடி கொண்டிராமல், எங்களது நாடுகளுக்கும் எழுந்தருள வேண்டுமென்று" வேண்டினார்கள். அவ்வேளையிற்றுஞ் "தந்தேன் வரம்" என்ற அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

"கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனு மெங்நாட்டாங்கண் இமைய வரம்பின் நன்னட்டுச் செய்த நாளனி வேள்வியில் வந்து ஈசு என்றே வணங்கினர் வேண்ட தக்தேன்வரம் என்று எழுந்தது ஓர்க்கரல்" என்று கூறுப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, கயவாகு கண்ணகி சிலையுடன் இலங்கை மீண்டான்.

அங்காட்களில் தமிழ்மக்கள் விவசாயத்தை முன்னிட்டுக் கிழக்கில் வசிக்கலானார்கள். ஆதலின் கயவாகு தான் கொண்டுவங்த சிலையைக் கிழக்கில் ஆலயம் எடுப்பித்து ஸிலைபெறுதல் செய்தான். கண்ணகியைத் தமிழர்கள் வழிபடுவதுடன் திருப்தியடையாத கயவாகு சிங்கள மக்களையும் வழிபடும்படி செய்வித்தான். ஆதலினர்கள் இன்றும் சிங்களமக்கள் கண்ணகியைப் ‘பத்தினித்தெய்யோ’ என்று தங்களது பான்சாலைகளிலும் சிலைகளை ஏறுவிடுள்ளார்கள்.

கயவாகு கண்ணகி வழிபாட்டை இலங்கையிலே சிறப்பாக நடத்தினான்பதை, இளங்கோ அடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தின் உரைபெறுங் கட்டுரையில்,
 “அதுகேட்டுக் கடல்கு மிலங்கைக் கயவாகு வென்பான் நங்கைக்கு நாட்பலி பீடிகைக் கோட்டமுங் துறுத்தாங்கு அரங்கை கெடுத்து வரங்தரு மிவளென
 ஆடித் திங்க எக்கவையி ஞங்கோர்
 பாடி விழாக்கோள் பன்முறை யெடுப்ப
 மழைவீற் றிருங்து வளம்பெருகிப்
 பிழையா விளையுனு டாயிற்று”.
 என்று கூறுகின்றார்.

இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கயவாகு வினால் கொண்டுவரப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடு கிழக்கு இலங்கையில் இன்றும் நடைமுறையிலிருப்பதென்றால் கண்ணகியின் பெருமைதான் எம்மட்டு!

கண்ணகி வழிபாட்டைக் கண்டியிலிருந்து ஆட்சி செலுத்திய மன்னவர்கள் விரிவடையாச் செய்துள்ளார்கள்.

கிழக்கு இலங்கையில் தமிழர்கள் எங்கெங்கு வாழ்கிறார்களோ, அங்கங்கெல்லாம் கோயில் எடுப்பித்து வழிபாடச் செய்ததுடன் கோயிலைப் பராமரிப்பதற்காக வயல் வெளி களையும் இறையிலியாக வழங்கியுள்ளார்கள்.

கண்ணகி பத்தினித் தெய்வம்! பெருமையான வல்லமைகளைக் கொண்டவள்! என்பது சிமூக்கு இலங்கை மக்களின் ஜூதீகம். கண்ணகியின் அருளினால் ஆகக்கூடாதது எதுவுமில்லையென்பது அவர்களது நம்பிக்கை. இதனைக் கிழக்கு இலங்கையிற் செறிந்துள்ள பல பாடல்களினால் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கண்டியில் இராசசிங்கனின் ஆட்சி நடைபெறுகின்றது. அக்காலையில் ஒரு தட்டவை கிழக்கில் மழை வளம் பெருகவில்லை. ஆதலினால் நெற்பயிர்கள் குடலையைத் தள்ளியவாறு வாடலாயின. இதனைக் கண்ணுற்ற மக்கள் தான் ஆகவே, உடனடியாக மன்னவனிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். மன்ன வன் கண்ணகி கோயில்கள் தோறும் பூசை செய்து வழிபடும்படி பணித்தான். ஏனெனில், கண்ணகி மதுரையை எரித்தபின்னர் அங்கு மழைவளம் குன்றலாயிற்று. பின்னாலில் வந்த மன்னவன் 1000-ம் பொற்கொல்லர்களைப் பலியிட மழை பெய்து நாடு வளமடைந்ததாகப் ‘பாண்டிய சரிதம்’ கூறுகின்றது. ஆதலினர்கள் இராசசிங்கனும் கண்ணகியை வழிபடும்படி பணித்தனன்.

மன்னவன் ஆணையினாற் கிழக்கில் உள்ள கண்ணகி கோயில்கள் தோறும் பூசைகள் நடைபெற்றன. அவ்

வேளை தம்பிலுவில் என்னும் ஊரிலுள்ள கோயிலுக்குக் கண்ணப்பன் என்பான் வழிபாடு செய்வோனாக இருங் தான். அவன் மக்களின் துயர்கண்டு பச்சைக் களியினால் ஒரு பானை செய்து கோயிலின் முன்னர் வைத்துப் பொங் கிப் படைத்த வேளையில் கண்ணகியை நோக்கி 14 காவி யங்களைப் பாடினான். இக்காவியங்களினால் கண்ணப்பன் மக்கள் மனத்தாமரைகளில் நீடு வாழ்வோனாகினான்.

ஒரு காவியத்திலே கண்ணப்பன் கூறுகின்றான்: “பத்தினித் தெய்வமே! நீ கருணை வைத்தால், நடுக்கடவிலே திசை தெரியாது தக்களிக்கும் கப்பல்கூடக்கரையை வந்தடையும். பாடையிலே வைத்து இடுகாட்டினுக்குக் கொண்டுசென்ற பிணங்கூட உயிர்பெற்றெழும். உவர் ததும்பிய தரையிலே புதரான நெல்மணிகளை விதைத்தாலும் செழிப்பாக விளங்குவிடும். வாழ்நாள் முழுவதும் பேசமுடியாது தக்களித்த ஊழையனும் பேசிக் கதைக்கமுடியும். பிறந்தாள் தொடங்கிக் கண்பார்வையற்ற, குருடன் கூடப் பார்வை பெற்று வையகப் புதுமைகளைக் கானுவான். கடவிலே விளையும் முத்துக்கள் கூட நடியிலும் விளையக்கூடும். இவ்வகையான வல்லமைகளைக் கொண்ட கண்ணகியே! ஏழை களின் வேண்டுகோளுக்காக மழையைப் பெய்வித்தல் உன்னால் முடியாததா? முடியும். தம்பிலுவில் குடிகொண்டுள்ள தாயே! எங்களுக்காகத் திருவருள்புரியு” மென்று வேண்டுகின்றுன்.

“கப்பல் திசைகெட்டது கரைக்குள் அடையாதோ,
கட்டைத்தனில் வைத்தபினாம் மற்றுயிர் கொள்ளாதோ

உப்பளமதிற் பதாவிதைக்க விளையாதோ
உத்தரவு ஊழையன் உரைக்க வறியானே
செப்பு பிறவிக்குருடு இப்பத் தெளியாதோ
சிப்பிவளர் முத்துக்கள் நதிக்குள் விளையாதோ
செப்பமுடன் உன்கிருபை வைத்திடுவை யானால்
சீர்மேவு தம்பிலுவில் சேரும் மாதாவே”

இக்காவியத்தினால், கண்ணகியின் பெருமை கிழக்கு இலங்கையில் எவ்வாறு இருந்ததென்பது காணக்கிடக்கின்றது. இந்த வகையிலே, இன்னும் பல பாடல்கள் கிழக்கு இலங்கையிலே வழக்கத்திலிருக்கின்றன.

கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள ஒவ்வோர் ஊரிலும் கண்ணகி கோயில்கள் இருந்தாலும், துறைநீலாவளை, மகிழுர், காரைத்தீவு, எருவில், செட்டிபாளையம், முதலைக்குடா, தாண்டவன் வெளி, தம்பிலுவில், வீரமுனை, பாண்டிருப்பு, கல்முனை, கல்லாறு ஆகிய ஊர்களில் இருக்கும் கோயில்கள் பழைமையானவைகளாகும். இவ்வூர்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் கண்ணகி அம்மையைப்பற்றி ஒரு பாடலும் வழக்கத்திலிருக்கின்றது. அஃதாவது, உல்லாசப் பொழுது போக்கினுக்கு உபயோகமாக வசங்தன் ஆட்ட மென்னும் ஒரு நிகழ்ச்சி இருக்கிறது. இந்நிகழ்ச்சியைப் பல தரங்களாக வகுத்துப், பாடல்களும் இயற்றியுள்ளார்கள். அந்த வகையிலே குயில்வசங்தன் என்னும் ஆட்டத்திலே,

“செட்டிநகரத் தூருலவு தேவிகண் னகையை நிதம் தேடியே சினாந்து கூவாய் குயிலே!
பட்டிநகர் தம்பிலுவில் பாடல்புகழ் காரைநகர்
பத்தினிக் கண்ணகை யென்று கூவாய்குயிலே”

“வெற்றிபுனை வீரங்கள் மேவரிய கல்முனையும்
மேவிய கண்ணகை யென்று கூவாய்குயிலே
உற்றபாண் டிருப்பினே டுலாவிய நீலாவணையில்
ஓதுயிய கண்ணகை யென்று கூவாய் குயிலே”
“மட்டறு கல்லாறு ஏருவில் மகிழுர் வாசமுறு
மாது பராசக்தி யென்று கூவாய் குயிலே!
செட்டிபாளையம் மண்முனை சேர்ந்த தாண்டவன்
வெளியும்
சென்றமர்ந்த கண்ணகையைக் கூவாய் குயிலே”

சிங்கள மக்களுக்கு வைகாசி முழுநிலா எவ்விதம் சிறப்பானதோ, அதேபோல் கிழக்கு இலங்கை மக்களுக்கும் சிறப்பானதாகும். முழுநிலாவன்றுதான் கண்ணகி கோயில்கள் அனைத்திலும் குளிர்த்தி பாடிப் பொங்கிப் படைப்பார்கள்.

முழுநிலாவினுக்கு முன்னுள்ள எட்டு நாட்களின் முன்னர்தான் கண்ணகி கோயில்களில் கதவு திறக்கப்பட்டுப் பூசைகள் ஆரம்பமாகும். கோயிலில் நடைபெறும் எட்டுத் திருவிழாக்களிலும் கண்ணகி வரலாறு படிக்கப்படும். இதனைக் ‘கண்ணகி வளக்குரை’ என்று சொல்லுவார்கள்.

இதுவரை கண்ணகி வழிபாட்டின் வரன் முறையினைக் கண்டோம். இனி, பழைமையான கண்ணகி கோயிலொன்றினையும் ஆராயவேண்டியது கடனாகும்.

மட்டக்களப்பு வாவியை அழகு செய்யும் ஊர்களுள் துறைநிலாவணையும் மொன்றாகும். இவ்னூர் மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து 24 கல் தொலைவினுக்கப்பால் இருக்கிறது.

இன்று துறைநிலாவணை ஊரில் கண்ணகி கோயில் இருக்குமிடம் முன்னாளில் காட்டார்ந்து, வன விலங்குகளின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது. கானகத்தில் இரண்டாரு முனிவர்கள் வந்து ஆச்சிரமம் அமைத்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அன்னவர்கள் மந்திர தந்திர வித்தைகளில் பெயர் பெற்றவர்களாகவும் கண்ணகையை வழிபடு கிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள். முனிவர்களின் சக்தி களுக்குப் பயந்த மக்கள் அவர்கள் வாழும் இடத்தினுக்குச் செல்வதில்லை. நாள்தைவில் முனிவர்கள் வேற்று இடத்தினுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அதன் பின்னர் மக்கள் அங்குப் போய்வர லானார்கள்.

இப்படி நடைபெற்று வருங்காலையில், ஒருவர் முனிவர்கள் வாழ்ந்துவந்த இடத்தில் ஒளியுடைய இரு சிலைகள் இருக்கக் கண்டார். உடனே தாம் கண்ட புதுமையினை ஊர் மக்களிடம் தெரிவித்தார். அதன் புய ஞ கப் பலர் வந்து சிலைகளைக் கண்டு பணிந்தார்கள். சிலைகள் உருவத்தில் கண்ணகையைப்போன்றிருந்தமையினால் கண்ணகை அம்மன் என்று பெயரையும் வழங்கினார்கள். காலப்போக்கில் அவ்விரு சிலைகளை முழுமொத்தமாகக் கொண்டு கோயிலையும் எடுப்பித்தார்கள்.

இங்காட்களிற் சில முனிவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து குறுமண்வெளி என்னும் ஊரினுக்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவரான ‘கெங்கதாசிலூயா’ என்பவர் கண்ணகி அம்மனுக்குரிய பூசைசெய்யும் பத்ததி கொடுத் துதவினார். இப்பத்ததிப்படி பூசை செய்து வருங்காலையில்

கோயிலில் வழிபாடு செய்வோர் ஆண்டினுக்கொரு வராக இறப்பது கண்டு அச்சமடைந்தார்கள். பின்னர் 'தன்மன்' என்னும் வழிபாடு செய்பவன் இரு சிலைகளில் ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு கோவிலுக்கு எதிரேயுள்ள மட்டக்களப்பு வானியில் புதைத்துவிட்டான். இவ்வாறு செய்தமையினால், ஆண்டுதோறும் வழிபாடு செய்வோன் இறக்கும் வழைமையொழிந்தது.

இக்கோயில்பற்றிய பல கறைகள் வழக்கத்திலிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கறையிலும் துறைலோவைணையில் குடி கொண்டிருக்கும் கண்ணகியின் பெருமைகள் கிரைங்கிருக்கின்றன.

கற்குன்றுகள் கோயிலில்சுற்றி பிருப்பதனால் 'கல் வடி' அம்மன் 'கோயில்' என்றும் மக்கள் அழைக்கிறார்கள். கோயிலில் பல நாகங்கள் வாழ்கின்றன. கோயில் தாழ்ப்பாள் போடப்பட்டிருக்கும் நாட்களில் இந்த நாகங்கள் கோயிலைக் காவல் காக்கின்றன.

கோயிலில் வாழும் நாகங்கள் வழிபாடு செய்வோர்களுக்கு எவ்விதமான துன்பங்களையும் கொடுக்கமாட்டா. தீய எண்ணங்கொண்டு செல்பவர்களைக் கோயில் நாகங்கள் விரட்டுகின்றன. நாகங்கள் கூடத் துணைபுரியும் துறைலோவைணக் கோயில் கிழக்கு இலங்கையில் ஒரு நிரங்கு தரமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளதென்பதற் கையமின்று,

அன்று கயவாகு இந்தியாவிலிருந்து கண்ணகி வழிபாட்டைக் கொண்டுவந்து இலங்கையில் ஸிலாநாட்டினான்.

அவ்வழிபாட்டை அன்று முதல் இன்று வரையும் கிழக்கு இலங்கை மக்கள் பாதுகாத்து வந்துள்ளார்களென்பதைக் கானுங்தோறும் நமக்குக் கண்ணகிமேல் உன்னதமான அன்பு உண்டாகின்றது. ஆம்; கிழக்கு இலங்கை மக்களின் குலதெய்வமான கண்ணகி, கிழக்கு இலங்கையில் ஒரு நிரங்கு தரமான இடத்தைப் பெற்றுவிட்டான். அவள் ஆட்சி என்றென்றும் கிழக்கு இலங்கையில் தங்குவதாக.

4. * நெடுஞ்சீவு

நெடுஞ்சீவினுக்குப் பயணம் செய்வதேன்றால், 'மலையைக் கல்லி எவ்வைப் பிடிப்பது' போலாகும். கொந்தளித் துசிசிதறும் கொடுங்கடல் வழியாகப் புகைவள்ளத்திற் செல்வது மனப்பயத்தை ஏற்படுத்தவே செய்யும். நெடுஞ்சீவினுக்குச் செல்வவேன்டும்; அதன் இயற்கை எழில்கள் கண்டான்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணை எழவே, பயணத் துன்பங்களையும் போருட்படுத்தாது யாழ்ப்பாணத்து மோட்டார் சிலையத்தினுக்குச் சென்றேன்.

* காரைத் தீவினுக்குச் செல்லும் மோட்டார் வண்டியில் ஏறினேன். என்னை ஏற்றிப் போரும் தாமதிக காமல் பலகல் தொலைவு ஒடியபின்னர் காரைத்தீவுத் துறைமுகத்தில் இறக்கிவிட்டது. அங்கிருந்து வள்ளத்தின் உறுதுணையினால் ஊர்காவற்றுரைக்குச் சென்றேன்.

நெடுஞ்சீவினுக்குப் பயணம் செய்வதற்குப் பிரயாணச் சீட்டுப் பெறுவது இலகுவான செயல்ல. எப்படி யோ துன்பப்பட்டு, நண்பனின் துணையினால் பிரயாணச் சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு புகைவள்ளத்தில் ஏறினேன். சியாக 9-மணிப் பொழுதினுக்குப் புகைவள்ளம் புறப்படலாமிற்று. காற்றை எதிர்த்துத் தண்ணீரைக் கிழித்துக் கொண்டு புகைவள்ளம் அசைந்தாடியவாறு ஓடலாயிற்று. புகைவள்ளத்தின் ஆட்டம் மனப் பயத்

*30-9-50-ம் நான் எம்மால் 'எங்கள் ஈரர்' என்னும் தொடரில் இலங்கை வரலைவியல் கீழ்த்திய சொற் பொழிவு.

தைத் தோற்றுவித்தாலும் இபற்கை எழில் ததும்பிய இனிய தீவைக் காளப்போகிறோமென்னும் என்னத்தி னால் கெட்டியாக இருந்துகொண்டேன்.

கடற்பிரயாணம் வெநு உல்லாசமாகவே இருந்தது. கடற்கோட்டை யொன்று, நடுக்கடவினுள் ஊர்காவற் றுறைக்கு அண்மையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. டச்சுக் காரரின் ஆட்சிக்காலத்தில் அக்னோட்டை மிகவும் பயன் பட்டிருக்கவேண்டுமென எம்புகிறேன். யாழ்ப்பாணத்துச் சோகவரலாற்றைத் தெள்ளொன எடுத்துக்காட்டுவது அக்கடற்கோட்டை என்று சொல்லலாம்.

புகைவள்ளத்தின் வேகத்தினால், அனலீத்திவு, புங்குடுத்திவு, நயினுத்திவு ஆகிய தீவுகளைக் கடஞ்சவாறு 1-30 மணிப்பொழுதில் கெடுஞ்சீவை அடைந்தேன்.

புகைவள்ளத்தை விட்டுத் தீவினுட் கால்களை வைத் தேன். மாபெரும் புதுமை என்னைக் கவர்ந்தது. ஒவ்வொரு குடியானவனின் எல்லைகளுக்கும் வேலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. இந்த வேலிகள் மரங்கள்லை; பெரிய பெரிய முருகைக்கற்கள். இக்கற்கள் ஒன்றினுக்கு மேல் ஒன்றாகச் சுரிந்து போகாவன்னை அடுக்கப்பட்டிருந்தன. 2 அடி அகலமும் 5 அடி உயரமும் கொண்ட இவ்வேலிகள் மதில்கள் போற் கிடேன்றன. நெடுஞ்சீவு முழுதும் இதுபோல் மதில் வேலிகள் ஆக்கப்பட்டிருப்ப தென்றால், சொல்லவும் வேண்டுமோ? 7 கல் நோமும் 5 கல் அகலமுங் கொண்ட நெடுஞ்சீவில் மலின்து கிடக்கும் முருகைக்கற்களை நெடுஞ்சீவு மக்கள் தகுந்தவாறு பயன் படுத்திக்கொண்டமை போற்றக்கூடிய செய்வேயாகும்.

நெடுஞ்சீவின் தரையைக் கிளரினால் தேவையான முருகைக்கற்கள் செறிந்துகிடப்பதைக் காணலாம். மக்கள் தேவைக்கேற்பக் கற்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்கள்.

கற்களாலான வேலி மதில்களை நெடுஞ்சீவைத் தவிர ஏனைய தீவுகளில் காணமுடியாது. என்? இலங்கைத்தீவு முழுவதிலுமே காணமுடியாதென்று சொல்லலாம்.

சிறப்புப்பெயர்கள்:

யாழிப்பாண நகருக்குத் தென்மேற்குத் திசையில் கட்டலுக்கப்பால் 30 கல் தொலைவில் நெடுஞ்சீவு இருக்கிறது. முன்னால் தொட்டு உயர்குடிப்பிறங்க மக்களின் இருப்பிடமாக இந்தீவு திகழ்கின்றது. இராம-இராவணப் போரில் அனுமார் மருத்துவ மலையினைக் கொண்டத காலையில், அம்மலையின் துணிக்கைகள் விழுந்து தீவாகிய மையினால் ‘அனுமார் திடர்’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

முருகைக்கற்பாறைகளின்மேல் பசுமையான புற்கள் வளர்ந்து கிடப்பதனால் கால்நடைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஆகையினால் எந்நானும் குறையாத பாலைப் பெறுவதனால் ‘பசுத்தீவு’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

புல் வெளிகளில் கால்நடைகளைத் தவிர, குதிரைகளும் ஆயிரக்கணக்கில் உலவுகின்றன. ஆதலினால் ‘குதிரைத்தீவு’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

டச்சுக்காரர் இங்கு வாழ்ந்த காலையில் தங்களது சொந்த நாட்டிலுள்ள ‘டெல்ரா’ போன்றிருந்தமையைக் கொண்டு, டெல்வற் (Delft) என்று பெயர் கொடுத்தார்கள். இவர்களுக்குப் பின் ஆட்சியைக் கையேற்ற ஆங்கி வேயரும் அப்பெயினையே வழக்கத்திற் கொள்ளலானார்கள்.

நோமான தீவாக இது ஸென்டு கிடப்பதனால் தமிழ் மக்கள் ‘நெடுஞ்சீவு’ என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

பலபெயர்களை இத்தீவு பெற்றிருந்தாலும் இன்று தமிழில் நெடுஞ்சீவு என்றும் ஆங்கிலத்தில் டெல்வற் என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றது.

வரலாறு:

முன்னாலில் வெடி அரசன் என்பவன் கோட்டை நிர்மாணித்து ஆட்சி செலுத்திவந்தான். அவனுடைய சகோதரர்களான வீராராயனான், விளங்குதேவன், ஏலிலங்குருவன், போர்வீரகண்டன் ஆகியோர் யாழிப் பாணப் பகுதியில் சிற்றரசர்களாக ஆட்சி செலுத்தி வந்தார்கள்.

வெடி அரசனின் ஆட்சியின் கீழிருந்தாயினத் தீவில் கண்ணகியின் மற்ற காற்சிலம்பினுக்கு நாகரத்தினம் வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி மீகாமன் என்னும் தளபதி அனுப்பப்பட்டான்.

வெடி அரசன் நாகரத்தினம் கொடுக்க மறுக்கவே, இருவருக்கும் போர் மூண்டது. போரில் வெடி அரசன்

தோல்வியுற்றுன். ஆகவே, மீகாமனுல் நாகரத்தினம் அபகளிக்கப்பட்டது. அத்துடன் மீகாமன் அங்கேபே இருந்து ஆட்சி செய்யலானான். இந்தியாவிலிருந்த மக்களை இங்குக் குடி பேற்றி ஆட்சியினை விவிடதையச் செய்தான். மேலும் இந்தியாவிலிருந்து ஏழு முதலியார்கள் இங்குக் குடி யேறி, ஒவ்வொருவராகப் பிரிந்து ஏனைய தீவுகளிற் குடி யேற்றானர்கள். அன்னவரின் வழியினரே ஏனையத் தீவு மக்களுமாவரென்று ஒரு கதை யும் வழங்குகின்றது. இருந்தும் நெடுஞ்செழில் குடி யேறி வாழ்ந்தவர்கள் தனிநாயக முதலியாரின் வழியினராவர்கள்.

பழைய அடையாளங்கள்:

நெடுஞ்செழில் டச்சுக்காரர்கள் தங்கி ஆட்சி செலுத்தி அங்களென்பதை இங்குள்ள பழைய அடையாளங்களே இனிது காட்டுகின்றன.

டச்சுக்காரர் நெடுஞ்செழைத் தங்களது குதிரைகளை வளர்க்கும் இடமாக வைத்திருந்தார்கள். தெற்கே காடு களில் அதிகமான குதிரைகள் உலாவுகின்றன. இக் குதிரைகளுக்கு ஏற்ற உணவுகள் அக்காடுகளில் நிறைந்துள்ளன.

டச்சுக்காரர் தங்கள் குதிரைகளுக்கு நீர் காட்டுவதற்காக 52 சினருகளைக் கட்டி இருக்கிறார்கள். 52 காலை வந்தடையும்படி அதிகமானவாய்க்கால்களைக்கட்டி

இணைத்துள்ளார்கள். குதிரைகள் வாய்க்கால்களில் ஒடுமே நினை அருந்தும். நோய்வங்த குதிரைகளுக்கு இவ்வாய்க் கால்களில் நீர் காட்ட மாட்டார்கள். நோயாளியை ஏனையவரிடமிருந்து பிரிப்பதற்போல, நோய்வங்த குதிரைகளையும் பிரித்துக்கொண்டு கிழக்கிற்குச் செல்லுவார்கள். அங்கே இதற்கென்று வேறுக ஒரு சினறு கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அன்று டச்சுக்காரர் கட்டிய சினறுகளிற் சில வற்றை, இன்று குடியானவர்கள் தங்களது எல்லைக்குள் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். அன்று கட்டப்பட்ட சினறுகள் அனைத்தும் சிதைந்து போகாவண்ணம் இன்றும் காளைக்கூடியதாக இருக்கின்றன. இக்கினருகளுக்கு குச் சற்றுத் தொலைவினில் குதிரைகளைக் கட்டுவதற்காக 300-க்கு மேற்பட்ட கம்பங்கள் நடப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கம்பங்களிற் சில சரிந்தும், சில விழுந்தும் கிடக்கின்றன.

தீவின் மத்தியில் டச்சுக்காரர்கள் வாழ்வதற்காக ஒரு கோட்டை கட்டி யிருக்கிறார்கள். இன்று இக்கோட்டை சிதைந்து கிடக்கின்றது. இக்கோட்டையை இரண்டடுக்குகள் கொண்டதாக அமைத்துள்ளார்கள். கோட்டையின் நடுவண்ணமாக ஒரு சினறும் தோண்டப்பட்டிருக்கிறது.

டச்சுக்காரர்கள் இலங்கையை ஆட்சி செலுத்திய காலத்தில் நெடுஞ்செழில் தங்களது குதிரைப் படையினை வைத்திருந்திருக்கிறார்கள். கால்கடைக் கூட்டங்களைப்

போற் குதிரைகளும் இங்கு வாழ்கின்றன. நெடுஞ்சீவு மக்கள் குதிரைகளைச் சவாரி செய்வதற்கும் வண்டி இழுப்பதற்கும் உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். குதிரைத் திலில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் குதிரைச்சவாரி செய் வதில் வல்லுங்களாக இருக்கிறார்கள்.

இயற்கை அமைப்பு:

இயற்கை அன்னை, தன் கைவன்மையெல்லாம் நெடுஞ்சீவிலே காட்டி யிருக்கிறார்கள். தெற்கே செழுமையான பூல்வெளி பரந்துகிடக்கின்றது. அதன் இடையிடையே சிறு புற்றாறைக்காடுகளும் பரந்துகிடக்கின்றன. இப்புல்வெளியிற்குஞ் குதிரைகள் உலாவுகின்றன. மாந்தர்கள் கால்நடைகளை மேய்ப்பதற்கும் இப்புல்வெளியைப் பயன் படுத்திக்கொள்கின்றார்கள்.

முருகைக்கற்கள் செறிந்த பிரதேசத்திலே, மக்கள் தளராத ஊக்கத்துடன் தொழில்புரிகின்றார்கள். கற்களை அப்புறப்படுத்தி மதிலாகக் கட்டியபின்னர் நிலத்தைப் பண்படுத்தி நெல் மரைகளை விடைக்கிறார்கள். நெற் பயிருடன் வரகு, தீனை, சாமை போன்ற சிறு தானியங்களை ஏழுப்பயிரிடுகிறார்கள்.

பனை மரங்கள் தீவு முழுவதும் செறிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை மக்கள் தகுந்தவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்கள். யாழிப்பாணவாசிகளைக் காட்டி வும் நெடுஞ்சீவு மக்கள் சிறப்பாகப் பனையைப் பேணுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு குடியானவளில் இல்லத்திலும் பனைமரங்கள் ஸ்ரிகின்றன. அவற்றை உபயோகிக்கே படுக்கை,

உணவு, வீடு முதலியவற்றை ஆக கிக்க காள் என்கின் ரூர்கள்.

நெடுஞ்சீவு இயற்கை ஏழில் ததும்பிய ஓர் இனிய தீவு தான். மணற்றிடல்களின் மேல் ஏறி சின்று கண்ணேட்டம் செலுத்தினால் இயற்கையின் ஏழில் இன்பமாகத் தோன்றும்.

துறைமுகம்:

நெடுஞ்சீவுத் துறைமுகம் சிறியதாய் இருந்தாலும் அதன் அமைப்பு போற்றப்படக்கூடியதாகும். இயற்கையான சிறிய துறைமுகம். இதன் அமைவு திரிகோணமலைத் துறைமுகத்தினை ஒத்திருக்கின்றது. துறைமுகத்தினுள் புகைவள்ளங்கள் புகுஞ்சவடன் காற்றினால் அடித்துக் கொண்டு செல்லுமென்ற பயம் ஏற்படாது. துறைமுக வாயிலுக்கு அணையிட்டாற்போல இயற்கையாகவே கற்பாறை மலைத்தொடர்போல் வளர்ந்திருக்கிறது. இத் தொடரிற்குஞ் துறைமுகத்தினுள் செல்வதற்கு வாயில் இருக்கிறது. இவ்வாயிலின் இரு முனைகளிலும் இரண்டு தூண்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரு தூண்களினாடாகச் சென்றுற்குஞ் புகைவள்ளம் ஒருவிதச் சேதமு மின்றி உடைபாதையை அடைய முடியும்.

நெடுஞ்சீவுக் கடற்கரை முழுதும் கற்கள் செறிந்து கிடப்பதுடன், கடலுக்குள்ளும் கற்கள் செறிந்து கிடக்கின்றன. நெடுஞ்சீவுத் துறைமுகம் ஒரு பெரிய

துறைமுகமாக இருக்குமேயானால், தற்போது அதன் நிலைமையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும்.

சிறப் துறைமுகமாக இருப்பது பார்வைக்கு அழகாக இருக்கிறது. செடுங்கிலாந் துறைமுகத்தைக் கண்ட எவரும் அதன் அழகை வியவாது விடமாட்டார்கள். துறைமுகக்கடல் நன்கு ஆழமானதுடன் அகலமுங் தொண்டதாகும். துறைமுகத்தினுள் புகைவள்ளத்திலைத் தவிர எங்கானும் அதிகமான பாய்க்கப்பல்கள் நிறுத்தப் பட்டிருக்கும். இக்கப்பல்கள் அனைத்தும் வாணிகக் கப்பல்களோயாகும்.

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் இருக்கும் மற்றையத் தீவுகளில், நெடுஞ்செழுத் துறைமுகத்தைப்போல் அமையப் பெற்றதைக் காணமுடியாது. அந்த வளக்கிலே நெடுஞ்செழுத் துறைமுகம் சிறப்பானதாகும்.

வழிப்போக்கு:

85 கல் பரப்புக்கொண்ட தீவில் வழிப்போக்கு இல்லாமலா போகும்? வனப்புமிகுந்த செம்மையான பாட்டைகளை யெல்லாம் அமைத்திருக்கிறார்கள். வெளிப் படைப் பாட்டைகளைக் காட்டி ஒம் இப்பாட்டைகள் மிகவும் சிறந்தவைகளாகும். இங்குள்ள பாட்டைகளில் உடப்பதே தனி மகிழ்ச்சியான செயலாகும். பஞ்சமெத் தையைப் போன்று, கால்களுக்கு மிருதுவாகப் பாட்டை கள் இருக்கின்றன. தேவைக்குமே லதிகமாகச் செறிக்கு கிடக்கும் முருகைக்கற்களினால் அழகான பாட்டைகள் ஆக்கியிருக்கிறார்கள்.

நடுக்கடலிலே இத்தீவு இருப்பதனால், மோட்டார் வண்டிகள் இங்கு இல்லை. பெண்கள் குதிரை வண்டி களிலும் ஆண்கள் குதிரைகளிலும் செல்கின்றார்கள்.

குதிரைவண்டிகளைத் தவிர மாட்டுவன்டிகளும் இங்கு இருக்கின்றன. இங்குள்ள வண்டிகளில் இணைக் கப்படும் மாடுகள் சிறப்பானவைகளாகும். இம்மாடு களுக்கு 'முக்கனுங்கயிறு' போடுவதில்லை. கொம்பு களிலே கயிற்றை இணைத்து வண்டியில் சேர்க்கிறார்கள். மாடுகளின் நாசித்துவாரங்களைப் புண்ணுக்காமல், வண்டிகளில் இணைத்து ஓட்டுவது இத்தீவில் மட்டுந்தான். ஏனைய தீவுகளிலும் ஊர்களிலும் உள்ள வண்டி மாடுகளுக்கு முக்கனுங்கயிறுகளுண்டு. மாடுகளை வருத்தாது வண்டியில் இணைத்து இங்குள்ள பாட்டைகளில் ஓட்டுவது புதுமையான செயலேயாகும்.

தீவின் மத்தியிலே ஓர் அஞ்சல் சிலையும் இருக்கிறது. இதில் அவசரச் செய்திகளை, டிவிபரப்புமூலம் வெளியூர் கஞ்சுகு அனுப்புகிறார்கள். மேற்கில் ஒரு துணை அஞ்சல் சிலையும் சிறுவப்பட்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கை வசதிகள்:

நெடுஞ்சிவு மக்களின் வாழ்க்கை ஏனைய நாட்டு மக்களைக் கவராது விடாது. கடற்காற்றுச் செறிந்த இடத்தில் யார்தான் நோயாளியாக இருக்க முடியும்? எல்லா மக்களும் திடகாத்திரமான தேவைகளுக்கொண்ட வர்களாகத் திகழ்கின்றார்கள். ஏனைய நீவு மக்களைக் காட்டி வரும் இவர்கள் தேவை அமைப்பில் சிறப்பானவர்களே

யாவார்கள். உழுதண்டு வாழ்வதனைத் தவிர்க்கவர்கள். 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்ற முதுரையைக் கைக்கொண்டு வாழ்கின்றார்கள்.

இங்கு வாழும் பல்லிடம் கட்டுமரங்கள் இருக்கின்றன. நான்கு பெரிய மரங்களை ஒன்றாக இணைத்துப் பாய்கட்டி நடுக்கடவிற் பயணம் செய்கின்றார்கள். காற்றின் உதவியினால் இக்கட்டு மரங்கள் அதிவிரைவாகச் செல்லும் சுக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றன. காற்று இல்லாத விடத்துக் கைவலிக்கத் தண்டு இழுக்கவேண்டும். கட்டுமரங்கள் காற்றுக்குக் காற்று. அலைக்கு அலை அசைந்தாடிச் செல்வது மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது.

தீவின் மேற்கிலே 'கச்சதீவு' என்றெரு தீவு இருக்கிறது. இதில் இரு பெரிய மணற்றிடல்கள் இருக்கின்றன. இத்திடல்களில் ஏறின்று பார்த்தால் இந்தியாவின் கண்ணுள்ள இராமேசவரம் தெரிகின்றது.

தீவின் மத்தியிலேதான் அதிகமாக மக்கள் வாழ்கிறார்கள். ஆனால், மத்திய இடத்தில் கிணறுகள் தோண்டினால், நீர் உப்புக் கலந்ததாகவே வருகின்றது. ஆகவே, அழிந்துகிடக்கும் கோட்டையின் பக்கவிலே பல நன்றீர்க்கிணறுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கிணறுகளை ஆண்களுக்கு வேறு பெண்களுக்கு வேருகை வகுத்துள்ளார்கள். மத்திய இடத்தில் வாழும் எல்லோரும் நீராடுவதும் வீட்டுப் பாவிப்புக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் இக்கிணற்று ஸீரையேதான். ஆதவினால் மக்கள் அடிக்கடி கிணற்றை நோக்கிச் செல்லும் காட்சி பார்ப்பதற்கு ஆனந்தமாக இருக்கும். ஆனால், மேற்கில்

வாழும் மக்களுக்கு இத்தொல்லை கிடையாது. அங்கு எங்கே தோண்டினாலும் நன்னீரே கிடைக்கும். ஆகையினால் நூற்றுக்கணக்காரரும் மேற்கில் 52 கிணறுகளைக் கட்டினார்கள். மேற்கிற்றுன் பசும்புற் றரையும் இருக்கின்றது. தீவின் செழிப்பான பிரிவு இதுவேதான்.

மத்திய பிரிவிற்குன் நெடுஞ்சீவின் அரசியற் பணி கள் நடைபெறுகின்றன. தீவை மேற்கு, கீழ்க்கு, மத்தி என மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்து, மூன்று ஊர்த் தலைமை அதிகாரிகள் சியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம் மூன்று அதிகாரிகளையும் வழிநடத்த ஒரு காரியாதிகாரி (D.R.O.) இருக்கிறார்.

மத்தியில் ஒரு வைத்தியசாலையும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வைத்தியசாலையினுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் வைத்திய விடுதிகளும் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. 35 கல் பரப்புக்கொண்ட தீவில் 12000 மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். இங்கு மக்கள் நெருக்கமாக வாழாமல் பரந்து குடியேறி வாழ்வது புதுமையானதேயாகும்.

மக்களின் இல்லங்கள் தோறும் மகிழ்ச்சி தாண்டவ மாடுகின்றது. தீவிலுள்ள பல செல்வர்கள் வாடுவெலிக் கருவிகளையும் பாவிக்கிறார்கள். 'பாட்டரி'யிலே இக்கருவிகள் இயங்குகின்றன.

கால்நடைகள் தீவிலே செறிந்திருப்பதனால் அதன் சாணத்தைச் சேகரித்து ஏனைய இடங்களுக்கு அனுப்பி வர்த்தகம் செய்கின்றார்கள்.

இயற்கை வளம் ததும்பிய தீவில் வாழும் எல்லோரும் செல்வந்தர்களே யெனலாம். 13 கல்வி நிலையங்கள் தீவிலே நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கில மொழியைப் போதிக்கும் கல்லூரிகளும் இருக்கின்றன. இப்பகுதி மக்கள் கல்விச் செல்வத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றார்களென்பதற்கு இங்குள்ள கல்வி நிலையங்களே உறுதியாகின்றன.

தீவில் பலவகைப்பட்ட மக்களும் வாழ்கின்றார்கள். இலங்கையிலே அழகான பெண்கள் மட்டக்களப்பின்காலுள்ள குறுமண்வெளி என்னும் ஊரிற்குண் இருக்கிறார்களென்று புவியியல் நூல்வல்லார் கூறுகின்றனர். அன்னவர்களைப் போன்ற பெண்மணிகளும் இங்கு வாழ்கின்றார்கள்.

சில பெண்கள் சிங்களப் பெண்களைப்போல் சட்டையும் போட்டு, கம்பாயமும் கட்டிக்கொள்கின்றார்கள். தழிழர் பண்பாட்டினுக்குப் புறம்பாகக் காட்சி அளிக்கும் இவர்களை ‘யார்’ என்று விணுவியபோது, தாழ்த்தப் பட்டவர்கள் என்று சொன்னார்கள். மீண்டும் நாட்டிலே இந்தக் குலப்பிரச்சினை என்று முற்றுக ஒழிகிறதோ, அன்றுதான் நாட்டினுக்கு விடுதலை யெனலாம்.

தீவிலே புனைமரங்கள் செறிந்து கிடப்பதனால், அவைகளிலிருந்து கள்ளு இறக்குகிறார்கள். இடையிடையே தென்னாந்தோட்டங்களும் இருப்பதனால், அவைகளிலுமிருந்து கள்ளு இறக்குவதுடன் அங்கிய நாட்டாருடன் கேங்காய் வியாபாரமும் செய்கிறார்கள்.

பனை, தென்னை ஆசிய மரங்களிலிருந்து இறக்கப்படும் கள்ளை மக்கள் விருப்புடன் குடிக்கிறார்கள். முன்னர் இங்குக் கள்ளு இறக்குவதற்கு இறையே கிடையாது. திதுபோது இறை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இறை ஏனைய விடங்களில் விதிக்கப்படும் இறையில் சீர்பகுதி யாகும். எதிலும் நெடுஞ்சீவு மக்கள் எல்லையாளர்களே யாவர்.

இறை இங்குக் குறைக்கப்பட்டமைக்கு வியாயமும் சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கில தேசாதிபதியொருவர் தீவினைக் காண்பதற்காக வந்தார். அந்த வேளையில் அன்னவருக்குத் தாகம் ஏற்பட்டபோது பனங்கள்னைக் குடிப்பதற்காகக் கொடுத்தார்கள். அதைக் குடித்த அவர் நன்றாக இருக்கிறதென்று பரராட்டியதுடன் ‘எப்படிப் பேறு கிறீர்கள்’ என்றும் கேட்டார்.

ஊர் அதிகாரி பனை மரத்தைக் காட்டி “இங்கு எல்லார் கிடையாது; அதற்காக இதனை யே குடிக்கிறோம்” என்றார். உடனே கேசாதிபதி இதற்கு ‘இறை அற விடக் கூடாது’ என்றமையினுற்றுன் சீர்பங்காக இறை குறைக்கப்பட்டது.

தீவிலே கடவெள் வணக்கமும் தனக்குரிமையாகத் திகழ்கின்றது. கத்தோலிக்கக் கோயில்கள் 7 இருக்கின்றன. புராட்டத்தாந்து மதக்கவரின் கோயிலென்றும் இருக்கிறது. சைவக் கோயில்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இன்னும் என்ன குறை! எந்தவிதமான சிலாக்கி

யங்களிலும் நெடுஞ்செழுது சிறந்து விளங்குகின்றது. நடுக்கடலில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டி நுக்கு வெகு தொலைவிலுள் இருக்கின்றதே யென்ற குறையைத் தவிர ஏனைய ஸ்ரைவுகளில் தலை நிமிர்த்து நிற்கின்றது.

நெடுஞ்செழுள்ள மக்கள் விருந்தினர்களை ஆதாரிப்ப தில் தமிழ்ப்பண்பாடு ஊறியவர்களாகத் திகழ்கின்றார்கள்.

பரந்த கடவினுள், இலங்கையின் மணிமகுடம் போற் கடர்விட்டுத் துவங்கும் நெடுஞ்செழு இயற்கை எழில் ததும் பும் இனிய நாடு. அதன் இயற்கை எழிலை என்றாவது ஒரு நாள் கண்டானாந்திக்கவேண்டியது கடனாகும்.

5. *விபுலாநந்த அடிகள்

தோற்றம்

27—3—1892

மறைவு

19—7—1947

பிறப்பும் வளர்ப்பும்:

கிழக்கு இலங்கையின் தலைநகரான மட்டக்களப்பி விருந்து தெற்குநோக்கிச் செல்லும் பாட்டையில் 26-வது கல் தொலைவில் காரைத் தீவு என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இவ்வுரைக் காரேருமூதார் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

காரேரு மூதாரின் ஊர் அதிகாரியாகத் திரு. சாமித் தும்பி அவர்கள் பணியாற்றி வந்தார்கள். இவருக்குக் கண் ணகி வழிபாட்டில் சிறந்த கண் ணம் மையார் இல்லக் கிழத்தியானார். இருவரும் சேர்ந்து டட்டத்திய இல்வாழ்க்கையின் பெறுபேருக்க, கண் ணம் மையார் தாம்மைப் பேற்றை யடைஞ்தார். அதனைச் சொல்லக்கேட்ட சாமித் தும்பியார் மகிழ்ச்சி கொண்டார். பத்துத் திங்கள் ஓடிய பின்னர், 1892-ம் ஆண்டு பங்குனித்திங்கள் 27-ம் நாள் வைகறையில், அறிவிற் சிறந்து விளங்கப்போகும் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெல்லூத்தார்.

குழந்தையைத் தூக்கி உச்சிமுகர்ந்த சாமித்தம்பியார் மயில்வாகனன் என்னும் அழகிய பெயரைச்சுட்டி அக மகிழ்ந்தார். மயில்வாகனனார் ஆளோரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து பள்ளிப்பறுவத்தை

§ 8—8—50-ம் நாள் எம்மால் இலங்கை வானேலீயில் ஸ்கம்த்தப்பட்ட சொற்பொழிவு.

எப்தினர். ஆகவே, திரு. கல்வரத்தினம் ஆசிரியரவர்கள் வித்தியாரம்பும் செய்துவைக்க. அடுத்து வந்த திரு. குஞ் சித்தம்பி ஆசிரியரிடம் தந்தையார் அழைத்துச் சென்று கல்வி பயிற்றுவித்தார்.

மயில்வாகனனார் திரு. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியரிடம் பாடங் கேட்டலுடன் சில்லாது, தந்தையாரிடமும் திரு. வசந்தராச பிள்ளை, திரு. சிவகுருஷாதன் பிள்ளை ஆதியோரிடமும் பாடங்கேட்டுப் படித்துவந்தார்.

மயில்வாகனனார், பன்னிரண்டாவது அகவையிலே செய்யுள் இயற்றும் வன்மையினைப் பெற்றார். ஆதவினால், தமக்கு முதன்முதலாகக் கல்விபூட்டிய ஆசிரியரை வழி படுமுகமாக,

“அம்புவியிற் செந்தமிழோ

தாங்கிலமும் எனக்குணர்த்தி அறிவுதிட்டி
வம்புசெறி வெண்கமல்

- வல்லியருள் கூட்டிவைத்த வள்ளல் குஞ்சித்
தம்பியெனும் பெயருடையோன்

தண்டமிழின் கரைகண்ட தகைமை போன்றன்
செம்பதும் மலர்ப் பதத்தைச்

சிரத்திருத்தி எஞ்சுஞ்சுரும் சிங்கிப்பேனே”

என்று பாடினார்.

மயில்வாகனனாரின் பத்தாவது அகவையிலே, ஆங்கிலம் கற்பதைக்காகக் கல்முனையிலிருந்த மெதொடித்த மிசன் கல்லூரியிலே சேர்க்கப்பட்டார். நான்கு ஆண்டுகள் இங்குப் படித்தபின்னர், மேற்கெரண்டு படிப்பதற்கு

வகுப்புகள் இல்லாமையினால் மட்டக்களப்பிலுள்ள அர்ச். மிக்கேல் கல்லூரிக்குச் சென்று கற்கலானார்.

மயில்வாகனனார் தமது பதினாறுவது அகவையில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தினரால் நடத்தப்பட்ட சினியர் பரிட்சையில் கல்லூரிக்கே முதன்மையாகத் தேறி னார். இதனால் மயில்வாகனனார் அக்கல்லூரியிலே கல்வி போதிப்பதற்காக அமர்த்தப்பட்டார். இரண்டாண்டுக் கால ஆசிரிய நிலையை ஏற்றுவந்த வேளையிற்றுன் மயில்வாகனனாரின் நிறை அன்பினுக்குரியவரான அவருடைய அன்னையார் இறந்தார். ஆகவே, அன்னையின் இறுதிக் கடன்களை முடிக்கக் காரேறு முதலாக்கு வந்தார். பின்னர்க் கல் முனையிலுள்ள கத்தோலிக்க மிசன் பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியை ஏற்றுச் செய்துவந்தார்.

ஆசிரியப்பணி:

கல்முனையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவேளையிற்றுன். ஆசிரியப் பயிற்சிப் பிரவேசப் பரிட்சை எழுதி வெற்றிபெற்று ஆசிரியப்பயிற்சிக்காக 1911-ல் கொழும்பு மாங்கரம் வந்தடைக்கார். இரண்டாண்டுகள் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு வெளியேறியவரை, அர்ச். மிக்கேல் கல்லூரி அதிபர் அன்புடன் அழைத்துப் பணிபுரிய அமர்த்தினார். இரண்டாண்டுகளாகக் கல்லூரியிற் பணியாற்றி விட்டு 1915-ம் ஆண்டில் பொறியிற் கல்லூரி பில் சேர்க்கு மேற்கல்லீ பயில்வானார். 1916-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேர்வில் முதன்மையாகத்தேறி டிப்ளோமா’ என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார். அதனுடன் மதுரைத்

தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பண்டிதத் தேர்விலும் தேறினார். இலங்கை நாட்டிலே முதன்முதல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதத் தேர்வில் தேறிய முதன்மைப் பெருமை மாலில் வாகனார்க்கே உரியதாகும்.

இங்நாட்களில் மயில்வாகனார்க்குச் சவாயி சர்வா நங்தின் காட்சியும் நட்பும் கிடைத்தன. ஆத வினால் வாழ்க்கையின் தேவைகளுக்கு கீற்ப மக்களுக்குத் தொண்டு புரிவதுடன், மொழிக்கும் சமயத்தினுக்கும் எவ்வகையான கடமைகளை ஆற்றலாயென்று எண்ணலானார்.

1917-ம் ஆண்டில் அர்ச். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான விரிவுரையாளராக அமர்ந்தார். மாணவர்களுக்குப் புதுப்புதுப் பாடங்களை ஊட்டுவதுடன் சின்றுவிடாது, தமிழ்மையும் ஒரு புதிய தேர்வினுட்செல்வதற்குச் செம்மைப்படுத்தலானார். அதன் பயனாகப் பிறர் துணையினர் இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய பி. எஸ். ஸி. தேர்வில் தேறினார்.

ஆங்கில மொழியை மட்டும் மயில்வாகனார் படிக்கவில்லை. தமிழ் மொழியையும் ஆர்வத்துடன் கற்கலானார். தமது சுயமொழி அறிவினை வளர்த்துக்கொள்ளும் முகமாக அ. குமாரசாமிப் புலவர், திருவிளங்கம் ஆதியோர்களுடன் நெருங்கிப்பழகி நட்புரிமை கொண்டார்.

மயில்வாகனார் 1920-ம் ஆண்டில் மாணிப்பாப் இந்துக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் பணியினை ஏற்றுக்

கொண்டார். கல்லூரியில் ஓர் ஆய்வுக் கூடமொன்றினைப் புதிதாக நிறுவினார்.

இலங்கையில் தமிழ் மொழியை வளர்க்கவோ, தமிழைப் போற்றிப் புகழுவோ வழிவகைகள் இல்லாமையைக்கண்டு தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காக ஒரு கழகம் நிறுவுவதற்கு அல்லும் பக்லும் பாடுப்படலானார். அதன் பயனாகப் பல அறிஞர்களின் துணைகொண்டு ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் ஒன்றினை நிறுவினார்.

இச்சங்கத்தில் பிரவேச பண்டிதத் தேர்வு, பாலபண்டிதத் தேர்வு, பண்டிதத் தேர்வு ஆகிய முத்தரங்கொண்ட தேர்வுகளை ஏற்படுத்தினார். இத்தேர்வுகள் இனிது நடைபெறுவதற்காக மயில்வாகனார் தேர்வு முதல்வராகவும் மேன்மையான உறுப்பினராகவும் விளங்கினார்.

துறவறநிலை:

உலக வரலாற்றிலே முதலாவது மகாயுத்தம் மக்களைப் படாதபாடு படுத்தியதெனலாம். தம் நாட்டிலே பற்றுக்கொண்ட அனைவரும், மறவர்களாகப் பணியாற்ற முன்வந்தனர். அந்த வகையிலே மயில் வாகனாரும் தம்மால் முடிந்தவரை நாட்டிற்குப் பணிபுரியவிரும்பினார். போர்க்கோலம் பூண்டு நாட்டினுக்குச் சேவைசெய்ய மயில்வாகனார் வந்த காலையில், உலகையே ஆட்டிப்படைத்த போர் சமாதான சிலைமையினை அடைந்தது. ஆகவே, மயில்வாகனாரின் பணி நாட்டினுக்கு வேண்டப்படவில்லை. இருங்கும் மயில்வாகனார்

தமிழ்மொழிக்கும் மனித குலத்தினுக்கும் பணியாற்ற விரும்பி 1922-ம் ஆண்டு இராமசிருஷ்ண மடத்திற் சேர்ந்து துறவியாவதற்காகச் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார்.

மடத்திலே மயில்வாகனஞர் வாழ்ந்துகொண்டு துறவியாவதற்குரிய நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கலானார். மடாலயத்தார் மயில்வாகனஞர்க்குப் 'பிரபோத சைதன்யா' என்னும் தீட்சாநாமத்தை வழங்கினார்கள்.

மடாலயத்தாலே வெளியிடப்படும் 'இராமசிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் தமிழ்த் திங்கள் வெளியீட்டினுக்கும் 'வேதாந்த கேசரி' என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டினுக்கும் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார். இங்காட்களில் இலங்கையில் ஸிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப்பேராசிரியர் பணியினை வகிக்கும்படி இலங்கை மக்கள் வேண்டினார்கள். மடாலய விதிக்கணங்கப் பிரபோத சைதன்யர் அவர்கள் பேராசிரியப் பணியினை வகிக்கமுடியாது போயிற்று.

1924-ம் ஆண்டு சித்திரைப் பெளர்ன்மயன்று சுவாமி சிவாநாந்தர் அவர்கள் ஞான உபதேசம் செய்து துறவறப் பெயரான சுவாமி விபுலாநந்தா என்ற பெயரினைக் கொடுத்தார்.

மடாலயத்தில் சுவாமிகள் வாழ்ந்த காலையில் பல அரிய கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டார்கள். 'ஆங்கில வாணி' 'பூஞ்சோலைக்காவலன்' என்னும் கட்டுரைகள் அறிஞர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றன.

1924-ம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆண்டு சிறைவு விழாவில் கலந்துகொள்ளவும் 'நாடகத்தமிழ்' என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு விரிவுரை செய்யவும் சுவாமி களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சுவாமிகளில் விரிவுரையினை ஒரு நாலுருவாக்கித் தரும்படி சங்கச் செயலாளர் கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கிணங்கிய அடிகள், செகப் பிரியன் நாடகங்களையும், தனஞ்சயரின் தசரூபத்தையும் மூலமாகக்கொண்டு, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள நாடக நூன் முடிபுகளை ஓரளவு வீள க்கு தற் கேற்றதாக 'மதங்களாமணி' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார்.

1925-ம் ஆண்டு சுவாமிகள் இலங்கை மீண்டார்கள். இலங்கைவாழ் அன்பார், பல இடங்களில் அடிகளை வரவேற்று உபசரித்து, அடிகளின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு உளம் மகிழ்ந்தனர்.

பொதுநல்ப்பணிகள்:

இலங்கை வந்த அடிகளிடம் இராமசிருஷ்ண மடாலயத்தார், கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள இராமசிருஷ்ண மிசன் பாடசாலைகளை நடத்தும் முகாமைக்காரப் பதவி பினை ஒப்புவித்தனர்.

பணி செய்வதையே வாழ்வின் இலக்காகக்கொண்ட அடிகளார், முகாமைக்காரப்பணியினால், கிழக்கு இலங்கையை முன்னேற்றப் பாட்டையிலே அழைத்துச் சென்றார். 'சாரதா வித்தியாலயம்', 'சிவாநந்தா வித்தியா

லயம், 'இந்துக்கல்லூரி' ஆசிய கல்விச்சாலைகளைக் கிழக் கிற் புதிதாக சிறுவினார்.

கல்லடி உப்போடையில் சிறுவப்பட்ட வொன்று வித்தியாலயத்தை முன்னணியில் சிறுத்துவதற்காக அதன் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பினை அடிகள் கையேற்றார்.

தமிழ் அன்னையின் வளர்ச்சியையே அடிகள் குறிக் கோளாகக் கொண்டு அல்லும் பகலும் உழைக்கலானார். 1925-ம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் உ. வே. சாமினாதையர் அவர்களுக்குப் போற்கிழி அளிக்கும் முகமாக ஏற்பாடு செய்த விழாவில் இலங்கைப் பிரதிச்சியாக அடிகள் சென்றார்.

1926-ம் ஆண்டில் வேலூரில் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிச்சியாக அடிகள் கலங்குதொண்டார்.

கிழக்கு இலங்கை இராமகிருஷ்ணன் பாடசாலைகளின் முகாமைக்காரராக அடிகள் விளங்கியதுடன், யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்ப்பண்ணை வைத்திசெவரன் வித்தியாலயம் விவேகானந்த வித்தியாலயம் முதலிய பாடசாலைகளை நடாத்தும் பொறுப்பும் அடிகளைச் சேர்ந்தது.

கிழக்கு இலங்கையின் கல்வி சிலைமையை ஆராய்ந்து அறிக்கை தயாரிக்கும்படி அரசியலார் ஒரு சபையினை சிறுவினார்கள். இச்சபையின் தலைமைப்பொறுப்பு அடிகளிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

1927ம் ஆண்டு சிதம்பரத்திலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் சிறுவும் முகமாக இராமநாதபுரத்து அரசர் தலைமையில்

ஒரு விசாரணைச் சபை சிறுவப்பட்டது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் இம்முயற்சிகளை மகிழ்வற்றுச் சிதம்பரத்திலே ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை சிறுவிவிட முன்னரானார். அதற்காகச் சிறந்த ஓர் அறிஞரை முதன் முதற் சான்று புகர அனுப்ப என்னி அடிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அதன் பயனுக்குப் பல்கலைக் கழகம் அவசியம் வேண்டுமென்று அடிகள் இராமநாதபுரத்து அரசர் முன்பாகச் சான்று பகர்ந்தார்.

சூட்டத் தொண்டுகள்:

சூட்டிநாட்டு அரசருடைய தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட விசாரணைச்சபை சிதம்பரத்திலே பல்கலைக் கழகம் சிறுவப்பட்டவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்தமையினால் பல்கலைக் கழகம் சிறுவப்பட்டது. பல்கலைக் கழகத்தின் ரமிழ்ப் பேராசிரியர் புதவியினை ஏற்கும் படி அடிகளை அண்ணுமலைச் செட்டியார் கேட்டுக்கொண்டமையினால் அடிகளும் அப்பதவியினைக் கையேற்றார்.

1933-ம் ஆண்டு அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டமளிப்பு விழாவினுக்காக மண்டபங்களும், விடுதிகளும், பேராசிரியர் இல்லங்களும் அலங்கரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் ஆங்கிலேயரின் கொடி பறந்தது. ஆனால், அடிகளின் இல்லத்திலோ காங்கிரஸ்க் கொடி பறந்தது. இதனைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் வியப்பட்டார்களார்.

பட்டமளிப்பு விழாவிற் கலங்குதொள்ளக் கவர்னர் வருவதற்கு இன்னும் சில நாட்கைப்பொழுதான் இருங்.

தது. அவர் தேசியக்கொடி பறப்பதைக் கண்டால் என்ன கூறுவாரோ வென அஞ்சிய காவற்படையினர் அச்சங் கொள்ளலானார்கள். தேசியக்கொடி பறக்கும் இடத்தில் தேசியக்கொன திட்டங்கள் இருக்கலாமென்று பாடிக் காவலர் எண்ணியமையினால். அடிகளின் இல்லத்தைக் கோதனை இடலானார்கள்.

‘துறவிக்கு வேங்தனும் துரும்பு’ என்ற முதுமொழிக் கிணங்க அடிகள் வாளா இருந்தார். கோதனை இட்டுத் தோல்விகள்ட பாடிகாவலர்கள் கொடியை இறக்க அஞ்சி வெளியேறினார்கள்.

அன்று அடிகள் ஏற்றிவைத்த தேசியக்கொடிக்கு முன்னால் இன்று காவற்படையினர் வணங்கும் வரிசையினை அவரது ஊனக்கண்கள் காணுவிட்டனும், அவரது முக்காலக் காட்சியில் அன்று இது தென்பட்டே இருக்க வேண்டும்.

இழக்கு இலங்கையிற்குரேன்றி சமாட்டி ற்கே புகழ் சுட்டிய அடிகள் தமது பிறந்த நாட்டிலிருந்த நீரர் மகளினின் இன்னிசையிலே மகிழ்ந்தார். அதன் பயனுக்கத் தமிழ்மக்களின் முன்னோய யாழையிட்டு ஆராயலானார்.

யாழ் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் முற்குக இறங்கு வதற்கு, அடிகளின் அலுவன்முறை தடையாக இருங்கது. ஆகவே, 1933-ம் ஆண்டு அன்னைமலைப் பல்கலைக் கழகப்பணியினத் துறந்தார்.

அடிகள் ஆங்கிலப் புலவர்கள் யாத்துள்ள செய்யுட் களைத் தமிழ்செய்யுள் நடையிலே யாத்துள்ளார்.

‘ஆங்கிலவாணி’ ‘புஞ்சோலைக்காவலன்’ முதலியன அடிகளின் மொழிபெயர்ப்புத் திறமைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பண்டிதமணி கதிரேசுச் செட்டியார் அவர்களுக்கு அளித்த மலையலரை அணிசெய்யும் ‘ஆங்கிலவாணி’ என்னும் கட்டுரை அடிகளின் ஆங்கிலப் புலமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். ‘விவேகானங்த ஞானதிபம்’, ‘கர்ம யோகம்’, ‘ஞானயோகம்’, ‘ஙம்மவர் நாட்டு ஞான வாழ்க்கை’, ‘விவேகானங்த சம்பாஷ்னைகள்’ ஆகிய நூல்களை இராமகிருஷ்ண மடாலயத்தினுக்கு மொழிபெயர்த்து உதவியுள்ளார்.

தமிழ் ஊழியம்:

1942-ம் ஆண்டு, மதுரை மாநகரில் முத்தமிழ் மாநாடு ஆரம்பமாகியது. இம் மகாநாடு, இயல், இசை, நாடகமென்னும் முப்பகுதியாக வருக்கப்பட்டு நடைபெற்றது. இதில் அடிகள் இயற்றமிழ் மாநாட்டினுக்குத் தலைமைதாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1933-ல் கரச்சைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் இருபத்திரண் டாவது ஆண்டு நிறைவை மாநாடாக நடாத்த தீர்மானித்தனர். இம்மாநாட்டினுக்கு அடிகள் தலைமைதாங்கினார்.

1935-ல் சைவ சித்தாங்த மகாசமாசத்தின் ஆண்டு விழா திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்றது. இவ்விழாவினுக்கும் அடிகள் தலைமை தாங்கினார்.

அடிகள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்வுக்குழுவில் ஒர் அங்கத்தவராகவும் விளங்கினார். 1936-ல் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் தமிழ்க்கலீசு சொல்லாக்க மாநாடு நடைபெற்றது. இம் மாநாட்டின் பொதுத் தலைவராக அடிகள் தலைமை தாங்கினார்.

1937-ல் அடிகள் கைலாயமலை வரை சென்று புன்னையித் தலைகளை யெல்லாம் கண்டு தீபெத்தாட்டி னுக்கும் போய்வந்தார்.

1939-ம் ஆண்டில் கல்முனையில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தின் விழாவில் தலைமைதாங்கி 'இலக்கியச்சுவை' பற்றி அரியதோர் சொற்போழிவு செய்தினார்.

1939-ல் இமயமலைச்சாரவிலுள்ள மாயாவதி ஆச்சிர மத்திவிருந்து அடிகளுக்கு அழைப்புக் கிடைத்தது. அதா வது, வடாட்டார் நடத்திவந்த 'பிரபுத்தபாரத்' என்னும் இதழினுக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டமையினால் அங்குச் சென்று பணியாற்றலானார்.

மாயாவதி ஆச்சிரமத்தில் அடிகள் யாழ்நாள்க்கப் பணியிலீடுபட்டார். யாழ்நால் முற்றுப்பெறுவதற்காக ஆசிரியப்பணியைத் துறந்து, தமிழ்நாட்டினுக்கு மீண்டார்.

1943-ம் ஆண்டின் இறுதியில் பல அன்பர்களின் வேண்டுகோட்கணவுகி இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்றார்.

அடிகள் பேராசிரியப் பணியிடன், வேறு பல பொது வலத் தொண்டுகளும் செய்யலானார். கல்விப்பகுதிப்பாட தூற்சபை, பரீட்சைச்சபை, கல்வி ஆராய்ச்சிச் சபை ஆசியவைகளின் உறுப்பினராகவும் விளங்கினார்.

இலங்கைக் கல்விப்பாடத் திட்டத்தில் அடிகள் இசை என்னும் பாடத்தினை எல்லா வகுப்புகளுக்கும் அமைத்துக்கொடுத்தார். வகுப்புப் பரீட்சைகளில் சமய மும் ஒரு பாடமாக அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியபோது சமயத்தினுக்கு ஒரு பாடத்திட்டமும் வகுத்துக் கொடுத்தார்.

யாழ்நால் அரங்கேற்றம்:

அடிகள் பத்தாண்டுகளாக இடையருது முயன்று பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து இயற்றிய இசைத்தமிழ் நூலா கிய யாழ்நால் கரங்கைத் தமிழ்ச்சங்கத்து ஆதரவில் திருக் கொள்ளம்புதூர்த் திருக்கோயிலில் ஆனுடைய பிளையார் முன்றிலில் 20, 21—6—1947-ம் நாட்களில் சிறை வேற்றப்பட்டது.

திருக்கோயில் வரிசைகளுடன் இயற்ற மிழ்ப் புலவர்கள், இசைத்தமிழ்ப்புலவர்கள், அறிஞர்கள் புடை குழு அடிகளைத் தெற்குக்கோபுர வாயில் வழியாகத் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். மறைஞ்தோழிக்க யாழ்களை அடிகளின் யாழ்நாளின் கணக்குப்படி மூளி யாழ், சுருதி வீணை, பாரிசாதவீணை, சதுர்தண்டி வீணை ஆதியவைகளை ஊர்வலத்திலே அலங்காரமாகத் தாங்கிச் சென்றார்கள்.

நாச்சியார் முன்னிலையில், அடிகள் இயற்றிப நாச்சியார் நான்மணிமாலை, வித்துவான் - துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்களாற் படிக்கப்பட்டு ஸிறைவேறிபது. பின்னர் எல்லோரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை வழிபட்டு ஆனுடைய பிள்ளையாருடன் அரங்கேற்று மண்டபத்து நூக்குச் சென்றார்கள்.

தேவார இன்னிசைப் பண்ணுடன் அரங்கேற்று விழாத் தொடர்ச்சியது. கோனூர் சமீன்தாரும், திருக் கொள்ளம்புதூர்த் திருப்பணிச் செல்வரும், கரங்கைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் புலவருமான திரு. பெ. ராம. ராம. சித. சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்கள் அனைவரையும் வரவேற்றுப் பேசினார்.

திரு. சிதம்பரம் செட்டியார் பேசியபின்னர் அடிகள் யாழ்நூல் தோன்றிப் பாரன் முறையையினை எடுத்து விளக்கினார்.

பின்னர்க் கரங்கைத் தமிழ்ச்சங்கத்து அமைச்சர் அடிகளின் யாழ்நூலினைப் பாராட்டிப் பேசினார். திரு. தி. சு. அவினாசிவிங்கம் செட்டியார், திரு. ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை ஆதியோர் அடிகளின் உழைப்பைப் பாராட்டி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார்கள்.

சங்கீத கலாநிதி க. பொ. சிவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் அடிகளால் ஆராய்ந்தளிக்கப்பட்ட யாழ்களில் இசையினை இசைத்துக் காட்டினார். இதனுடன் முதலாம் நாள் விழா இறைவு எட்டிபது.

நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார், குமரன் ஆசிரியர் திரு. சொ. முருகப்பனார், திரு. தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, வித்துவான் - ஒளவை. ச. துரைசாமிப்பிள்ளை ஆசியவர்கள் அடிகளைப் பாராட்டி, யாழ் நூலில் பெருமைப்படுத்திப் பேசினார்கள்.

பிற்கல் விழாவில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து இசைப் பேராசிரியர் சாம்பழுர்த்தி ஜபர் யாழ் நூலில் கண்ட சில உண்மைகளை எடுத்து விளக்கினார். வித்துவான் வெள்ளைவாரணனார் யாழ்நூல் பெருமைப்பற்றிப் பேசினார். இறுதியாகக் கரங்கைத் தமிழ் சங்கத்து அமைச்சரான திரு. கந்தசாமி அவர்களின் நன்றியுரை புனர் விழா ஸிறைவெய்தியது.

மறைவு:

யாழ்நூல் அரங்கேற்றுவிழா ஸிறைவெய்தியதின்பின்னர், அடிகள் இலங்கை மீண்டார். அரங்கேற்றுவிழாவினுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னரே அடிகளாரின் உடல் நோயுற்றிருந்தது. அதனைப் பொருட்படுத்தாது தாயகம் சென்று யாழ்நூலை அரங்கேற்றினார். முன்னரே சோர்ச் ரிருந்த உடல் விழா வினில் கலந்துகொண்டதனால் மேலும் உரங்குன்றியது. அடிகள் நோயினைக் கவனியாது யாழ் நூலினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பதற்கான ஆக்க வெலைகளில் ஈடுபட்டார். அத்துடன் சைவ சித்தாங்த நூல்களை மொழிபெயர்க்கவும், உலகப் பொது நூலான ரிருக்குறளுக்குப் புதிய உரையினை எழுத வதற்கும் 9

வேண்டிய முயற்சிகள் எடுத்தார். களைப்படைக்கிருந்த உடம்பினுக்கு இப்முயற்சிகள் மேலும் களைப்பை உண்டாக்கின. ஆதலினால் நோயின் தாக்குதலுக்கு அடிகளார் ஆளாகினார். அதன் பயனாக கொழும்பு மருத்துவ விடுதி யொன்றில் சிகிச்சை பெறலானார். அடிகளின் உடல் சிலையையினை ஆராய்ந்த வைத்தியர்கள் பூரண ஓய்வு வேண்டுமென்றார்கள். ஆகவே, இராமகிருஷ்ண மடாவயத்தார் அடிகளுக்குத் தகுங்கதோர் குழந்தீயினை ஆக்கிக் கொடுத்தார்கள்.

எந்த அமைதி வேண்டுமென்று பலரும் பாடுபட்ட னரோ, அந்த அமைதியினை அடிகளாரின் உயிர் நாடியது. இன்னும் பலகாலம் சிலைத்து வாழ்ந்து தமிழ்மொழிக்குப் பணிபுரிய வேண்டுமென விரும்பிய மக்களிடம் பிரிய மன மின்றி அடிகளார் 1947-ம் ஆண்டு ஆடித்திங்கள் 19-ங்கால் இரவு பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டார்.

யாழ் நூலீத் தக்கு தமிழகத்தினுக்குப் பெருமை காட்டிய அடிகள் தமது 55-வது அகவையில் இறைவனடி எய்தினார். தமிழ்த்தாய் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார். தமிழ் அன்பர்கள் அழுது புலம்பினார்கள். அடிகளாருடன் சேர்ந்து பழகியவர்கள் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். இவங்கையின் சோதி மறைந்துவிட்டதென்று அன்பர்கள் அலறினார்கள். கிழக்கு இலங்கையின் தவப்புதல்வர் மன்னுவகைத் துறந்துவிட்டாரெனக் கிழக்கிலெங்கும் சோகக்குரல் ஒலித்தன. அனைவரையும் பரிதவிக்கவிட்டு அடிகளின் ஆருயிர் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டது.

அடிகளின் உடலம் மடாவயத்தில் அனைவரின் இறுதி வணக்கத்தினுக்காக வைக்கப்பட்டது. அன்று மாலை அடிகளின் நல்லுடல் இருந்த பேழையை மலர்மாலைகளி றல் அழகுறுத்திய ஊர்தியில் வைத்து ஊர் வலமாகக் கோட்டைப்புகை இரத கிலையத்தினுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

கொழும்பு-மட்டக்களப்புப் புதைவண்டி, அடிகளின் நல்லுடலைத் திங்கள் காலையில் சொங்த நாட்டில் கொண்டுசேர்த்தது.

கிழக்கு இலங்கை மக்கள் அனைவரும் அடிகளின் நல்லுடலை வரவேற்றி ஊர்வலமாகச் சிவானங்த வித்தி யாவயத்தினுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். அங்கிருந்து நாவற்குடாவரை ஊர்வலமாக மீண்டும் எடுத்துச் சென்று சிவானங்த வித்தி யாலயத்தில் நல்லடக்கம் செய்தார்கள்.

கிழக் கிலங்கைக் கொருமணியென் றலகமெல்லாம் புகழ்ந் தேத்தக் கிளர்செஞ்சு சாலீ
செழித்துவளர் காரைநகர் தனிலிரவி யெனவதித்த
செம்மா! லுன்றன்
உள்படுங்கிலைசத் தமிழும் இயற்றமிழு மாங்கிலமும்
உம்பர் ஊரில்
வழுத்திடுவ மென்சினைந்து வானுலக மெய்தினோயோ
மதிவல் லோனே!

தேனும் பாலும் பெருக்கெடுத்தோடும் மட்டக்களப்பு நாட்டினுக்கு என்றும் அழியாத புகழை ஈட்டி ஈம் நாட்

டி-னுக்கே பெருமையைக் கொடுத்துத் தாயகத்திற்குத்
தனிப்பெரும் மதிப்பை ஈந்த அடிகளாளின் புகழ் என்
றென்றும் விலைத்திருக்கும்.

இசையிடை நுனுசி யாய்ந்து இசைபெறு யாழ்நூல்
யாத்து
இசைத்தமி மூர்சா னுகி இன்கலீக் கழகந்தன்னில்
இசைவளர் விபுலாநங்தர் இய்பரி னீங்கிவாளின்
இசைபொழி அமரராகியென் றென்றும் வாழ்கின்றூரே.

6. கிராமிய இலக்கியம்

உணர்ச்சியையும், மெய்ப்பாட்டையும் (பாவம்)
வெளிப்படுத்தும் கலீப் பகுதியினையே மக்கள் இலக்கியம்
என்கின்றார்கள். கவிஞர்களின் இலக்கியம், கிராமிய மக்
களின் இலக்கியமென இருவேறு பகுதிகளாக இன்று
நாட்டில் வழங்குகின்றன.

கவிஞர்களின் இலக்கியங்கள் புவியன்னவர்களாற்
போற்றப்பட்டோ, அறிஞர்களாற் பெருமைப்படுத்தப்
பட்டோ சங்கங்களில் அரங்கேற்றப்பட்டோ தான்
உன்னதமான கலீக்களாஞ்சியங்களாயின.

கிராமிய மக்களின் இலக்கியமோ, மக்களின் மனத்
தாமரைகளிற் கொலுவிற்றிருந்து ஒருவருக்குப்பின் ஒரு
வர் என்ற வகையிற் கைமாறிக்கொண்டு வருகின்றது.
ஆதலினுற்றுன் அவைகள் கவனிப்பார்று இன்று குற்
றுயிராய்க் கிடக்கின்றன.

கவிஞர்கள் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள்.
எதற்காக? மன்னவர்களினுடைய ஆணையை நிறைவு
செய்வதற்காகவும் இருக்கலாம்; பொருள் பெறும்
இலக்கினுக்காகவும் இருக்கலாம்; தங்களது புகழ்
வானளாவ வேண்டுமென்பதற்காகவும் இருக்கலாம்;
மன்னவர்களுடைய சீர்த்திப்பிரதாபங்கள் துலங்குவதற்
காகவும் இருக்கலாம். தங்களது வறுமையினைப் போக்கு
வதற்காகவும் இருக்கலாம்; அஃதாவது, பாடவேண்டு
மென்ற கட்டாயத்தின் பேரில் பாடினார்கள். ஆணையை

நிறைவு செய்வதற்காகவும் பாடினார்கள். மக்களால் போற்றப்படவேண்டுமென்றும் பாடினார்கள். அறிஞர்களாற் பெருமைப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் பாடினார்கள். ஆனால், கிராமிய மக்களோ, பாடவேண்டுமென்று பாடவில்லை. வறுமையினைப் போக்கவேண்டுமென்றும் பாடவில்லை.

உள்ளத்துணர்ச்சி உந்தப்பட்டபோது, தங்களை மறந்து பாடினார்கள். உல்லாசமாக ஓய்வு நேரத்தைக் கழிப்பதற்காகப் பாடினார்கள். துண்பச்சுமை அழுத்தும் போது, அதனை மறக்கப் பாடினார்கள். உழைப்பின் வேதனை தோன்றுமலிருப்பதற்காகப் பாடினார்கள். ஆதவினாற்றுன், அவர்கள் கவிதைகளில் எவ்விதமான குறைபாடுகளும் இடம் பெறவாயின.

வாழ்க்கை அனுபவம் இன்பழும் துண்பழும் கொண்டது. இந்த அனுபவம் கிராமிய மக்களிடம் ஏனையவர்களினும் பெரும்பான்மையாகச் செறிந்து கிடக்கின்றது. ஆகையினுற்றுன் அன்னவர்களின் கவிதைகள் அனைத்திலும் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பத் தத்துப்பாகச் செறிந்திருக்கக் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர்களின் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் கற்பனை, நயம், வார்த்தை ஒழுங்கு என்பவற்றைக் கிராமிய இலக்கியத்திற் காணமுடியா. பொதுவாக ஒரு பெண்ணின் அதாத்தைக் கவிஞர்கள் பல பாடல்களாகப் பாடிவிடுவார்கள். ஆனால், கிராமிய மக்களோ, ஒரே வார்த்தையில் யிகவுங் தூவிவாகச் சொல்லிவிடுவார்கள்,

இந்த அடிப்படைக்காலிய அமைவு கிராமிய இலக்கியத்தினுக்கு மட்டும் உரியதாகும்.

கிராமியக் கவிதைகள் இலக்கண வரம்பினுள் அமைபவில்லை. ஏனைனில், அவர்களுக்கு இலக்கண மென்றால், என்னவென்றுகூடத்தெரியாது. இருந்தாலும் கிராமியக் கவிதைகள் அனைத்தும் இசைவரம்பினுள் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றன. பாடல்கள் இசைக்கேற்ப ஆற்றேழுக்குப் போன்றிருப்பதனுற்றுன் படித்த மக்களைக்கூட கிராமிய இலக்கியங்கள் கவரமுடிந்தன. இலக்கணத்தினுள் அமைய மறுத்தாலும் நயம், பாவம், உணர்ச்சி, ஒசை என்பன ஒவ்வொரு கவிதைகளிலும் செறிந்திருக்கக் காணலாம்.

இலக்கியத்தினை அனுபவிப்பதில் படித்தவர்களுடன் படியாத கிராமிய மக்களும் கலக்குதொள்ளுகிறார்கள். ஆகையினுற்றுன் படித்தவர்களின் இலக்கியங்களைப் படியாதவர்களும் ரசிக்க ஏதுவாயது. ஆகவே, நாம் இதிலிருந்து ஓர் அரும்பெரும் உண்மையினைக் காணமுடிகிறது. அஃதாவது, இலக்கிய இன்பம் மனிதனுடன் பிறந்த பிறவிச்சபாவம் என்பதேயாகும்.

கிராமங்களிலே கதாப்பிரசங்கங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவைகளை நடத்துவார்கள் படித்தவர்கள்தான், ஆனால், கேட்டு அனுபவிப்பதில் படித்தவர்களுடன் படியாதவர்களும் பங்குப்பற்றிக் கொள்ளுகின்றார்கள். கிராமிய மக்களும் கவிதை வெள்ளத்தினை அனுபவித்து இலக்கிய உலகினுள் புகுந்து இப்பங் காணுகிறார்கள்.

ஆகையினுற்றுன், கிராமிய மக்களும் இலக்கியங்களை ஆக்கினார்கள். ஆக்கியதை ஆனந்தத்துடன் எல்லோரும் சேர்த்து அனுபவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கிராமியக் கவிதைகளில் முக்கியமாகக் காணப்படுவது, ஆண்-பெண் உறவேயாகும். இந்த உறவினால் ஏற்பட்ட பிரிவு, மரணம், போட்டி, சண்டை, ஆசை, கனவு, பரிகாசம், ஏளனம் என்பன கவிதைகளின் மூலப் பொருள்களாகும்.

வாழ்க்கையின் எல்லா நிலைகளிலும் கிராமிய மக்கள் கடவுளை நோக்கி வழிபடக்கூடியதான் பாடல் களைப் பாடி இருக்கிறார்கள். தெய்வ நம்பிக்கையும் வியப்பினை உண்டாக்கும் தெய்வ சாதனையும் மனிதனின் மகத்தான் சாதனையும் கிராமியக் கவிதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கவிதைகள் புனையவேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் பொருட்டுத் தங்களை நிர்ப்பங்கித்துக்கொண்டு கவிஞர்கள் கவிதை எழுத முற்பட்டிருக்கிறார்கள். படித்தவர்களிற் பெரும்பாலோர் மனிதவாழ்க்கையின் சிக்கல்களில் உழன்று மனிதப் பண்பை மறந்து கவிதை எழுத முற்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் சில க வி த க கை க் கவிதை யென்று சொல்லமுடியாமலிருக்கின்றது. கிராமிய மக்களோ, இயற்கை என்னும் இனிப் பணர்வில் ல யித் து, அந்த உணர்ச்சி பலவந்துப்படுத்தும்போது பாடல்களைப் பாடினார்கள். ஏடும் எழுத்தாணியிடுங்கொண்டு யோசியா மல் உல்லாசமாக ஆடிக்கொண்டும் வேலீசெய்து

கொண்டும் பாடினார்கள். ஆகையினுற்றுன் அவர்களது கவிதைகளில் உணர்ச்சியும் உயிர்த்துடிப்பும் ததும்பி பிருக்கக் காண்கின்றோம். மேலும் அவர்களுடைய கவிதைகளில் எந்தவிதமான குறைபாடுகளையும் காணமுடியாமல் இருக்கவும் ஏதுவாயது.

இன்று நாட்டில் எத்தனையோ வகைவகையான கிராமியக் கவிதைகள் கடமாடுகின்றன. துண்பத்தை மறப்பதற்கு ஒப்பாரிப் பாடல்கள், வேலீத்துன்பம் தோன்றும் விருப்பதற்காக உழவன் பாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு, வலீப் பாட்டு ஆகியனவும் நிம்மதியாகப் பொழுதினைக் கழிக்கக் கூத்துப் பாடல்களும் உல்லாசமாக ஓய்வு வேலீகளையும், கொண்டாட்ட தினங்களையும் கழிக்க ஊஞ்சற் பாடல் களும் இவ்வாருக இன்னும் பல இனங்களுமுண்டு.

பல இனப்பாங்கான கிராமியக் கவிதைகளில் சில வற்றை இங்கு ஆராய்தல் பொருத்தமுடைத்தேயாகும்.

அவனும் அவனும் இணைபியாத காதலர்கள். அவனுக்காக அவளென்றும், அவனுக்காக அவனென்றும் முன்னமே சிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் சொந்த உறவு முறைக்காரர்கள். கவியாணமென்னும் காற் கட்டி லுள் ஊர்றிய இணைக்கப்படும் புனிதமான நாளை அவர்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

காதலர்கள் எத்தனை தடவைகள்தான் கூடிப் பேசி னுலும் சலிப்படைவதில்லை. மேலும் மேலும் சந்திக்க

வும், பேசவும் விரும்புவார்கள். இது இனமைப் பருவத்தின் இயல்பாகும். அப்படியிருக்க அவர்கள் எவ்வாறு விதி விலக்காக முடியும்?

முழு சிலா வானத்தை அழகு செய்கிறது. அந்த அழகைப் பருகிக்கொண்டிருக்க அவனுக்கு அவள் சினைவு எழுகிறது. என்னத்தைக் கட்டுப்படுத்தினான். இயல வில்லை; முழுசிலா காதலிலே கட்டுண்டவர்களைச் சும்மா விட்டு வைக்குமா? ஆகவே, அவள் அவளைக் கானும் பொருட்டு வருகிறான்.

அவள் பாட்டியுடன் வம்பளங்குதொன்டு முற்றத் திலே இருக்கிறான். தனிமையில் இருப்பாளன் து என்னிலைந்தவனுக்குப் பாட்டி இருப்பது மனக்கசப்பாக இருக்கிறது என்றாலும், தனது வருகையைச் சொன்னால் அவள் பாட்டியை ஏமாற்றிவிட்டு வரக்கூடுமென்ற எண்ணம் எழவும் தன் வருகையை அறிவிக்கிறான்.

ஆசை அத்தான் வங்குதிட்டதைக் காணவும், அவள் குதாகலங்கொள்ளுகிறான். ஆனால், பாட்டியல்லோ குறுக்காக இருக்கிறான். எப்படி அவளை ஏமாற்றவது? போகாவிட்டாலோ, அவர் கோபப்பார். அவருக்குக் கோபம் எழாயலிருக்கத்தக்கதாகப் போய்க்காரணங்கள் காட்டிச் சமாதானப்படுத்த முனைகிறான்.

விட்டு வாசல்வழியே வந்தால் பாட்டி கண்டுவிட வாள், பின் வேலியைக் கடந்தால் பெற்றேர்கள் கண்டு விடுவார்கள். விட்டைச்சுற்றி எல்லாப் பக்கங்களிலும் வேலிபோடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கடினமான வேலி

களைக் கான் தாண்டினாலும், மற்ற வேலிகளைத் தாண்டியாகே என்று கருத்துத்தொலைக்க இசைக்கிறான்.

“சுற்றிவர முள்வேலி சுட்டீவர முள்வேலி
எங்கும்வேலி, எங்கால நான்வரட்டும்”

என்ற அவளது கவிதை அவனது செவிகளில் இட்டேறு கிறது. வேண்டுமென்றல்லவா, அவள் இத்தனையும் சொல்லுகின்றான். இந்த முள்வேலி இவனுக்கு ஓர் அரணு? அல்லது முள்வேலி காவலா? என்னை ஏமாற்ற வல்லவா காரணங்களைக்கொட்டுகிறான். பாட்டி, பக்களில் இருப்பது எப்படிக் காவலாக முடியும்? மற்றவர்கள் காணுமற்றான் வரவேண்டும். கனவு எடுக்கப்போகிற வனுக்கு, முள்வேலியல்ல, இரும்பாலே வேலிபோட்டா லும் பொருட்டாகமாட்டா. அவள் களவாகத்தானே காணவேண்டும். அவ்வாறு எண்ணம் இருந்தால், இந்த வேலிகள்தான் காவலா? அல்லது கடக்கமுடியாத அரண் களா? ஏமாற்றவேண்டும் மென்பதனாற்றுனே பொய்க் காரணங்கள் புறப்பட்டன. வரவிருப்புண்டானால் முள்வேலிகள் எதுவுமே செய்துவிடமுடியாது என்று பதி லுக்குக் காரணங்கள்டிடி இசைக்கிறான்.

“காவல் அரனே, கள்ளனுக்கு முள் அரனே
வேலி அரனே, வேணுமென்ற கள்ளனுக்கு”

இவ்விரு கவிதைகளிலும் எத்தனையோவிதமான பொருள் கரும் வாழ்க்கை அனுபவங்களும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. உண்மையான காதலிலே கட்டுண்ட உனக்கு இக்காவல்கள் பொருட்டாகாது என்பது அவனது எண்ணம்,

காவலீக் கடங்துவரவேண்டுமென்பது அவனது அவா. அதனைக் கவிதை மறைமுகமாகக் காட்டுகின்றது. ஏட்டிக்குப் போட்டிபோல் தொடர்புகொண்ட இவ்வகையான கவிதைகள் ஏராளமாகக் கிழக்கு இலங்கையில் வழக்கத்திலிருக்கின்றன.

இவைசிற்க; இன்னெரு நிகழ்ச்சியினை நோக்குவோம். அவன் அவனுக்கு அத்தை மகள். சொந்த உறவு முறை இருந்தும் அவன் அவளை விரும்பவில்லை. அதனால் மனம் சொந்த அவன் சபதம் செய்கின்றான். “என்னை மணக்கா விடில் மலையில் ஏறிக் கீழே விழுஞ்து சாவை அணைத் துக்கொள்ளுவேன். என் சாவினுக்கு நீதான் பொறுப்பாளியாவாய்” என்கிறான். அதனைக் கவிதையிலே,

“மாமன் மகனோ ஸி மற்றையோர்க்கு வாழ்வாயெனில் உச்சி மலைஏறி விழுவேன் துலைதூர்.”

* * * *

அவன் அவளை பினைந்து, பினைந்து வாடுகின்றான் ஆனால் அவனுக்கோ, அவன் நினைவு இருக்கிறதோ இல்லையோ தெரியாது. ‘உன்னை பினைந்தவாறு உலகமெல்லாம் சுற்றி வருகிறேன். என் யியாபாரத்தினுக்காக ஊர் சுற்றுங் தொழிலிலும்கூட உன்னை மறக்காமல் நீணக்கிறேன். ஆனால் உனக்கு என் பினைவு இருக்கிறதோ’ என்று அவளிடமே கேட்டு விடுகிறான்.

“இன்னுசை கொண்டு உலகமெல்லாம் நான்திரிய என்னுசை உனக்கு எள்ளளவும் இல்லையாகா.”

* * * *

“ஆண்கள் எல்லாம் கயங்களாதிகள். கல்லுங்கூட உருகத்தக்தாகக் கதைப்பார்கள். எத்தனை அழகாகக் கதைக்க முடியுமோ அத்தனை அழகாகக் கதைத்துப்பெண் களை மயக்கிவிடுவார்கள். இன்ப மயக்கத்திலே சாதிக்க முடியாதவைகளை யெல்லாம் சாதிப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். விலை உயர்ந்த பொருட்களையெல்லாம் காலடியிலே போடுவதாகச் சொல்லுவார்கள். ஆனால், மறு நாளோ, கண்டவேடன் வாயினுள் தெரியாவண்ணம் சிரிப்பார்கள். முன்பின் தெரியாதவர்கள்போலும் நடந்து கொள்ளுவார்கள். இவ்வாழுனவர்களுடைய கதைகளை டும் வார்த்தகளையும் எப்படி நம்புவது” என்று ஒரு பேண் சவால் விடுகிறான்.

“கதைப்பார் கதைகளை எல்லாம் கல்லுருகி நெல்லினைய சிரிப்பார் கொடுப்பாலே அவர் சொல்லியுமோ நம்புவது”

* * * *

காதல் உலகிலே உலாவுகிறவர்கள் பிரிவை ஒரு போதும் விரும்புகிறதில்லை. அந்த வகையிலே அவன் தன் காதலி போகுமட்டும், “கடலே இரையாதே யென்றும், கிணறே பொங்காதே யென்றும், நிலவே எறியாதே யென்றும் ஆணை பிறப்பிக்கின்றான்”

“கடலே இரையாதே, கற்கிணறே பொங்காதே நிலவே எறியாதே நிலவண்டார் போகுமட்டும்”

* * * *

உழவன் பாடல்களை எடுத்துப்பார்த்தால் அவைகளில் வேலைத்துண்பம் தோன்றுமலிருக்கத்தக்கதாக இறைவனிடம் பாரத்தைப் போட்டுவிடுகிறார்கள். உழவன் பாடு படுகிறான். பாடுபட்டதின் பலை இறுதியில் அடைகிறான். அவன் ஒரு தனிக்காட்டு ராசா. எவருக்கும் அவன் தலைவணங்குவது கிடையாது. சிறு குடிசையிலே ஆசை மனைவி மக்களுடன் ஆனந்தமாக வாழ்கின்றான். ஆகா! உழவனின் உழுதொழில் உன்னதமானதுதான் என்பதற்கையில்லை. நம் பசியாற உணவுதரும் உழவனை மறக்கமுடியுமா? வெயில், பனி, மழை என்று பேதம் பாராமல் பூமாதேவியில் நெல்மனைகளை ஆள்ளி, அள்ளி வீசிகின்றான். ஒன் றுக் குப் பத்தாகப் பலன் கிடைக்கும்போது உளம் மகிழ்கின்றான். பெற்றபைனை வைக்கோலிவிருந்து பிரி தடை டுக்குப் போது உளம் மகிழ்ந்து பாடுகின்றான்.

“ஆலடிப் பிள்ளையாரே—தாயே போலி
அரசடி, ஜங்கரனே
கல்லடிப் பிள்ளையாரே—தாயே போலி
கருணையுள்ள ஜங்கரனே”

ஆகா! வீநாயகரைத்தான் எத்தனை விதமாகப் போற்றுகிறான். இரவு வேளையில் மாடுகளின் பின்னால் வரும் போது மெய்மறந்து பாடும் பாட்டுக்களிற்குள் எத்தனை இன்பம்! பொலி, பொலி யென்று அவன் தாலாட்டும் போது மாடுகள் மயங்குகின்றன. தான் உழுவதனுற்றுஞ் அரசன் ஆட்சி செலுத்தமுடிகிறதென்று பெருமையாகச் சொல்லி மகிழ்சின்றான்.

“முத்து விற்பான் செட்டிமகன்—தாயே போலி
முடி சமைப்பான் ஆசாரி
பட்டு விற்பான் பட்டாணி—தாயே போலி
பாரா ஞாவான் மன்னவன்”

இந்த வகையிலே பல நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் வழக்கத்திலிருக்கின்றன.

ஹஞ்சற் கவிதைகளை எடுத்துக்கொண்டால் அவைகளில் தனியொருவகையான இன்பம் ததும்புகின்றது. ஹஞ்சல் ஆட்டத்தின் மகிழ்ச்சியிலே கவிதைகள் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றன. படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத கிராமியக் கவிதைகளைக் கேட்டாலே ஆனந்தம் ததும்பு இன்றது. ஹஞ்சல் ஆட்டத்திலே விநாயகரை வேண்டுகிறார்கள்.

“மோதகம் ஏந்திய முஷிக வாகன
மூல முதற் பொருளே—ஹஞ்சல்
காதலுடன் நாமும் பாடியே யாடிட
காத்தருள் சடுமையா”

ஹஞ்சற்பாடல்கள் தனிப்பாடல்களாகவும் வரலாறுகளைத் தொடர்பாகச் சொல்லும் பாடல்களாகவும் வழக்கத்திலிருக்கின்றன.

பூசணியாள், பாஞ்சாலி சயவரம், சதாரம் இவ்வாரைக் குதிகமான கதைகள் ஹஞ்சற்பாடல்களாக இருக்கின்றன. அந்த வகையிலே, பூசணியாள் சரிதையில் மன்னவன் செய்த அடிகியினை, மாமனிடம் முறையிடுகிறான்.

“வங்க வரலாறு ஒதுவேன் மாமா
சொந்தமாய் அரசன் செய்வினையைக் கேளும்.”

கண்டிநகர் மந்திரியைத் தூதாக அனுப்பினான். அதனால் அடக்கமுடியாத கோபங்கொண்டேன்.

“ஆசைபுகழ் மந்திரியைத் தூதாய் அனுப்பி
ஆறுநால் லாததோர் கோபமது வாகி,”

விலையாது என்று என்னியினாவன் தூது அனுப்பினால் போலும்! ஆகவே, குலமகள் என்பதை உணர்த்தச் செருப்புடன் புல்லீசுசேர்ந்து அனுப்பினேன்.

“வேசியென்றே எண்ணியிவன் பெண்டுக் கழைக்க
காசினி சிரிந்திடவே செருப்புடன்புல்லீ”

மன்னாவனது விரோதத்தினுக்கு ஆளாய்விட்டேன். இனி அங்கு இருந்தால் கற்பினுக்குக் களங்கமென்று வனத்திலே ஏகினேன்.

“சிருடன் கட்டி அனுப்பினேன் பின்பு
பேருறு வளமீதி வெகினேன் அம்மான்”

வனத்திலே வரும்போழில் கூடாத சகுனங்கள் கண்டேன். கொடிய யானைக்கூடக் கொல்லவந்தது.

“கூடாத தூக்குறி கண்டுநான் மீண்டேன்
கோடான குஞ்சரம் கொல்லவங் ததுவே”

இனி, சதாரம் என்னும் ஊஞ்சற் கதையிலே, சதாரம் கணவன் என்று நம்பிக்க கள்வனுடன் கானகத்திற்கு வந்துவிட்டாள். பின்னர்தான் சதாரத்திற்கு உண்மை தெரிந்தது. தெரிந்தும் துன்பந்தான் நேரிட்டது. சதாரத்

தின் ஆழகிலே மயங்கிய கள்வன், அவளது கற்பைக் காணிக்கையாகக் கேட்கிறோன். இந்த விலையிலே இருவருக்கும் வாக்குவாதம் நடைபெறுகிறது.

“ஆரென் ரு ஸெயென்னை அறியாம விப்போ
அதட்டுகிறுய் நான்னார் அரசினங் குமரன்”

இரவு வேளையிலே, காண்பவர்கள் பேதமாக என்னுமைல் இருத்தற் பொருட்டு சதாரம் ஆண் உடை தரித்திருங்காள். அந்த உடையினால் கள்வனை ஏமாற்ற எண்ணுகிறோன். ஆனால், அனுபவத்தின் எல்லையிலே சிற்கும் அவனைச் சதாரத்தால் எப்படி ஏமாற்ற முடியும்?

“தம்பி! ஸ் அரசனென்று சொல்லுகிறோம்: ஒத்துக் கொள்ளுகின்றேன்: ஆனால், ஆண்களுக்குச் சொந்தமான மீசை உளக்கேன் இல்லை” என்று கள்வன் கேட்கிறோன்.

“அரசனென்றே ஸ் உரைக்கிறுய் தம்பி
ஆண்பிள்ளை யானால் மீசையே னில்லை”.

“சிறுவதிலே யாருக்காவது மீசை முளைத்து வருமா? கொள்ளையடிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்ட உனக்கு உலக சியதி தெரியவில்லையே? சியதி தெரியாததுடன் புத்தியை உபயோகிக்காமற் பேசுகிறோயே” என்று விடை இறுக்கிறோன்.

“சிறுவதிலே மீசை முளைத்து வருமோ உலகில் தெரியாமற் பேசுகிறுய் உனக்கில்லை புத்தி”

"சரி! அதுதான் போகட்டும். நீ ஆண்மகன் என்கிறும்; உலக வழக்குப்படி ஆண்களுக்கு நெஞ்சு பெருத்து இருப்பதில்லை. ஆனால், உனக்கோ, நெஞ்சு விம்மிப் பெருத்திருக்கிறது. நீ அரசனானால் அதன் சியாயத் தைச் சொல்லுவாயாக என்று அடுத்தவினாவைக் கள்வன் தொடுக்கிறுன்.

"நெஞ்சிலே விம்மி உயர்க்கிருக் கிறதென்ன நீஅரச னானால் அதனைக் கறியச் சொல்லு"

அரசர்களெல்லாம் சத்திரிய குலத்திலே பிறங் த வர்கள், அவர்கள் போர்ப்பயிற்சி செய்வதனால் மார்பகம் பெருத்து எழுகிறது" என்று சதாரம் பதில் இறுக்கிறுன்.

"சத்திரிய வம்சத்தில் பிறங்கவர்கள் யுத்தப் பாட்சை செய்கிறதனாலே அது விம்மி"

கள்வன் தொடுத்த வினாக்களுக்கெல்லாம், சதாரம் தக்க பதில் இறுத்தாள். அதனாலே அவனுக்கு ஆத்திரம் எழுகிறது. "நீ என்ன சொன்னாலும் நான்விடப்போவ தில்லை. எப்படியாயினும் எனக்கு ஒரு முத்தம் தந்துதானுகவேண்டுமென்கிறுன்.

"என்னசொன் னாலும் உன்னொன் விடப் போவதில்லை இப்போது ஒருமுத்தம் தரவேணு. மெந்தனுக்கு"

இவ்வாரூக்கத் தொடர்ந்து ஊஞ்சற் கவிதைகள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன.

உழவர்களின் மழைக் காவியத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், வேண்டுதல்கள் தமதுமிகு வழிகின்றன. உழவர்

களுக்கு மழைதான் முதன்மையாக வேண்டப்படுவது. மழையின்றேல் அவர்களால் வாழுமுடியாது. மழையும் பருவகாலத்தில் பெய்துதானுகவேண்டும். வழுமைபோல் மழை பெய்ய மறுத்தால் உழவர்கள் பாடு திண்டாட்டாதான். ஆகவே, மழையை வேண்டிக் கள்ளிகையை வழி படுவார்கள். அவ்வாரூக வழிபடும்போது பாடல்களை இசைப்பார்கள். அந்த வகையிலே மழையை வேண்டி இசைக்கும் கவிதையொன்றில் அழகாகக் குறைபாட்டை எடுத்துக்காட்டி நிறைவுசெய்யப் பணிகிறுர்கள்.

"கண்ணகித்தாயே! நீங்கள் மட்டும் அருள் செய்வீர்களானால், மலடியானவள்கூடக் குழந்தையைப் பெற்ற நெடுப்பாள். பட்ட மரமானது தழைத்து வளரும். இன்னும் எத்தனையோ ஆச்சரியமான செயல்களை யெல்லாம் செய்ய முடியும். அப்படி இருக்கும்போது உழவர்களாகிய எங்கள்மீது அங்புகூர்ந்து மழையைப் பெய்விக்க உங்களால் முடியாத செயலா" என்றார்கள்.

"அட்டகச முனதுபோந்திட்டமக லாதோ
அழகான முழுமலடி இப்போ மதலை ஈனாலோ
வெட்டை கோடைமழை இப்ப சொரியாதோ
விட்டவெளியும் முழுவிளைச்சல் விளையாதோ
பட்டமர மானது தழைத்துவள ராதோ
பழைமைதூரி கிழவன்மார் இளமையுரு ரோ
திட்டமுடன் உங்கிருபை வைத்திடுவா யானால்
சீர்மைசேர் தம்பிலுவில் சேரும்மா தாவே,"

சிழக்கு இலங்கை மக்களின் உல்லாச விளையாட்டுகளுள் கொம்பு முறித்தலும் ஒன்றாகும். இவ்விளையாட்டு கண்ணகி வழிபாட்டுடன் தொடர்புகொண்டதாகும்.

மிகவும் வலுவான கொம்பை மரத்துடன் சேர்த்துக் கட்டி அதன் இரு அந்தங்களிலும் இரு கயிறு களைத் தொடுத்து மக்கள் இரு கட்சிகளாகப் பிரிந்து ஸின்று இழுப்பார்கள்.

பிரிந்துள்ள கயிறு இழுக்கும் கட்சியாளர்களை வட சேரி, தென்சேரி என்றழைப்பார்கள். கயிறு இழுக்கும் போதும், கயிறு இழுத்து வெற்றி ஈட்டியபோதும் வசை ததும்பிய பாடல்களைப் பாடுவார்கள். ஒரு கட்சியாரர், மறு கட்சியார் இழித்துரைத்துப் பாடுவார்கள். அதே போல் மறு கட்சியார் முன் கட்சியாரர் இழித்துரைத்துப் பாடுவார்கள். அந்த வகையிலே தென்சேரியாளர்கள் வட சேரியாளர்களை இகழ்ந்து பாடுகிறார்கள்.

“ஆற்றேரம் போறமயில்
ஆண்மயிலோ, பெண்மயிலோ
பார்த்துவாடா வட சேரியான்
பாகற் பழும்போல் மாலை தாறேன்.”

இக்கவிதையினை வட சேரியார்கள், தென் சேரியாரரை இகழ்ந்து பாடும்போது,

“ஆற்றேரம் போறமயில்
ஆண்மயிலோ, பெண்மயிலோ
பார்த்துவாடா தென்சேரியான்
பாகற் பழும்போல் மாலை தாறேன்”

இவ்வாருன கவிதைகளில்,

“மலீப்பாம்புப் புள்ளிபோலே,
பாம்பிலே செம்பட்டைத் தோல்களாம்
குலீப்பாண்டி தென்சேரியான்
குட்டிபோட்ட பெட்டை நாய்போல்,”

இதனை மறுகட்சியாளர்,

“மலீப்பாம்புப் புள்ளிபோலே
மார்பிலே செம்பட்டைத் தோல்களாம்
குலீப்பாண்டி வட சேரியான்
குட்டிபோட்ட பெட்டை நாய்போல்,”

இவ்வொரு கட்சியாளர்களும், தங்களைப்பற்றிப் பெருமைப்படுத்திப் பாடும் கவிதைகளில்,

“ஆற்றேரம் சிறும்பிகட்டி
அதிலின்று படைபொருதி
வேர்த்து வாருன் வட சேரியான்
வெள்ளிமடல் கொண்டு வீசுங்கடி.”

இதனை மறுகட்சியாளர்கள், தென்சேரியாளர் என்று மாற்றிப் பாடுவார்கள்.

பொதுவான கொம்புப்பாடல்களில் அதாவது, இரு கட்சியாருக்கும் வசை இல்லாத கவிதைகளில்,

“கோலப் பணிச்சேலை கொய்துடுத்துக்
கொம்புவினை யாட்டிற்குப் போகையிலே
வேலப்பர் வந்துமடி தாங்கின்னை
மெத்தவும்சிக் கிக்கொண்டார் தோழி”

என்றும்,

"மலைக்குறத்திமேல் மையல் கொண்டு
மன்வளையல் விற்பவர் போல,
வார குறவரைக் கண்டவுடன்
வடி வேலர் வேங்கைமர மானார்"
ஈகைச்சவை ததும்பக் கூடியதான் கவிதைகளில்
சசல் சிறகுபோல
இந்திரவர்னைக் கிட்டங்கி
வீசி நடந்தாலும் உம்மை
வேண்டுவ தாரோ மின்னாரே"

என்றும்.

"கறிக்குமஞ்சள் அரைக்கும் வேளையிலே
கண்டாண்டி கடைக் கண்ணுலே
இழுத்துரைக்கவுங் கூடுதில்லை அவன்
என்னமாயம் செய்தாண்டி."

என்றும் பொருள்படக்கூடியதாக வழக்கத்திலிருக்கின்றன. இதேபோல் இன்னும் பெருந்தொகையான பாடல்கள் 'கொம்பு முறித்தவில்' செறிந்து கிடக்கின்றன.

தாயானவர் தனது மதலையைத் தாலாட்டுவதிலே தனி இன்பங் காணுகிறார். அந்த இன்பத்தினை அழகாக இசைத் தமிழிலே கூறிப் பெருமைப்படுகிறார். அந்த வகையிலே, அவள் தன் அருமருங்தன்ன மதலையைத் தாலாட்டுகிறார்.

"ஆராரோ ஆரிரரோ
ஆரிவரோ ஆராரோ
பாலுக்கோ ஸி யழுதாய் — என்மகனே
பால்மாடு காலையிலே

சோறும் அடுப்பிலே — என்மகன்
சந்தரங்கர் தொட்டிலிலே
ஆச்சி அடித்தானோ மகனே—உன்னை
ஆமணக்கம் புல்லாலே
மாமி அடித்தானோ மகனே—உனக்கு
மாலைபோடுங் கையாலே
சித்திரைக்கோ ஸியழுதாய்—என்மகனே
வீவண்டே கண்வளராய்
அத்தை மடிமேலும் அம்மான்மார் தோள்மேலும்
வைத்து விளையாடும் மரகதமே கண்வளராய்"

இவ்வாருகவும் இன்னும் பல இனங்களாகவும் கிராமியக் கவிதைகள் கிழக்கு இலங்கையில் வழங்குகின்றன.

இதுவரை நாம் ஆராப்பந்தவைகளிலிருந்து, படியாத மக்களால் அழகாக ஆக்கப்பட்ட கவிதைகளே, கிராமிய இலக்கியமென்பதைக் காணுங்தோறும் அரும் பெரும் உண்மையொன்றினைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். அஃதாவது, இலக்கியப்பன்பு என்று சொல்லப்படும் அருரு குணம் மனித இனத்தின் பிறவிக் குணங்களிலொன்றுக்கு மென்பதோம்.

கால மாறுதலின் பயனுக, இன்று நாட்டில் கிராமியக் கவிதைகள் தோன்றுவதற்கான குழ் சிலைகள் அருங்க கொண்டு வருகின்றன. நாகரிக வளர்ச்சியால் கிராமங்களில் பண்டையப் பொழுதுபோக்கினுக்கான சாதனங்களேல்லாம் கை நெகிழுவிடப்பட்டுவருகின்றன.

கிராமங்கள் தோறும் சினி மாக் கொட்டகைகள் குடிபுகுத்து கொண்டன. அதன் பயனாக கிராமிய மக்கள் கிராமியக் கவிதைகளை மற்றுத் தீ னி மாக் கவிதைகளை இசைக்கிறார்கள். ‘கூத்தாடுதல்’ அநாகரிகம் என்ற மனப்பான்மையிலே கிராமிய மக்கள் மாறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். கிராமியக் கவிதைகள் பாடுவது அநாகரிகமென்ற எண்ணப்பாங்கிலே கிராமிய மக்கள் வளர்ந்து வருகிறார்கள். ஆகையினால் இனிமேல் கிராமியக் கவிதைகள் தோன்றும் என்று சொல்ல இயலாது. இன்னும் சில வருடங்களில் கிராமியக் கவிதைகளைக் காண்பது அருமையாகிவிடும். இன்றைய எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் கிராமிய இலக்கியங்களை ஆக்கமாட்டார்கள். ஆகையினால் நம்மவர்கள் அனைவரும் செய்யவேண்டிய பணியொன்றுண்டு. அஃதாவது, கிராமியக் கவிதைகள் எங்கெங்கு வழக்கத்திலிருக்கின்றனவோ, அங்கங்குள்ள சுவைஞர்கள் அக்கவிதைகள் அனைத்தையும் சேகரிக்க வேண்டும். அவற்றை அச்சவாகனத்தில் ஏற்றவேண்டும். பத்திரிகைகளில் எழுத வேண்டும். மேல் நாடுகளிலே கிராமிய இலக்கியப் புத்தகங்கள் பெருகிக்கொண்டு நம் பிற்கால வழியினாரும் புத்தகங்களாகத் தோகுத்து வருகின்றன. அதேபோல்ருக்கு உதவவேண்டும்.

இன்று நாம் இப்பணியில் ஈடுபடாமல் வளர் இருப்போமாயில் இன்னும் பல வருடங்களின் பின்னால் இன்று வழக்கத்திலிருக்கும் கவிதைகளைக் கூடக் காண மாட்டோம்.

மக்கள் மனங்களிலே கொடிவிட்டுப் படர்ந்திருப்பது தான் கிராமிய இலக்கியம். ஆகவே, மக்களின் மனங்களிற் செறிக்குடித்துக்கும் கவிதைகளையெல்லாம் எழுத்தில் பொறித்தாகவேண்டும்.

கால நிரோட்டத்தின் விரைவினால் நாம் மாறிக்கொண்டு வருகின்றேம். இங்கிலையில் வாளாவிருத்து பெருமை பேசுவது உகந்ததல்ல! செயலில் இறங்கியபின் எர் பெருமை பேசுவேண்டும். அதுதான் மாந்தர்களின் கடனாகும்.

இன்று இலங்கையில் கிராமியக் கவிதைகளைத் தோகுக்கும் பணியில்பலர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் தோகுக்கும் கவிதைகளை மற்றவர்கள் பிழை என்று சொல்லவும் செய்கிறார்கள்.

காலியத்திலே பிழை காண்பதுபோல் கிராமியக் கவிதைகளிற் பிழை காணமுடியாது. ஏனெனில் ஒரு கவிதைப் பல பல ஊர்களிற் பலப்பலவிதமாக வழங்கவுங்கடும்.

பிழை கானும் பான்மையினை மற்றுத் தோகும் பெரும் புதையல்களைச் சேகரிக்கும் பெரும் பணியில் மக்கள் இறங்கவேண்டும். தன் இனத்தை விருத்திசெய்வது மனிதன் கடமைபோல், நம்மவர்களின் கவிதைகளைச் சேகரித்து, நம் பிற்கால வழிவழியினருக்கு அளிக்கவேண்டியதும் நம் கடமையாகும்.

7. செய்வினை*

செய்வினை என்றவுடன், மாணவர்கள் இலக்கணப் புத்தகத்திலிருந்து உதாரணங்களுடன், வரைவிலக்கணமும் சொல்லுவார்கள். ஆசிரியர்களோ, பல இலக்கணப் புத்தகத்திலிருந்து விளக்கங்கள் கொடுப்பார்கள். ஆனால் கிழக்கு இலங்கையில் வாழும் கிராமிய மக்களோ, குனிய வித்தை என்று கூசாமற் சொல்லுவார்கள்.

யாருக்காயினும் ஒருவருக்கு நோய் பிடித்துக் கொண்டவிடத்து, பல வைத்தியர்களின் மருந்துகளுக்கு குணம் காணுவிடல், அவருக்கு நோயல்ல!, குனியந்தான் செய்துவிட்டார்களேன்று சொல்லுவார்கள்.

இன்று செய்வினையை மக்கள் நம்பமாட்டார்கள் நாகரிகம் மேலோங்கி, விஞ்ஞானப் புதுமைகள் நிறைந்த இக்காலத்தில். செய்வினை ஓர் கேள்க்கத்து என்றுதான். பலரும் சொல்லுவார்கள். உண்மைதான். ஆனால் முன் நெறு காலத்தில் செய்வினையை உலகமே நம்பியது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும், செய்வினை நம்பக்கூடியதாக நடை முறையில் இருந்தது. ஆகவே மக்கள் செய்வினை செய்யும், குனிய வித்தைக்காரர்களைக் கண்டு பயந்தார்கள். அன்றார்கள்மேல் வெறுப்பையும் அதிருப்தியையுங்காட்டினார்கள்.

நாலீந்து நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் ஐரோப்ப நாட்டினர்கள் விழிப்படைந்து குனிய வித்தைக்காரர்

*22-6-51-ம் நாள் இலங்கை வாசை நிலையத்தில் ஒன்றிய பரப்பப்பட்ட எமது சொற்பொழிவு.

களைத் தண்டித்தார்கள். அந்த வகையிலே, வரலாற்று ஏடுகளைத் திருப்பினால் செய்வினையின் பெருமை நமக்குத் தெரிந்துவிடும்.

நம்பிக்கையின் அத்தோரத்திலே கட்டப்பட்டது கத்தோலிக் கமயம். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் ரோம் ராச்சியமும், கத்தோலிக்கச் சமயமும் ஒரு காலத்தில் உன்னது மான இடத்தினைக் கைப்பற்றி யிருந்தன. கத்தோலிக்கர் என்று சொல்வதிலே பெருமைப்பட்டவர்களின் காலமது. அங்காலீயில் செய்வினை செய்வார்களை, உயிருடன் பிடித்து மரத்திலே கட்டி நெருப்பு வைத்தார்கள். இத்தகைய காடுஞ் சித்திரவதையான தண்டனையைக் கத்தோலிக்கர்கள் அளித்தார்களெனில், செய்வினையைப் பற்றிய அவர்களது அபிப்பிராயம் எம்மட்டென்பது இனிசு புலனுகிறது.

இஸ்லாம் கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்தொழுகும் மக்களிடம் செய்வினையைப்பற்றிய நம்பிக்கை கூடுதலாக இருந்தது. அன்னவர்களின் கதைகளிலே, மந்திரவாதிகள், செய்வினைக்காரர்கள் ஆசியோர்கள் குறுக்கிடுகிறார்கள்.

மந்திர வித்தையினை உபயோகித்து, மக்களை வியப்பி நூள் ஆழ்த்தும், மந்திரவாதிகள் மாபாசாலங்கள் கொண்டவர்களென்று இஸ்லாம் நெறியினர்கள் நம்பினார்கள். கல்லீக் கனியாகவோ, மரத்தை மாளிகையாகவோ ஆக்கும் சக்தி அவர்களிடம் இருக்கின்றனவென்று நம்பினார்கள். அவர்களின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டால் தங்களின் உருவத்தினை மாற்றிவிடவோ, செய்வினையைச் செய்துவிடவோ முடியுமென எண்ணினார்கள். மனிதனைக் குரங்காகவோ, பன்றியாகவோ, ஆக்கும் வள்

வலமை யுடையவர்களென்றும் எண்ணினார்கள். மந்திரவாதி யின் கோபத்தைப் பெற்றுல் உயிரினுக்கு ஆபத்தென்ற பெரும் நம்பிக்கை அவர்களிடம் செறிந்து கிடந்தது. அதன் விரிவுதான் அன்னவர்களின் கதைகளிற் தோன்றும், மந்திரவாதிகள், ஆக்கும் அழிக்கும் சக்கிகள் நிரம்பியவர்களாகக் காணப்படுவதாகும்.

ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில் வாழும் மாந்தர்களும் செய்வினையை நம்பினார்கள். செய்வினைக்காரர்களைக் கொரவமாக நடத்தி, அன்னவர்களின் அன்பைப் பெறுவதற்காக முயன்றார்கள். பெற்றும் இருக்கிறார்கள், செய் செய்வினைக்காரர்களின் கோபம் தங்களது உயிரினுக்கு இடையூறு ஏற்படுத்துமென்ற எண்ணம் அவர்களிடம் செறிந்துகிடந்தது.

அவுத்திரேவிபாக் கண்டத்தில் வாழ்பவர்களிடமும் செய்வினையைப் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தது. இதனை அவர்கள் எழுதிய புத்தகங்களிலிருந்து தெளிவாகக் காண முடிகிறது.

நம் தாய் நாடான இந்திய நாட்டிலும் செய்வினையை மக்கள் நம்பினார்கள், இந்தியாவின் ஒவ்வொரு ஊரிலும் செய்வினைக்கு மதிப்பு இருந்தது. அதிலும் முதன்மையாக மலையாள நாட்டு மக்கள் மந்திர வித்தைகளில் தேர்ந்த வர்களாக விளங்கினார்கள்.

மலையாள நாட்டில் செய்வினை செய்யவர்களோ, ‘ஏடியன்’ என்றழைப்பார்கள். இந்த ஏடியர்களைப்பற்றியும், அவர்கள் சாதிக்கும் அரும்பெருஞ் செயல்களைப்பற்றியும் மலையாள மொழியிலே பல நால்கள் இருக்கின்றன.

வட இந்தியாவிலே செய்வினையைப் ‘பாணவித்தை’ என்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலே செய்வினை என்று சொல்லுவார்கள். முதன்மையாக கிழக்கு இலங்கையிலே சொல்லுவார்கள். தான் இவ்வித்தை இன்றும் நடைமுறையிலிருக்கின்றது.

இலங்கையிலோ குனியம் அல்லது செய்வினை என்று சொல்லுவார்கள். முதன்மையாக கிழக்கு இலங்கையிலே சொல்லுவார்கள். தான் இவ்வித்தை இன்றும் நடைமுறையிலிருக்கின்றது.

கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் செய்வினை செய்பவர்கள் இரண்டொருவராதல் இருக்கவே செய்வார்கள். அதிலும் ‘கேரளாவில்’ என்னும் ஊர் கிழக்கு இலங்கையிலே செய்வினையில் சிறந்த ஊராகக் கொள்ளப்படுகின்றது. கேரளாவில்லில் வாழும் பெரும்பான்மையோர்கள் செய்வினைக்காரர்களாகத் தீகழ்வின்றார்கள்.

செய்வினை என்று ஒரு சொல்லால் வழங்கப்படும் இவ்வித்தையினை, பில்லி, கு னி ய ம், மாரணம் என முத்திறங்கொண்டதாகக் கணிக்கிறார்கள். பொது வழக்கிலே செய்வினை என்றிருந்தாலும் பில்லி, குனியம், மாரணம் என்பவைகள் வெவ்வேறுன பண்புகளையும், சக்திகளையும் கொண்டவைகளாகத் திகழ்கின்றன.

‘பில்லி’ என்றால் ஓர் தேவதையினை ஏவிச் செய்வது. அக்தத் தேவதை குறிக்கப்பட்டவரை உடனடியாக இயமாலைகினுக்கு அனுப்பிவிடும்.

குனியமும் ஓர் தேவதையை ஏவித்தான் செய்வது. இருந்தும் பில்லி முறையினால் குறிக்கப்பட்டவரை உடனடியாகத் தொலைப்பதோற் செய்வதில்லை. அவர்பல நாட்கள் ஜோயினால் வருங்கி இறுதியில் மரணமடைவார்.

மாரணம் என்பது மந்திரத்தின் உச்சாடனத்தால் குறிக்கப்பட்ட எல்லையினுள் குறிக்கப்பட்டவரின் உயிரினைப் போக்குவதற்காகச் செய்யப்படுவதாகும்.

செய்வினையின் மூன்று திறன்களையும் செப்பவர்களையும், செயல் முறைகளையும் இனி ஆராய்வோம்.

செய்வினையைக் கற்பவர்கள் இருவகையாக இருக்கிறார்கள். குனியம் செப்பவன், குனியம் இறக்குபவன் என்று சொல்வார்கள். மேலும் குனியம் செப்பவனைச் செய்வினைக்காரரென்றும், குனியம் இறக்குபவனைத் தடைவெட்டுபவன் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

குனியம் செப்பவன் அல்லது செய்வினை செப்பவன் முதலிலே வித்தையிற் தேர்ச்சியடைய வேண்டும். அதற்காக அமாவாசை நடுஇரவில் இடுகாட்டிற் பெரிய பூசைபொன்று போடவேண்டும். பூசை செய்யும் ஜிட்த்தை வட்டக் கோட்டினால் ஆக்கி அதனுள்ளே மண்டையோடு, எலும்புத்துண்டு, பொம்மைகள் ஆகியன வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதன் எதிரே கோழிச் சேவல் பலியிட்டுத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். பின்னர் செய்வினைக்காரன், முன்னர் மன்னம் செய்துகொண்ட மந்திரங்களை உச்சரிப்பான். இவ்வாருக உச்சரிப்பதுடன், தூபதீபங் காட்டிக்கொண்டு தேவதை தைய சினைத்து வேண்டுதல் செய்வான். ஒரு நாளில் தேவதை தோன்றி விடுமென்பது நியதியல்ல! எப்படியும் பல இரவுகள் பூசைசெய்து ஓர்காள் தேவதையின் அருளைப் பெறுவான். அது முதலாகப் பூசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மண்டையோடு, எலும்பு, பொம்மைகள் ஆகியவைகள் மந்திர

சக்தி கொண்டதாகிவிடும். பின்னர் அவன் அவைகளின் துணைகொண்டு. மற்றையோர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்ய வார்.

தடை வெட்டுபவனும் இவ்வாருதான் தேவதையை ணோக்கிப் பூசை செய்து அருள்பெற வேண்டும். இவன் முன்னவைனைப்போல் மக்களுக்குத் தீமை செய்யாமல் நன்மையையே செப்பவான்.

யாராயினும் ஒருவர் பகை தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமானால், செய்வினை செப்பவனை அழைத்து அவரைக்கிடம் கூவி பேசிக்கொள்ளுவார். பின்னர் செய்வினைக்காரன், பகையாளியின் உருவினைப்போன்று மாவீனால் ஒர் உருவம் ஆக்குவான். அவ்வருவினை நடுஷ்சியில் இடுவாட்டி நுக்குக் கொண்டுசென்று, மந்திரம் செபித்து, சக்திகொண்டதாக மாற்றுவான். உருவம் சக்தி பெற்ற தைக் கண்டவுடன், அதன் பல இடங்களில் முள்ளுகளை ஏற்றுவான். அவ்வாறு முள் குத்தப்பட்ட இடங்களில் உருவம் பெருத்துக் காணப்படும். அவன் எவ்வெவ் இடங்களை முள்ளுகளை ஏற்றினாலும் அதே இடங்களிற் இடம்பில் நோய்கள் சிரங்குகள் உண்டாகும்.

சக்திகொண்ட மாவுருவத்தைக் கொணர்ந்து குறிக்கப்பட்டவருடைய இல்லத்திலே, அவரது கண்களுக்குத் தென்படத்தக்கதான் இடத்திலே புதைத்துவிடுவான். அது தடன் பூசைக்கு உபயோகமான பாக்கு, வெற்றிலை, பூசைக்கு உபயோகமான பாக்கு, வெற்றிலை, பழம் ஆகியவைகளைப் புதைத்தும் அல்லது அவனது இல்லத்தின் கூரை மேலும் எறிந்துவிடுவான். இதன் பின்னர் அந்த வீட்டிற் சொல்லமுடியாத துன்பங்கள் ஏற்படும்,

குறிக்கப்பட்டவரைத் தவிர ஏனையவர்களுக்கும். அஃதாவது அந்த விட்டில் வாழ்பவர்களுக்கும் னேய்கள் ஏற்படும்.

நோய் ஏற்படுவதுடன் நின்றுவிடாமல். கூரையில் எறி விழுதலும். சோற்றில் கரிவிழுதலும். மேலும் பல அசங்கிதமான செயல்களும் நடைபெறும். இவ்வகையான துங்பங்கள் செய்வினையின் வகைக்கேற்பக் கூட்டியும், குறைத்தும் செய்வினைக்காரர்கள் செய்வார்கள். எவ்விதமாயினும் பகைவனுக்குத் துங்பத்தைக் கொடுத்து வருந்தச் செய்தோ. அல்லது மரணமடையுச் செய்தோ வெற்றி ஈட்டுதல் செய்வினையின் பெறு பேருகும்.

செய்வினை செய்வதிலும் பல வகைகளுண்டு. அதனைத் 'தவணை போட்டுச் செய்தல்' என்றும் சொல்லுவார்கள். அதாவது ஒருவரை ஒரு வாரத்தினுள்ளோ, ஒரு மாதங்களினுள்ளோ, மூன்று மாதங்களினுள்ளோ, ஆறு மாதங்களினுள்ளோ வருந்தச் செய்து கொள்ளுதலே யாகும். மேலும், உடனடியாக ஒருவரைக் கொல்லத் தேவதையை ஏவி விடுதலுமுண்டு. இச் செயல் ஒருக்காற் செய்வினை செய்பவனுக்கே தீங்காகவும் வருதலுண்டு. எவ்வாறெனில். தேவதை அனுகமுடியாமல் 'உடல் கட்டு' மங்கிரத்தைச் செயித்துக் கோடுபோட்டுக்கொண்டால், தேவதை அக்கோட்டினைத் தாண்டிச் செல்லாது. ஆகவோ, சினங்கொண்ட தேவதை ஏவிவிட்ட செய்வினைக்காரனிடம் திரும்பி வரும். அவன் தேவதையின் சினத்தைத் தனிப்புச் செய்ய ஏதும் பலியிட்டால் அது திரும்பிப் போய்விடும். அப்படிச் செய்வதற்கு செய்

வினைக்காரன் ஆயத்தமாக இல்லாவிடில் தேவதை அவனையே கொன்று விடும். இது உயிரைப் பணயம் வைத்துச் செய்யும் செயலாகும். தேவதை ஏவிய செயலை முடியாமல் திரும்பிவந்தவிடத்து, மீண்டும் அதனைக் கொண்டு எந்தவிதமான செயலையும் சாதிக்கமுடியாது போய்விடும். ஆகவினால் செய்வினைக்காரர்கள் பெரும்பாலும் தேவதையை ஏவும் முறையினைக் கைக்கொள்ளுவதில்லை. இந்த தேவதை ஏவும் முறையினை அநுபவ சாலிகளான செய்வினைக்காரர்களே மேற்கொள்ளுவார்கள். அதுவும் இலகுவிலே மேற்கொள்ளமாட்டார்கள்.

தேவதையை ஏவிப் பலவகைபான செயல்களையும் செய்பலாம். மங்களாகரமான காரியத்தினுக்கும் சிலர் இம் முறையினைக் கைக்கொள்ளுகிறார்கள்.

பொதுவாக அவனும் அவனும் இனைப்பிரியாத காதலர்கள். அன்னவர்களின் காதலை அவன் பெற்றேர்கள் விரும்பவில்லை. ஆகவே அவனை வேற்றுகிறவனிடம் ஒப்படைக்கத் தீர்மானித்துவிட்டார்கள். அதனால் மனம் சொந்த காதலன் எப்படியும் அவனைத் தாலிக்கடுவதற்கு முன்னர் வரவழைத்துவிடவேண்டுமெனக் கண்டால் செய்வினைக்காரனிடம் செல்லுவான். அவன் தேவதையை ஏவி அவனை யாருங்காணுமல் இடுகாட்டினுக்குக் கொண்டுவரச் செய்வான். அங்கே அவன் தாலிக்கடி அனுப்பினால், பின்னர் அவன் அவனுக்கே கொங்க மாவான். அப்படிச் செய்யாமல் அவனை அழைத்துக் கொண்டு வேறிடத்தினுக்குச் செல்லலாம். தேவதைப் பெண்ணை அழைத்துவந்தவுடன் செய்வினைக்காரன் அவனுக்குத் தகுந்த மங்கிரங்கள் செயித்துதான் உலக ஸினைவு

வரச்செய்ய வேண்டும். அவன் அவ்வாறு அவளுக்குச் செய்யாவிடில், அவனது ஸ்லீமை வேரூகிவிடும். ஒருக்காற் பைத்தியம் பிடித்துவிடவுங் கூடும்.

பெண்களை அழைக்கும் ஸ்டயத்தில் தேவதையின் ஏவாமற் செய்யும் வித்தைகளும் இருக்கின்றன. கட்டில் யிற் போயிருந்து, பூசை செய்து, பூசையில் ஓர் எலுமிசு சம் பழத்தினைவத்து, தேவதையை லினெந்து மந்திரம் செபிக்கவேண்டும். 1001 தடவைகள் மந்திரம் செபித்த வடன் தேவதையின் அருளிடல் எலுமிசுசம்பழம் மேலெழும். அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து யார் மேல் விருப்பமோ, அவர் மேல்படத்தக்கநாக எறிந்து விட்டுச் சென்றால், அவன் எதையும் பொருட்டுத்தாது தொடர்ந்து வருவான். பின்னர் வேறு மந்திரத்துணை கொண்டு அவனது ஸ்லீயினைப் போக்கலாம். இச்செய்கையினையும் செய்வினைக்காரர்களே செய்வார்கள். இதே போல் இன்னும் பலவகையான மந்திரவித்தைகள் இருக்கின்றன.

செய்வினையில் அகப்பட்டவன், செய்வினை யென்று அறிந்தவுடன், அதனை அகற்றுவதற்காகத் தடைவெட்டுபெவனை நாடிச் செல்வான். இவன் செய்வினை வைத்தவனைக் காட்டிலும் சக்தி கூடுதலாக இருந்தால் தடைவெட்டி ஸ்மிர்த்தி செய்வான். தடை வெட்டுபெவனிடம் குறைவான சக்தியிருந்தால் தடை வெட்டி யும் பயன்தராது. தடை வெட்டுவதும் இடுகாட்டித்திருஞ். பலியிட்டுப் பூசைசெய்துதான் இதனையும் செய்வார்கள்.

செய்வினை செய்பவனும், தடை வெட்டுபெவனும் ஒன்று கூடிச் சதிசெய்து பெருந்தொகையான பணம்

பெறுவதுமுண்டு. இஃது ஒரு வழக்கமாகவும் இருங்கு வந்தது. செய்வினை செய்பவனும், தடை வெட்டுபெவனும் இருவராக இராமல் ஒருவராகவும் இருப்பார். இஃது அவரவர்களுக்குப் பழக்கமானதும் தொடர்பானதுமான தேவதைகளையும், மந்திர சக்திகளையும் பொறுத்ததாகும்.

செய்வினையை எடுக்கும் வழக்கமும் இருக்கிறது. அஃதாவது ஒருவரை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்ட தேவதையினால் இச்செய்வினைச் சாதித்துக் கொள்ளுவார்கள் பூமியிலே புதைக்கப்பட்ட செய்வினையை வெளியிட வெடுத்துவிட்டால் செய்யப்பட்டவரின் நோய் நாளாவட்டத்தில் குணமாகியிடும். இருங்கும் பூரணமாகத் தடை வெட்டுபெவரினற்றாருன் ஸ்மிர்த்தி செய்யமுடியும். ஏதாவது ஒரு தேவதையின் பெயரினற்றாருனே செய்வினை செய்வது. ஆதலினால் செய்யப்பட்ட செய்வினையைத் தடைவெட்டுபவனுற்றாருன் ஸ்க்க முடியும்.

தடைவெட்டுபெவர்களின், தடை வெட்டி நுக்குக் குணமாக துவிடுவதுமுண்டு. ஏனெனில் செய்தவர் எங்குத் தேவதையைக்கொண்டு செய்தாரோ அந்தத் தேவதைக்கு ஸ்வர்த்தி செய்தாற்றாருனே ஸ்மிர்த்தியாகும். எந்தத் தேவதையினால் செய்யப்பட்டதென்பதை. செய்வினை செய்யப்பட்டவர் அனுபவிக்கும் துன்பத்தினைக் கொண்டு தான் மட்டிடவேண்டும். மட்டிடுதலிலும் தவறுதல் கேரலாம். ஆகவே, ஒருதரம் தடை வெட்டிக் குணமாகவிட்டிலும், மேலும், மேலும் இரண்டொரு தடைவகள் தடைவெட்டுதலும் வழக்கமாகும்.

செய்வினையை வெளியில் எடுப்பவர்கள், தங்களை ஆட்டிப்படைக்கும் தேவதைகளின் துணையினாற்றுஞ் செய்கிறார்கள். பொதுவாக ஓர் வீட்டிற் செய்வினை செய்துவிட்டார்களென்று கண்டால், அந்த வீட்டிற் பெரிய பூசை போட்டுச் செய்வினை எடுப்பவரை ஆட்டு விப்பார்கள். அவர் ஆட்டத்தின் இறுதியில் அந்த வீட்டிற் எல்லையில் எங்கு செய்வினை புதைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தினுக்குச் சென்று நிலத்தைக் கிளரி வெளியில் எடுப்பார். வெளியில் எடுத்த மறுகணமே அவரது தேவதையின் கடமாட்டம் நின்று விடும். சில நாழிகைப்பொழுது மயக்க நிலையில் இருந்து பின்னர் கண் விழித்தெழுவார். இம்முறை இன்றும் கிழக்கு இலங்கையில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. அந்த வகையிலே, சுமார் ஐஞ்சு வருடங்களுக்கு முன்னர் எமது வீட்டில் நடைபெற்ற செய்வினை எடுக்கும் ஆட்டத்தினை இங்கு சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்து.

என் தந்தையார் அலுவலாளராகக் கடமை செய்த காலையிற் சிலைன் அசிருப்தியைப் பெற்றார். அதன் பயனாக இரண்டொரு மாதங்களாகச் சுகமில்லாது படுக்கையிலே இருந்தார். பல வைத்தியர்களைக் கொண்டுவந்து காட்டியும் நோய் குணமாகவில்லை, ஆகவே இல்லத்தி ஹுள்ளவர்களை செய்வினை என்று கூறினார்கள்.

எங்கள் ஊரான குறுமன் வெளியில் செய்வினைகளை வெளிப்படுத்தி எடுப்பதில் தேவதையின் அருள் பெற்ற ஓர் அம்மையார் இருந்தார். அவரைக் கொண்டுவந்து ஓர் இரவு வீட்டிலே பூசைபோட்டு ஆட்டியதின் பயனாக வீட்டின் ஒரு கோடியிலிருந்த வாழை மரத்தின் பக்கவில்,

நிலத்தின் கீழே மாவினால் செய்யப்பட்ட உருவமும் வெற்றிலையும் இருந்தமையை எடுத்துக்கொடுத்தார். அம்மையார் எடுத்துத் தந்த மாங்குவத்தில் பல இடங்களிற் முட்கள் குற்றப்பட்டிருந்தன.

பின்னர் அம்மையாருக்குப் பணம் கொடுத்தபோது வாங்க மறுத்துவிட்டார். இன்றும் அவ்வம்மையார் கண் பார்வை இழங்குவது வாழ்கின்றார்.

செய்வினை எடுத்தபின்பு, தடை வெட்டுபவரைக் கொண்டு செய்வினையை அகற்றிய பின்னரே தந்தையார் குணமடைந்தார். இது சிற்க,

செய்வினை தமிழகத்தில் எவ்வாறு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததென்பதை, முன்னேர்கள் அளித்துச் சென்ற நூல்களின் துணைகொண்டு ஆராய்தல் கடனாகும்.

பண்ணை காலத்தில் தமிழகத்தில் செய்வினை என்ற வித்தை இருக்கவில்லை. பண்ணைக்கால நூல்களிற் பில்லி, குனியம் என்பனபற்றி எதுவிதமான செய்திகளும் கூறப்படவில்லை. பாருக்காய்னும் நோய்வந்தால், அஃது பேய் பிடித்தமையினுலேற்பட்ட தென்று, பேய் ஆட்டுவித்து நோயை அகற்றினார்களென்று கூறப்படுகின்றது.

பேய் பிடித்து நோய்வாய்ப்படுவதனைப் பேய் பார்வையாகல் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். பேய் பிடித்தவருக்கு, அந்தப் பேய் அகலும் வண்ணமாகப் பேயை ஆட்டுவிப்பார்கள். பேயினை ஆட்டுவிப்பதற்கு முருகனின் துணையைக் கொள்ளுவார்கள். ஏனெனில் முருகனுக்குப் பூசை செய்தால் நோய் நீங்கு மென்று

பண்டைய மக்களின் நம்பிக்கையாகும். குரைன முருகன் வேலினால் சங்காரம் பண்ணினார், அவரின் வசசிராயுத மான வேலொன்றே பேய், பிசாக்களை ஓட்டுவதற்குப் போதுமானதென்பது மக்களின் நம்பிக்கையாகும். இதற் கேற்பக் 'குறிஞ்சிப்பாட்டி'ல் ஓர் சிகிச்சி வருகின்றது.

தலைவி காதலென்னும் நோய்வாய்ப்புட்டாள். காதலன் அவளைளிட்டு வெகு தொலைவினுக்கப்பாற் பொருள் தேடச் சென்றுவிட்டான். அவனைக் காணுத ஏக்கத்தி னால், அவள் மெலிவுற்று வரவானாள். இதனைக்கண்ட பெற்றேர் மகனுக்குப் பேய்தான் பிடித்துவிட்டதென்று, பேய் ஆடும் பெண்ணைக் கொண்டுவந்து ஆட்டுவித்தும், அவனது நோய் குணமாகவில்லை. "காதல் நோயினுக்குப் பேய் ஆட்டுவித்தாற் குணம் வந்துவிடுமா?" காதலன் வந்துவிட்டால் நோய் தானுகத் தீர்ந்து போகுமென்று அவனது தோழி கூறினார்.

இங்கீழ்ச்சியினால் அங்நாட்களிற் நோயைப் போக்கு வதற்குப் போயாட்டத்தைக் தவிர வேறுவழி இருந்திருக்க வில்லை யென்பது தெளிவாகிறது.

சங்க காலம், சைவ வைணவாலம் முடியுடைழுவேங் தர் காலம், ஆதிய நாட்களிற் குனிய வித்தையைப்பற்றி எதுவுமே கூறப்படவில்லை. இக்காலையிற் செய்வினை வழக்கத்திலிருந்ததாக எந்த நூலுமே கூறவில்லை. ஆனால் சில பழக்க வழக்கங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஒருவன் மற்றவனுக்கு நோயைக் கொடுக்க முடிய மென்ற கொள்ளையையும் தமிழர்கள் ஏற்கவில்லை. அந்த

நிலையில் செய்வினை தோன்றியிருந்தாலும் அவர்கள் நம்பி இருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே அக்காலையிற் செய்வினை இருந்ததென்று கொள்ளமுடியாது.

மேற்கூறிய கால எல்லையின் பின்னர்தான் வட நாட்டுவிருந்து பில்லி, குனியம் எனப்படுபவைகள் தமிழகத்தினுக்கு வந்தன. இம்முறை முன்னாலையப் பேய் ஆட்டத் தினுக்கு உற்ற துணைபோல் வாய்த்தமையினால், முருக வழிபாட்டுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. 'கந்தர் களி வெண்பாவில்'.

"பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருத்தும் பல்கோடி விக்சினமும் பல்பிணியும்—பல்கோடி பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பிசாசமடற் பூதமும் தீ நீரும்"

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை நீக்குவதற்கு, அஃதாவது கந்தர் கலிவெண்பாவிற் காட்டப்படும் துன் பச் செயல்களை அகற்றுவதற்குச் 'செந்தூர் அகவலிலே'

"தூட்ட தேவதைகள் தொட்டதும் வஞ்சர் இட்டபில்லி இடர்களும் தீரும்."

என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

பின்னால் எழுந்த 'கந்த சஷ்டி கவசம்' என்னும் நூலிற் செய்வினை பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. கொள்ளிவாய்ப் பேய், குறளிப்பேய், வாலாட்டிப் பேய், அடங்காதமுனி, பின்னோகள் தின்னும் முனி ஆகிய பேய் கரும், பில்லி, குனிய வித்தைகளும் இருந்தனவென்று கூறப்படுகின்றது.

“பில்லி குனியம் பெரும்பகை அகல
வல்ல பூதம் வாலாட்டிப் பேங்கள்
அல்லற்படுத்தும் அடங்கா முனியும்
கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
பெண்களைத் தொடரும் பரமராக்கதர்களும்”
என்பதனால் தமிழகத்தில் பலவகையான பேய்களும்.
செய்வினையும் வழக்கத்திலிருந்தனவென்று தெளிவா
கின்றது.

இலங்கையில் வாழும் சிங்கள மக்களிடமும் செய்
வினை செய்யும் முறை இருந்தது. செய்வினையை அவர்கள் பில்லி என்று அழைப்பார்கள்.

‘செய்வினை, பில்லி, குனியம் இம்முன்றும் ஒரு
பொருட் சொற்களோயாகும், பில்லி என்பது சிங்களச்
சொல். குனியம் என்பது வடமொழிச் சொல். செய்
வினை என்பது தமிழ்ச் சொல். இம் முன்று சொற்களும்
கலந்து கொண்டமையினால், சொல்லினுக்கு உருத்தான
மொழி வழங்கும். நாட்டிலுங்கூட மற்ற மொழிச் சொற்
சொற்களையும் மக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்,

செய்வினை என்பது காரணப் பெயரோகும். இது
ஞ் இவ்வழக்கம் இடைக்காலத்திற்குன் தோன்றிய
தென்று நாம் வரையறுத்துக்கொள்ளலாம். முன்னாலிற்
செய்வினை தமிழகத்திற் தோன்றியிருக்குமானால், அது
இடுகுறிப்பெயராக அமைந்திருக்குமென்பதிற் தடை
யின்று. ஆகவே காரணப்பெயரான செய்வினையும், கார
ணத்துடனோதான் வடாட்டார் தமிழகத்தில் புகுத்தினார்
கள்.

“குனியங்கொன் செயலார்” என்று திருப்புகழிற்
கூறப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக தமிழகத்திற் நான்
கைந்து நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய நூல்
களிற்குன் செய்வினைபற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.
அதற்கு முக்கிய கால எல்லையிற் குறைந்திய நூல்களிற்
செய்வினைபற்றிய எந்தச் செய்தியுமே கூறப்படவில்லை.

செய்வினைபுடன் சம்பந்தப்பட்ட மந்திரவித்தையும்
முன்னாலிற் தமிழகத்திலிருக்கவில்லை. இம்மந்திரவித்தை
கள், எகிப்து, அரேபியா ஆசிய நாடுகளிற்குன் நடை
முறையிலிருந்தாக, ‘பைபிள்’ என்னும் வேதாகமத்திலிருந்து அறியப்பட்டிரது.

பிறாட்டிலிருந்துதான் இந்தப் பொல்லாத வித்தை
களொல்லாம் வடாட்டில் இறக்குமதியாகின. அவர்கள்
தமிழகத்திற் பரப்பினார்கள்.

தமிழகத்திலும் முதன்மையாக, மலையாள நாட்டிற்
ருன் இவ்வித்தை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. மலையாள
நாட்டுத் தமிழர்களே, கிழக்கு இலங்கையின் ஆசிக்
குடிகளாகக் குடியேறி இருந்தமையின்றிருன். கிழக்கில்
இன்றும் செய்வினை நடைமுறையிலிருக்க ஏதுவாய்து.

ரூடாம்பிக்கையிலே மக்கள் சிக்கித் தடுமாறிய கால
மும் ஒன்றிருந்தது. அக்காலையில் எங்கும் செய்வினைக்கு
மதிப்பு இருந்தது. அங்கையிலிருந்து இன்று மக்கள் முற்றி
லும் மாறியவர்களாக இருந்தாலும், செய்வினை செய்யும்
வழக்கத்தை முற்றுகமறந்து விடவில்லை.

வாழ்க்கையைச் செவ்வையாக கடத்தக் கொழில் வேண்டும். அந்த வகையிலே செப்பினை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் இன்றும் வாழ்கின்றார்கள். மெய் வருந்தாது வாழ்வின் தேவைகளை நிறைவு செய்யச் செப்பினையைப் பயன்படுத்துங் கூட்டத்தார் இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு வாழப்போகிறார்களோ?

8. சீர்பாத வரலாறு

வடக்கு இலங்கையும், கிழக்கு இலங்கையும் தமிழர்களின் தாயகமாக விளங்குகின்றன. வெகு காலம் தொட்டே தமிழர்கள் இங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். முன்னாலே இலங்கை முழுவதற்கும் உரிமையான தமிழர்கள், கால வேறுபாட்டினால்நாள்தைவில் வடக்கையும், கிழக்கையும் உறைவிடமாக்கிக் கொண்டார்கள். தமிழர்களின் தனி அரசு சிறந்து விளங்கிய காலையில் தமிழர்கள் எங்கும் ஆதரிக்கப்பட்டார்கள். பெரும்பாலும் வடக்கையும் கிழக்கையும் உறைவிடமாக்கிக் கொண்டார்களென்று வரலாற்று ஏடுகள் சொல்லின்றன.

இலங்கைத் தமிழரின் முதாதையர் சேராட்டைச் சீர்த்தவர்கள். இவர்கள் மலையாளத் தமிழர்களாவர். இவர்களின் வழிவழியினில் வந்தவர்கள்தான் இன்று கிழக்கில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் தமிழர்கள். கிழக்கு நாட்டிலுள்ள ஊர்களிலெல்லாம் சேராட்டு மக்களின் வழிவழியினர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க வீரமுனை, குருமண்வெளி, துறைவீலாவணை, சேனைக்குடி, மண்டூர், நாவிதன் வெளி, தம்பலவத்தை, மகிழூர்முனை, மல்வத்தை என்னும் ஊர்களில் மட்டும் சீர்பாத மரபினர் என்னும் பெயரூடன் தனியொருசாகிய மரகச் சோழநாட்டு மக்களின் வழிவழியினர் வாழ்ந்துகொண்டு வருகிறார்கள்.

சேழை மன்னவனின் அருந்தவப் புதல்வியான சீர்பாததேவியினால் சீர்பாத மரபு வகுக்கப்பட்டதாகும். ஆகவீலூல் சீர்பாத குலத்தவர் அரசுகுலத்தவராகிறார்கள்.

அரசர்க்குரிய விருதினையும் சீர்பாதகுலத்தவர் கொண்டிலங்குகிறார்கள். சேரானாட்டு மக்கள் வாழும் கிழக்கு இலங்கையிலே முடிகுடா மன்னவர்கள் போல் சோழாட்டு மக்களான சீர்பாத குலத்தவர் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இவங்கை வளங் காணவந்த சீர்பாத தேவி. சீர்பாத குலத்தை வகுத்தது ஓர் புதுமையான கதையாகும். இக் கதையினை அழகாகக் கல் வெட்டுக்கொண்ட சிலா சாசனங்களும் இன்று கூறுகின்றன. ஆகவே ஓம் இவைகளினாடே சென்று கதையினை அழகாகக் காணுவோம்.

சீர்பாத வரன் முறைமையையும், சிந்தாத்திரைப் பெருமாணையும் பற்றிய வரன்முறைமையைக் கொல்வதற்கு கல்வெட்டு ஆசிரியர் முதன்முதலாக இறைவனை வழிபடுகிறார்.

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

சீரார் பரதகண்டஞ் சேர்ந்துரிமை பூண்டொருகால் பாரார் புகழிழும் பண்டடைந்த—தாராரும் சீர்பாதத் தோர்பெருமை செப்பக் கணேசனிரு சீர்பாதம் வைப்பாஞ் சிரம்.

சோழவன நாட்டை சற்சன சோழன் நீதிநெறி தவருத் தூட்சி செலுத்தி வந்தாள். இவனுக்கு மாருதப்புரவில் வல்லி என்னும் ஓர் மகள் இருந்தாள். மாருதப்புரவில் வல்லி, மனிதர்களைப்போன்ற முக அமைவைப் பெருமல் குதிரைமுகச் சாயலை உடையவளாக இருந்தாள். கர்ம வினையின் பயனாகத்தான் தன் மகளுக்கு குதிரை முக

சாயல் வாய்க்கப்பெற்றதென்று மன்னவன் கருதினான். அவனின் குதிரைமுகச் சாயலைப் போக்க மன்னவன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகின. மாருதப்புரவிகவல்லியும் குழந்தைப் பருவம் நீங்கி குமரிப் பருவத்தினை எய்தினாள். தனது புதுமுகச் சாயலைக்கண்டு அவன் மிகவும் வருந்தினான். இறைவனது விசித்திரத் தைக்கண்டு மனம் குறைந்தாள். இறைவனால் ஆக்கப் பட்ட இக் குதிரைமுகச்சாயல், இறைவனை வழிபடுவதை குல மாறவேண்டுமென நம்பினான். கர்ம வினையினால் ஏற்பட்டதெனில், கர்மவினையைப் போக்கக்கூடியவன் இறைவனைருவனேயென அவன் எண்ணினான். ஆகவே புண்ணிய நீருற்றுகளில் நீராடி இறைவனை வழிபட்டு வந்தாள்.

நிலமண்டலவா சிரியப்பா

1. பரதகண்டத்திற் பண்புட னரசாய்த் தரமுடனுண்ட சற்சன சோழன் தவப்புதல்யியாகக் கதரையினிற் செனித்த நவமணிநேரும் மாருதப் புரவிக வல்லிதன் குதிரை வதனம் மாற.

இந்தியாவிலுள்ள புண்ணிய நீருற்றுகளிலெல்லாம் மாருதப்புரவிகவல்லி நீராடினான். பயன் கிடைக்கவில்லை. இருங்கும் தனது முயற்சியை அவன் கைவிடவில்லை. தமிழகமெங்கும் சென்றாள். இறைவன் பள்ளி கொண்டிருக்கும் அத்தனை இடங்களுக்கும் சென்றாள். பயன் கிட்டவில்லை. இறுதிபாக இலங்கையிலுள்ள கதிர்காமத் தில் குடி கொண்டுள்ள முருகன் அடியவர்களின் குறை

களை நீக்குகிருபென்று கேள்வியற்றுக் கதிர்காமத்தி னுக்கு வந்தாள். கண்ணரீர் சோர முருகனை வழிபட்டுத் தனது குதிரைச் சாயலை நீக்கும்படி மன்றுடினான்.

6. எல்லையிற் தீர்த்தம் இந்தியா முழுதும்
படிந்து திரிந்து பயனிலதாக
வடி வேற் பெருமான் வைகிய கதிரை
சென்றுதன் குறையைத் தீர்ப்பது முறையென
மன்றலங் குழலி வந்தன விலங்கை
கந்தன் கழலடி காரிகை வணங்க

கதிரை மலையிற் குடிகொண்டுள்ள முருகனை நோக்கி மாருதப்புரவீகவல்லி தவங்கிடந்தாள். மாருதப்புரவீக வல்லியின் உருக்கமான வேண்டுகோளைக் கண்ட முருகனின் திருவளம் இருங்கியது. “குழந்தாய்! இலங்கையின் வடபாகத்திலுள்ள யாழ்ப்பாண நன்னாட்டில் நகுலமலையொன்றுள்ளது. அம்மலையின்கணுள கீரிமலைக் கேளி நீருற்றில் நீராடி வருவாயெனில் உனது குதிரை முகச் சாயல் நீங்கும்” எனக் கனவிற் கூறி மறைந்தான்.

12. விந்தையதாக விரும்பும் யாழ்ப்பாண
நாடதை நன்னி நகுலங்க் மலையின்
மாடே தெற்காய் மல்கும் கதியில்
முழுகிட வந்தன் முற்பவ வினையால்
தமுயிய குதிரைச்சாயல் தீர்த்து
விளங்குவா யென்று மெல்லியல் கனவில்
உள்மது உருக உவப்புடன் கண்டு

கந்தனது அருள் வாக்குப்படி மாருதப்புரவீகவல்லி கீரி மலைச் சாரலுக்குச் சென்று தனது தோழிகளுடன்

கூடாரமடித்துக்கொண்டிருந்து, கீரிமலை நீருற்றில் நீராடி வந்தாள். முருகனின் அருளாலும் புண்ணிய நீருற்றின் மகிழமையாலும் மாருதப்புரவீகவல்லியின் குதுரை முகச் சாயல் தீர்த்தது. தீராத தனது சாயல் தீர்த்து அழகிய முக அமைவினைப்பெற்ற மாருதப்புரவீகவல்லிமகிழ்வு கொண்டாள். கதிரைமலைக் கந்தனின் அருளை வியந்தாள். ஆகவே கந்தனுக்கு நகுல மலையின் அண்மையில் ஓர் கோயிலெடுக்க விரும்பித் தங்தைக்கு ஒலை போக்கினான்.

19. கீரிமலையைக் கிட்டி யே செல்வி
கீரினிற் படிய தேத்து மாருகம்
அச்செயல் தன்னை அறிந்திடும் மாது
மெச்சிடா ரற்றரை விரைவிற் தாதைபால்
உச்சிதமாக உவப்புட எனுப்பனன்

முருகனுக்கு ஆலயம் எடுப்பிக்கச் சோழ மன்னன் சிற்பி களை அனுப்பியதுடன், சோழாட்டி விருந்து கந்தனின் உருவத்தை சிலையாகச் சமைத்து அனுப்பிவைத்தான்.

24. அச்சமதில்லையென னரையன் விருப்புடன்
கந்தனுருவுக் ககைச் சிலைத்தனை
விந்தையாக விரைவுட எனுப்ப

சோழ மன்னவன் அனுப்பிவைத்த கந்தனின் திருவருவம், கச்சாய்த்துறையில் வந்திறங்கியது. கச்சாய்த்துறைக்கு படகு வந்திருப்பதைக் கேள்வியற்ற மாருதப்புரவீகவல்லி அங்கு சென்று கந்தனின் உருவத்தைப் பணிவுடன் வரவேற்றுக் கோயில் எடுப்பிக்குமிடத்தினுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

27. கச்சாயத்துறையின் கரையதிற் கொண்டு
மெச்சிட எற்றர் விட்டனர் படகை
அவ்விடங் தன்னில் ஆயிழழ வந்து
செவ்வைசேர் காங்கேயன் திருவுருவங் தன்னை
நகுலமலைக்கு நடந்தனள் கொண்டு.

சோழாட்டிலிருந்து வந்த காங்கேயனின் திருவுருவத்தை
எழுந்தருளல் செய்து, மிகவும் அழகான கோயில் எடுப்பு
பித்தாள் மாருதப்புரவீகவல்லி கோயில் எடுத்ததுடன்
கொடித்தம்பழும் நாட்டி விழாவுங் கொண்டாடி ப
பெருமைப்படுத்தினான்.

32. தகைமைசேர் கோயில் தையலாள் இயற்றிக்
கொடித்தம்பம் நட்டுக் குற்றமில் விழாவைத்
துடியிடை மங்கை சோர்வறஃ செய்து
காரண நாமள் கழறின் எப்போ.

கொடித்தம்பம் நட்டுக் கோயில் எடுப்பித்த இடத்தினுக்கு
மாருதப்புரவீகவல்லி. தனது குதிரை முகம் நீங்கியதின்
ஞாபகார்த்தமாக “மாவிட்டபூரம்” எனப் பெயர் கொடுத்
தாள். காங்கேயனது உருவும் வந்து கரைதடிய இடத்தினுக்கு
“காங்கேசன் துறை” எனவும் பெயர் வழங்கினான்.

36. பாரதி லெண்ணைப் பற்றிய தீய
மாமுக வடிவம் மாறினதாலே
மாமுக னுறைவது மாவிட்டபூரமாம்
காங்கேய னுருவது கரைசேர் இடம்
காங்கேசன் துறையெனக் கழறியே மீண்டு
தாய்நா டேடகத் தையலிருந்தாள்.

தனது நோப் ஸீங்கப்பெற்றமைக்காகக் கந்த னுக்குக் கோயில் எடுத்துத் தன் கடனை ஈடு செய்த மாருதப்புரவீக வல்லி தாய்நாடு செல்வதற்குத் தயாராகினான்.

இக்காலையில் கதிரைமலையைத் தலைங்கராகக்கொண்டு
சி. பி. 795-ஆம் ஆண்டளவில் உக்கிரசிங்கன் என்னும்
மன்னாவன் இலங்கையை ஆண்டுவந்தான். உக்கிரசிங்கன்
மாருதப்புரவீகவல்லியைக் கண்டு காதல் கொண்டான்.
காதலிலே கட்டுண்ட மன்னாவன் மாருதப்புரவீகவல்லி
யின் கூடாரத்துக்குச் சென்று அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு
வந்து, வெகு ஆடம்பரமாகத் திருமணம் செய்துகெரண்
டான். உக்கிரசிங்கனும் மாருதப்புரவீகவல்லியும் மன
மொத்த இல்லாழக்கை நடத்தியதின் பயனாக நண்ணாள்
ஒன்றில் அவள் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்.

42. ஓயாப் புகழ்சேர் உக்கிரவீர
சிங்கனாறிந்து தெரிவையை வேட்டு
மங்கா வாலசிங்க மென்மகவைத்
தரைதனி லீன்றுள் தன்பரனருளால்

குழந்தையை எடுத்து உச்சிமுகந்த மன்னாவன் வாலசிங்க
கன் என்னும் பெயரை அகம்மசிழ்க்குத் து குட்டினான். வால
சிங்கன் நாள்தைவில் வளர்ந்து ஆயக் கலைகளையெல்லாம்
கற்றுன். நான்கு வேதங்களையும் முறையாகக் கற்றுன்.
முனிவர்களுக்குப் பணிந்து அவர்களது அன்பினுக் காளா
கியமையினால் வான்வழியாகச் செல்லும் கமணித்தையும்
பெற்றுன். வயிரமான நேக அமைவும், பகைவர்கள்

போற்றும் தோல் வலிமையும் மிகுஞ்சவனுக் வாலசிங்கன் விளங்கினான்.

46. உரைதரு பூர்வ உச்சித மதியெனச்
சிங்கன் வளர்ந்து தேர்ந்தனன் கலைகள்
துங்கமார் தவசிகள் குழுமாச்சிரமம்
துணிவுடன் சென்று தொழுதவர் பதத்தை
அணியெனு மாசியும் ஆகாய கமனமும்
பயின்றினி திருந்தான் பார்த்திபன் மிக்க
வயிர உடலும் மாற்றுர் போற்றும்
வாலை நற்பருவமும் வாய்த்திடு தன்மையால்
வாலசிங்கனென வழுத்தின ரூலகோர்,

உக்கிரசிங்க மன்னவன் இறைவனடியினைச்சேர, தந்தைக் குப்பின் மகன் என்ற வகையில் வாலசிங்கன் செயதுங்க பரராச்சிங்கன் என்னும் முருதுடன் அரியணையில் ஏறி னான். இவனை நரசிங்கராசனென்றும் அழைப்பார்கள். இலங்கை நாட்டின் இணையற்ற இடமான சிங்கைக்கரைத் தலைங்கராக்கொண்டு வாலசிங்கன் ஆட்சி செலுத்தி னான். வடபாகத்திலிருந்த கிங்கநகரை கிழக்குப் பாகத் தில் வாழ்ந்தவர்கள் கண்டியென்று அழைத்தார்கள். அஃதாவது அரசதானியைப் பொதுவாக மக்கள் கண்டியென்று அழைக்கும் வழக்கம் கிழக்கில் நடைமுறையிலிருந்தது. கண்டி அவர்கள் பெருமையாக முன்னுளில் அழைத்த இடம் இன்று KANDY என்று வழங்கப்படும் நகரமல்ல. சிங்கை நகரே கண்டியாகும். பொதுவாக அரசதானியைக் கண்டி யென்று அழைத்தார்களென்று சொல்லலாம். சிங்கை நகர் (கண்டி) மன வானு னா

வாலசிங்கன் மணவினை செய்யக்கருதினான். மன்னவனது விருப்பினை அமைச்சர்கள் சிறைவு செய்தமையினால், சோழ மன்னவனின் அருந்தவப் புதல்வியான சீர்பாத தேவியை வாலசிங்கன் முறைப்படி மணந்து சிலாட்கள் சோழாட்டிலே தங்கியிருந்தான்.

55. அன்னன் இலங்கையை அண்டி யே கண்டி
நன்கர் தன்னை நலியாது பிடித்து
அரசாய்ப் பல்கால் அமர்ந்தினி திருந்து
தரமுடன் மன்றல் தான் செய்ய வெண்ணி
சோழ வரசனின் தூமணியான
ஆழியி னமிர்தம் அதுசிகர் சீர்பாதத்தை
விதிப்படி மணந்து விளங்கிடும் நாளில்

தம்பதிகள் சோழாட்டிலிருந்தகாலையில் ஓர்நாள் சீர்பாத தேவி தன் கணவனிடம் “சுவாமி! உங்களது ஆணை பரவும் எல்லைகளைக் காட்டுவிர்களா” எனக் கேட்டாள். அதனைக்கேட்ட வாலசிங்கன் மகிழ்வற்று “அவ்வாறே காட்டுகிறேன். இலங்கை செல்லத் தந்தையிடம் அனுமதி பேற்றுவா” எனக் கூறி சோழனிடம் அனுப்பிவைத்தான்.

62. மதிமுக மங்கை மன்னடி பணிந்து
காதல நினாது கார்வள நாடெனும்
மாதல மனைத்தும் மகிழ்வு காட்டுதிரென
அரயனதற்கு அண்டியுன் பிதாவை
வரமது கேட்டு வருகுதி யென்று
கூறியே கண்டி குறுகினன் குருசில்
எறினை சிகர் இவனருலங்கிடுகாலை

காதலனது விருப்புப்படி சீர்பாததேவி தந்தையிடம் சென்று இலங்கை செல்வதற்கு அனுமதி கோரினால், கணவன் வாழும் இடஞ்சானே மனைவிக்கும். ஆகவே, சோழ மன்னவன் அவளுக்குப் போக உத்தரவு கொடுத்த துடன் பிரயாணத்தினுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் மேற்கொள்ளலானால்.

69. சீர்பாததேவி சேர்த்துதன் ருதைபால்
ஏராரிலங்கை ஏகிடச் செலவு
பெற்றுள் படவிற் பேருவுகையாகி

சீர்பாததேவியை மட்டும் மன்னவன் படகில் அனுப்பிட வில்லை. இன்னும் பல்வரையும் துணைக்குச் சேர்த்து அனுப்பினான். அந்தவகையிலே சீர்பாததேவியின் உயிர்த்தோழி யாகிய வெள்ளாகியும், ரற்றியூர் கட்டுமாவடி ப்பெருங் துறையைச் சேர்த்து சிந்தன், பழையன், காங்கேயன், காலதேவன் என்பவர்களையும் அவர்களது மனைவிமக்களையும்

72. உற்றதுணையாய் உயிரின் தோழியாய்
வெள்ளாகி யென்னும் மெல்லியல் தன்னுடன்
மன்னருமியஞ் செய் மதில்ஙகர்கடக்க
ரற்றியூர் கட்டுமாவடி பெருங்துறை
நற்றவ நாட்டில் நானும் வதிந்து
அரசர் வினைபுரி அருங்குடை மேலோர்
அரனு ருசிந்தன் பழையன் மருவும்
காங்கேயன் காலதேவ னென்னுரவோர்
பாங்காயவரவர் பண்மொழியாருடன்
மேயினரன்றி வேளாண் மரபோர்

உயர்ந்த வேளான மரபினைச் சேர்ந்த கார்வளாட்டுக் கண்ணப்ப முதலியாரும், முத்துநாயகச் செட்டியாரும் சமயதீட்சிதரான சதாசிவச் செட்டியாரும், சந்திரசேகர ஜெயம்பங்காரும், அச்சத ஜூப்யங்காரும் அவரது மனைவி ஜெயம்பங்காரும், கச்சினிலெட்சமிக்கவின் உடையா பார்பதிப்பிள்ளையும், கச்சினிலெட்சமிக்கவின் உடையா ரும் படகினில் ஏறிக்கொள்ள, மன்னவன் சீர்பாத தேவியை ஏற்றிவிட்டு கண்ணீர் மல்க விடை கொடுத்தான்.

82. ஆயினாவாயினை அறையுதல் விழையின்
கார்வள நாட்டின் கண்ணப்பமுதலி
பேருள முத்து நாயகச் செட்டி
சமய தீட்சிதர் சதாசிவச் செட்டி
அமர்புகழ் சந்திரசேகர ஜெயம்பங்கார்
அச்சத ஜூப்யங்கார ரிவை பார்பதிப்பிள்ளை
கச்சினிலெட்சமிக் கவினுடையாருடன்
இன்னும் தேவையாம் ஏவலர் புடைகுழு
கன்னிகை ஓடம் களிப்புட னேறினன்.

சோழ நாட்டு மக்களும் சீர்பாததேவியும் ஏறிக்கொள்ள ஓடமானது ஓடலாயிற்று. காற்றின் வேகத்தால் இலங்கைக்கு கரையை னோக்கி ஓடம் செல்லாயிற்று. சில நாட்களில் இலங்கையின் கிழக்குக் கரையைச் சார்ந்த திரிகோண மலையை அண் மிய து. திரிகோணமலையில் எழுந்தருளியுள்ள கோணைச்ப்பேருமானை ஸினீந்து கொண்டிருந்தாள் சீர்பாததேவி. அவ் வேளை ஓடிக் கொண்டிருந்த ஓடம் தன்னுடே சின்றுவிட்டது. அதைக் கண்ணுற்ற சீர்பாததேவி மனம் கலங்கி, சிந்தனை இறங்

சிப்பார்க்கும்படி கூறினான். அரசியின் கட்டளையைக் கிரமேற்றாங்கி சிந்தன் கடவிற் குதித்தான்.

91. ஒதையின் வேகத்தால் உத்தியில் ஓடி
மாதவர் போற்றும் வளம்பெறு கோணேசர்
கோயிலே குறிபாய்க் கோதைபா ஸிருந்தாள்
பாடிருமோடம் படர்ந்திலை யப்பால்
அரசியின்னிடை கண்டருங் துயராகி
கரம நூந்துடைக் கணேசனை ஸினைந்து
சிந்தா படவின்கீழ்ச் சென்றுபாரென்ன
சிஂதினுட் சிந்தனுஞ் சென்றன எப்போது.

கடவிற் குதித்த சிந்தன் கப்பலின்கீழ் ஜூந்துகரங்கொண்ட
விளாயகரது உருவமொன்றிருக்கக் கண்டு அதனைத் தேவி
யிடம் கூறினான். அவன் சொன்னதைக்கேட்ட சீர்பாத
தேவி உளம் மகிழ்ந்து விளாயகப்பிரானைப் பணிவிடுன்
தாக்கிப் படகினிற் சேர்க்கும்படி கூறினான். அதன்படி
சிந்தனும் விளாயகப்பெருமானைப் பணிந் து அவரைத்
தாக்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்து படகிற் சேர்த்தான்.
அப்பொழுது படகில் இருந்தவர்கள் விளாயகப்பெருமா
னைப் பணிந்து பண் இசைத்தார்கள்.

99. ஜூந்துகரமுடைய ஜூங்யனின் திருவுரு
பஞ்சமகன்றுன் பார்வைக் கெட்ட
உள்ளது சிந்தன் உரைத்தனாகு
உளமிகுப் பூத்து உம்பர்தம் நாயகனை
பணிந்து தாக்கிப் படவில் வையென்கை
கணிந்த விருதயங் கணேசனை ஆளும்
ஆகுவாகனனை அன்பாக் கெளியினை

ஏகிடவந்த இன்பப் படவில்
இருந்தினன் ஸின்றேர் இன்கவிபாட்.

படகிலே எழுந்தருள் செய்யப்பட்ட விளாயகரைச் சீர்
பாததேவி வீழ்ந்தப்பணிந்தாள். உள்ளங்கிசிந்து வேண்டி
நான். "விளாயகப்பெருமானே! இப்படகானது எந்தவித
மான இடருமின்றி ஓட்டி எங்கு கரை தட்டி சிற்கிறதோ
அங்கு உம்மை இருத்தி ஆலயம் எடுப்பித்து விழாக்
கொண்டாடுவேன்" என சேர்கடன் செய்தான்.

108. மருவிடை அன்னம் மற்றிது சொல்லும்
வாவியில் வனிதை பென்படவு
தாவியே ஓடித் தரையிடைச் சேர்ந்தால்
தட்டிய இடத்தில் சாஸ்பதமாக
கட்டிநல் லாலயக் கணேசனை பிருந்தி
விழாக் கொண்டாடி மேவுதும் யாமென
தளர்விலா வாய்மை சான்றிய பின்றை

சீர்பாததேவியின் வேண்டுதலின்படி கணேசனின் அரு
ளால் ஓடமுழோடலாயிற்று. திரிகோணமலையைத்
தாண்டி. மட்டக்களப்பினை அண்மி. மட்டக்களப்பு
வாவியினை உடறுத்து வீரமுனை எனுமிடத்திற் கரைதட்டி
சின்றது.

115. ஓடமுழோடி உறும்புகழ் ஸிங்கா
ஸீடும் மட்டக்களப்பின் கரையாய்
வளமிகு வீரமாழுனை யெனுமிடத்து
ஆழகார் படவு அடங்கலு மம்மை.

படகு சிற்கவும் சீர்பாததேவியும் உடன் சென்றேரும்
அவ்விடத்திலே இறங்கினார்கள். சீர்பாததேவி வேண்டிக்
கொண்டபடி அவ்விடத்திலே விளாயகருக்கு ஆலயம்

எடுப்பித்துக் கணேசனை எழுந்தருள்செய்து விழாக் கொண்டாடினான். ஆலயம் இனிது நடை பெறும் பொருட்டு அதற்கெனக் கிண்ணறையம்வெளி, தரவை முன்மாரி. மல்வத்தைவெளி ஆகிய புன்செப் ஸிலங்களை மானியமாகக்கொடுத்து, சீர்பாததேவி சிலாட்கள் மேலும் அங்கு தங்கலானான்.

119. ஜங்கரக் கடவுட் காலபமைத்துத்
துங்கமுடனே சொல்லரு நிதியும்
கிண்ணறையம் வெளித்ரவை முன்மாரி
தண்ணிப் மல்வத்தைக் குளமும் வெளியெனும்
செங்கெற் கழியிபுஞ் சேயியை யுதவி
அங்காள் சொற்றுதின் படியேசி
விழாக் கொண்டாடி விருப்புட னங்கு
அழகுறுங் தலைவன் அமைத்தஙன் மாடத்து
சின்னாள் வதிந்து சிறந்த பூசைக்காய்
நன்மலர் கொய்ய நாட்டினன் தொழிலும்
மல்லல் கெழுமல் மல்வத்தை மல்லிகைத்தீவு
சொல்லருங் காவின் தோல்பெயராகும்.

இவ்வாறு இருக்குங்காலையில், வாலசிங்கன் அடிக்கடி சிங்கைகர் இருந்து வீரமுனைக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தான் மன்னவன் இரவில் வந்து தங்கிச் செல்வதை ஒருங்காள் பழையன் கண்டுவிட்டான். சீர்பாததேவியின் மானிகைக்கு மாற்றுன் ஒருவன் திருட்டுத்தனமாக வன்றே வந்து போகிறான். இவைன் எப்படியும் பிடிக்க வேண்டுமெனப் பழையன் தீர்மானித்தான். ஒரங்காள் மறைந்திருந்து, மன்னவன் திரும்பிச் செல்லும்போது பழையன் குறிபார்த்து ஈட்டியை வீசினான். அங்கோ!

பரிதாபம். பழையன் எறிந்த ஈட்டி திரும்பிவந்து பழையனின் மார்பிலே பாய்ந்தது. மன்னவன் உடனடியாக ஆகாயமார்த்தமாகச் சென்றுவிட்டான்.

131. சீர்பாததேவி திருவென ஸிலவி
ஓர்பெரு வீரமுனை பிருபோது
கண்டியிலிருந்து காதலன் சிங்கன்
ஒன்டொடி யுடனே உவகையோடு
ஆகாய கமளமாய் அடிக்கடி பிரவில்
வாகாய் வருவதும் போவதும் வழக்கம்
இப்படித் தோன்றல் இரவினில் வந்து
ஒப்புடன் போவதை ஒருநாட் பழையன்
அறிந்து துரத்தி அங்கோ ஈட்டியால்
எறிந்தி அதுவும் எப்தவன்பாலே
�ட்டி எதிர்க்க ஏந்தலையும் பிடிசார்ந்த
நாடியபேடியும் நலமுடன் வீழ்க
கெவனை மகிமையாற் கிளம்பிக் ககனத்து
அவுணன் குரென அகன்றனன் நம்பி.

பழையன் இறந்தமையினால், மறுநாள் அதிகாலையிலே மன்னவன் வீரமுனைக்கு வந்தான். பழையனது உண்மை விசவாசத்தை மன்னவன் பாராட்டி சுமக்கடன்களைச் செய்வித்தான். பழையனது மரபினர் என்றென்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார்களென்று மன்னவன் வாழ்த்தி னான். பின்னர் பழையனின் மனைவிக்கு பன்றித் தீவிற் புன்செப் ஸிலம் வழங்கி மன ஸ்ம்மதியாக வாழும்படி மன னவன் பணித்தான்.

145. அடுத்தாள் வந்து அவ்விடங் தனக்கு
மடுத்த நன்றானே திருப்பிமணவெனவோதி
பழையன் வங்கிசத்தார் பாரினி லென்றும்
தனையும் வேசித் தண்டமில்லாது
வாழ்க சிதமென்று வாழ்த்தியிப்பின்றை
தம்முடன்வந்த சிந்தனை நோக்கி

பழையன் மனைவியை மன்னவன் பெருமைப்படுத்திய
பின்னர், விளாயகப்பெருமானைக் கடலிலிருந்து எடுத்த
சிந்தனை நோக்கி, சிந்தாத்திரைப் பெருமானுக்கு எந்த
விதமான குறையும் வராமல் வழிபாடு செய்வதுடன்,
ஆலயத்தைச் சிறப்பாகப் பராமரித்து வரவேண்டுமெனக்
கூறி, அரவிந்தமலர், செங்கோல், கொடி என்பன
போறிக்கப்பட்ட விருதினையும் வழங்கினான். சீர்பாத
தேவியின் வேண்டுதலின்படி ஆலயம் எடுப்பிக்கப்பட்ட
மையினாலும், சீர்பாததேவியின் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்
ளான நிங்கள் வாழவேண்டி வந்தமையினாலும், இதுமுத
லாகச் சீர்பாததேவியின் பெயரினைக்கொண்டே நிங்கள்
சீர்பாத சாகிய மாலீர்கள் என வாலசிங்கன் பணித்தான்.

151. நாளுங்கிருப்பணி வலமுடன் புரிகென
ஆளுஞ் செங்கோல் அரவிந்தக்கொடி யும்
விருதென வீந்து விருப்புடன் தனது
வருபெயரென்றும் மறவாது வழங்கச்
சீர்பாதத் தோரெனச் சீரியாமம்
பேர்பெற உவகைப்பிளம் போகந்ததன்றிக்
கோயிலுமியம் குறைவிலாதியற்ற
ஆயங்கமர போர்க்காணையிற் பணித்து

சிந்தாத்திரைப் பெருமானின் கோயில் இனிது துலங்கும்
பொருட்டும், பூசைகள் குறைவன்றிச் செய்தந்பொருட்
டும் கல்லடிவயல், பருமணிவயல் ஆகியவைகளை மன்ன
வன் மானியமாக வழங்கினான். அத்துடன் செட்டி
வேளாள மரபினர் செம்மையாக வாழும் பொருட்டு
நிகரியவெளியும், பவளப்பற்றும் கொடுத்தான்.

159. சேவகப்பற்று கல்லடிவட்டையென
தாலகமதனிற் றக்கனெற் பூமியும்
பன்றித்தீவிற் பருமணி நேர்வயலும்
ஒன்றிய செட்டிகள் உய்ந்திட வேணுமென்
நினைவாற் செட்டிகள் நிகரிலாவெளியும்
மனமகிழ் பள்ளப்பற்றுது மீங்தனன்

மன்னவன் புன்செய் சிலங்களை மானியமாகக் கொடுத்து
சோழாட்டு மக்களை வீரமுனையிலே வாழ வசதி அளித்
தான். மன்னவன் மனைவியான சீர்பாததேவி, இதுகாறும்
தான் வழிபட்டுவந்த தங்கவேலதை அவர்களிடம்
கொடுத்துச் சிங்கங்கருக்குச் சென்றான். அங்கிருந்து தன்
நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை யெல்லாம்
அளித்தான்.

165. தான்துதிவேலைத் தரணியிற்துதிக்கப்
பான்மொழியீந்து பத்தாவுடனே
கண்டியையடைந்து கருணையேத்தும்ப
அண்டியபொருட்கள் அன்பாயனுப்பிப்பின்
தாய்நாடு சென்று தவமணியனையாள்
ஆயதன் மாளிகை அமர்ந்தங்களாக

சீர்பாததேவி சென்ற பின்னர் பலகாலம் ஒன்றாகச் சேர்க்கு வாழ்ந்த இவர்களுள் பலர் முரண்பட்டனர். ஆதலினால் சிந்தனை என்பான் தேவி கொடுத்த வேலதையாருங் காணுவன்னைம் எடுத்துச் சென்று வெகு தொலைவுள்ள ஓர் தில்லைமரத்திற் பதித்துவைத்தான்.

171. அரசியின் கட்டளைக்கமைந்து நடந்த வரமுறு நால்வரும் வாழிட்டு வெருவத் தங்கவேலதைத் தண்ணளிப்புனே மங்காசு சிந்தன் வலுவுடனெடுத்து வடக்குநோக்கி வந்தோரிடத்தில் திடமுடன் தில்லைமரத்தில் வைத்து

பின்னர் சிந்தன் வேலீத்தேடிக் கண்டுபிடித்து, அதனை மையமாக்குகொண்டு ஓர் கொத்துப்பந்தல் எடுத்து, அங்குள்ளவர்களின் துணையுடன் தில்லைக் கந்தனெனப் பெயிட்டு வழிபடலா ஞர்கள்.

177. அங்குள்ளபதியிலமர் தோர்க்குரைத்து தங்கமுடனவர்களைத் துணைவராய்க்கொண்டு கனகவேற் பட்டையைக் களிப்புடனெடுத்து மனமுடன் கொத்துமண்டபமமைத்துத் தில்லைவேற் கந்தனைத் திருநாமமிட்டு வல்லைமற்றிடம் வழிந்தோர் தமையமைத்து உரிமை உங்களுக்கு உளதென்றேதினுள்

ாலவரையில் தில்லைக்கந்தனின் கொத்துப்பந்தல் பெரிய கோயிலாக எடுப்பிக்கப்பட்டது. கோயில் சிறக்கும் போருட்டு விழாவையும் ஆண்டுதோறும் ஏற்படுத்தி

ஞர்கள். சிந்தனே தில்லைக் கந்தனுக்கு வழிபாடு செய்வோனுகினுன். பின்னர் சிந்தனின் மரபினரே, அதாவது சீர்பாதகுலத்தவரே வழிபாடு செய்பவராக அமைந்தனர்.

184. வரிப்பாலியியாய் வந்தான் முதலாய்க் கந்தனுக்கினிய கடிமலர் தூவலும் வந்தவர் பூசையை வழிகொடு நடாத்தலும் திருவார் சிந்தனின் செம்மை வங்சிசுமே.

சீர்பாத குலத்தவரே வழிபாடு செய்யும் கந்தனின் கோயிலுக்கு கெளரவர், சீர்பாதக்காரர் ஆகிய இரு சாகியத்தாரும் உரிமையுடையவர்களாவர். இஃதுதான் மண்டுரிக்கங்தனின் கோயில் வரன்முறைமையாகும்.

188. மருவார் கணிந்து மலரடி பணியும் மண்டுரிக் கோயிலின் வாய்மை யுனரலாம் இன்றுங் கெளரவர் எழில்சீர் பாதக்தோர் வேளான் குலத்தேர் வேறில் ரவர்ன்றி நாளா மிதுபோதும் நவிலுங் கோயிற்கண் உரிமை யுடையா ரோதந் குணரேன் தெரியின் தெளியின் செப்பிடு முன்மையை.

காலவரையில் விரமுனைஇருந்து வேறு இடங்களுக்குச் சென்று பரந்த சீர்பாதகுலத்தவர்கள், தங்களுக்குள்ளே குடிவழிகள் வகுத்துத் தலைவர்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அந்த வகையிலே, படையன்குடி, பாட் வொளிகுடி, பரதேசிகுடி, முடவன்குடி, ஞானிகுடி, காலதேவன்குடி, கங்கேயன்குடி, இன்னும் பல வனாவாகும்.

195. செல்வியின் பெயராற் திகழும் மரபினர்
புல்கிட வெண்ணிப் புதுவுயர் மரபோர்
வந்து கலந்த வழியிற் பல்கிபோர்
வாழும் போதினில் வகுத்தனர் தலைவர்
கேளும் யாரெனக் கிளத்தும் மீங்கு
படையன் பரதேசி பாட்டுவாளி முடவன்
உடைய ஞருளின் உத்தமன் ஞாளி
ஆகுவா ரிவரை அடிப்படை யாக்கி
வாகுமரபுடன் வழியச் செய்தனர்
ஆதலா னிவரும் அரிவை வங்கிசமென்று
அகமகிழ்ந்து அறைதலுமொக்கும்

செல்வி சீர்பாததேவியின் மரபினரான சீர்பாதக்காரர்கள் பெருமையும் புகழும் பெற்றவர்களாவர். பூநால் பூநும் தகைமைகொண்ட சீர்பாத சாகியத்தார் வாளிமை அண்டிய இடங்களில் வாழவேண்டி வந்தமையினால், அந்றால் அணியும் வழக்கத்தினைக் காலவரையில் பலர் கைவிட்டு விட்டார்கள். இருங்தும் இன்றும் ஆலயங்களுக்குப் பூசை செய்யும் சீர்பாத குலத்தவர்கள் பூநால் அணிகிறார்கள். அந்தனர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புடைய சீர்பாத குலத்தவர் பெருமை வானளாவப் பறந்ததாகும்.

206. நான்கு வருணமூழ் கலமுடன் பூநால்
தான்மார்பி லணியின் தகையை அறியார்
விப்பிரரன்றி வேகரேர் பூநால்
இப்புவிதன்னி லோரென மதித்தும்
பூநாலனிந்த பொற்புறு மரசரை
ஆது லணிந்த அந்தனெரன்று
கூறுவதிற் குவலய மீதிற்
மாறுகொளக் கூறும் இம்மர்மந்தனைவிட்டு
அரசியின் குலமென அழைப்பது சாலும்:

சீர்பாததேவியின் பெயரினால் வகுக்கப்பட்ட சீர்பாத குலத் தவர் அரசு மரபினராவார். அரவிந்தமலர், செங்கோல், கொடி என்பன பொறிக்கப்பட்ட விருதினைப் பெற்றுப் பெருமையுடன் விளங்கும் இவர்கள் இன் னும் கீழ்க்கு இலங்கையில் சேரநாட்டுப் பழங்குடி மக்களுடன் கலக்காது தனிக்குலமாக வாழ்ந்துகொண்டு வருகிறார்கள். சீர்பாத குலத்தவருக்கு உரிய பெருமையும் தெளரவழும் கிழக்கிலங்கையில் வேறு எச்சாகியத்தாருக்குமின்று. இத் தகைய சீர்பாதத்தார் இன்றும் சோழ இளவரசியான சீர்பாததேவியை சினை வு று த் தி கெ கா ன் டு வாழும் வாழ்க்கை அளவிடற்காரியது.

213. தரமுறு செங்கோல் தகைமைக்கொடியும்
அரவிந்தமலரும் அமைந்தமையினாலும்
மங்கலப்பொருளாய் வழங்கிடும் விருதையும்
துங்க முடன் பெற்றுத்துவங்குவதாலும்
அரசற்குரிய அறுதொழில் தவரு
மரபுடனுற்றி வருவதினாலும்
மன்னியேவாழும் மாடுகழ் சீர்பாதத்தோர்

220. மன்குலமென்ன வகுத்தலே பொருந்தும்
இதுவரை சிந்தாத்திரைப் பெருமானும் செல்வி சீர்பாததேவியும் என்ற முகவரையின் கீழ்ச்சொல்லப் பட்ட கல்வெட்டினை விரிவாகக் கண்டோம். இக்கல் வெட்டு தரும் விளக்கத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லும். இன்னுமோர் கல்வெட்டு இருக்கிறது. பொருள் ஒன்றுயினும் கல்வெட்டுகள் வெவ்வேறுங்கவைகளாகும். ஆகவே அக்கல்வெட்டினை இனிக்காண்போம்.

அகவல்

1. திருவருள் கயிலீச் சிவனருள்புரிய
மருவளரிலங்கை மன்னவனும் வால
திங்களென்னும் சிறந்த பேருடையான்
சித்துவித் தையிற் செகமெச்சியதீரன்
கலீஞானும் அறுபத்தினாலும் கற்றுத்தேற்னேன்
6. இருக்குயக்ஸாமம் அதர்வணமென்னும்
வேதம் நான்கும் விரும்பி யுனர்க்தோன்
கமண்குளிகையின் காரசக்தியால்
நானுதேச வளவிகற்பங்களை
நன்றாய் அறிந்தோன் ஈழதேசமென்னும்
இலங்காபுரிக்கு இராசதானியெனக்
*கண்டிமாநகரைக் கனம்பெறவகுத்து
13. செங்கோல் செலுத்தித் தேசத்தை யானுகையில்
மன்னனும்ப்போ மணம் செய்யக்கருதி
துன் நுதிரைகடல் துரிதமாகத்தாண்டி
மன்னுசோழன் மாதவப் புதல்வியை
மணமாலை குட்டி மகிழ்ச்சிருக்கையில்
18. இராசனும் தன்பவனுகிய இராணியாம்
அம்மாஞ்சுடன் சனங்களீச் சேர்த்து
சந்தோஷமாகத் தென்னிலங்காபுரி
சேரவிரும்பி ஆரிபாட்டு
அந்தணர்தம்மில் அச்சுதனையங்காம்
அவர் மனைவி செந்திருமாது

* கண்டி எனப்பட்டது சிங்கைகநகரையே.

24. தேவியாருடன் திருவொற்றியூரின்
சிவனாடிமறவாச் சந்திர சேகர
சமயத்தித்திர் தையலாள்பார்வதி
கட்டுமாவடிக் கண்ணப்பழுதவி
முத்துநாயக்கன் முதலியோருடன்
குடிமக்களையும் கூட்டிச் சேர்த்து
30. கப்பலோட்டக் கைதேர்ந்தவரில்
சங்கரச் செட்டி சதாசிவக் கெட்டி
இவர்களை பேற்றி இராசனும் இராணியுமேறி
தென்னிலங்காபரிதிசை ஶோக்கி வருகையில்
தீரிகோணமலைத் திரைகடல் நடுவில்
கட்டியதன்மையாய்க் கப்பலும் சின்றது
36. சின்றிடுங்கப்பலைக் கண்டதும் அரசன்
காரணமேதனைக் கண்டறிவோமென
ஏவலாளர்களை இறக்கிப்பார்க்கையில்
ஸுந்துகரமும் யானைமுகமும்
அங்குசபாசமும் தாங்கிய கையுடன்
எங்கள் பிரான் எழுந்தருளி இருக்கிறுரென்றும்
அவ்வுரை கேட்டு அரசனும் திகைத்து
அந்தணர் தங்களை அன்புடன் பார்த்து
ஐயனே நீங்கள் ஆழியிலிருக்கும்
மெய்யனைக்கப்பலில் விரைவுடன் சேரென
அவ்வார்த்தை கேட்ட அந்தணரானானான்
கண்ணீர் சொரியக் கசிந்துமன்னதுடன்
வெள்ள மதம்பொழி விளாயகப்பிராளை
உள்ளன்புடன் ஊக்கமாய் சின்று
கணோசனை வாவெனக் கைசூப்பித்தொழு
44. கண்டி எனப்பட்டது சிங்கைகநகரையே.

51. அவ்வுருவாகும் ஜங்கரத்தன்னால்
திருவடித்தன்னைச் சிக்கிரங்காட்ட
கடலிலிருந்த கருணைகரனின்
பாதாரவிந்தம் பற்றிச் சேர்ந்தார்
55. பற்றிய பொழுது பாராஞுமன்னன்
சித்தம் மகிழ்ந்து திருவடி வணங்கி
ஜங்கரனே இச்சிங்து யாத்திரையில்
உன்திருவடி காண எத்தவம் புரிந்தோம்
எத்தினேம் என்று இறைஞ்சிப்பணிந்தேத்தி
60. கருணைகரனே இச்கப்பலானது
கண்டிமாங்கர்க் கரையையடைந்தால்
ஆலயம் அமைத்து அவ்விடத்திலிருந்து
புசை செய்விப்பேனனப் பூபதி போற்றினான்
64. இவ்வாய்த்திறந்து இராசனுந்துதிக்க
செவ்வாய் மடலாள் சிரசிற்கைகூப்பி
கணேசனாருளால் கப்பலும் ஒடி
சம்மாங் துறையைச் சார்ந்திடும் நகரம்
வீரமுனை எனவிளம்பிய நதிக்கரை
கப்பல்சேரக்கண்டு எல்லாரும்
கப்பலீவிட்டுக் கரையிலிறங்கி
71. தச்சர் சித்தர் தட்டார் முதலிய
குடிமக்களைக் கோவுமிழைத்து
ஜங்கரக் கடவுளுக்கு ஆலயமொன்று
சிக்கிரம் அமையெனச் செலவுகொடுக்க

75. அரசனுரைப்படி ஆலயம் அமைத்தார்
அந்தணராதியோர் அபிஷேகித்து
விநாயகப் பெருமானை வீழ்ந்தடிபணிக்கு
கோமனுரைப்படிக் கோயிலுள் வைத்தார்
79. கண்டியரசன் கணேசப்பெருமானை
சிந்துயாத்திரையுள் திருவடிகண்டதால்
திந்தாத்திரைப் பள்ளையார் என்னும் நாமத்துடன்
சித்தியபூசை சியமமாகச் செய்து
விநாயகராலயம் விளங்கிடும் பொருட்டு
84. செக்ரெஸ் விளைவு சிறந்தநிலங்களும்
தேவாலயத்தின் திருப்பணிச்சாமான்
எல்லாவற்றையும் எழுத்தில் வரைந்து
87. அந்தணர்தங்களை அரசனமைத்து
பாசாங்கு சங்கரன் பாதாரவிந்தம்
பாற்கடல்மீது பற்றிச் சேர்ந்ததனால்
சீர்பாதமெனச் சிறந்தபெயர்குட்டி
அரசர்க்கும் தேவர்க்கும் அரும்விருந்தான
வெற்றிக்கொடியை விரும்பிக்கொடுந்து
93. வணிகர்தம்மையும் வநும்படி செய்து
இருசாதியாரும் இசைந்தெக்காலமும்
ஆட்சிபுரியுமென்று ஆசிர்வதித்து
எழுத்தைப் பாராசன் இவர்கட்கீந்து
குடிசனங்களாற் கோயில் சிறக்க
சாதிக்காணிகள் சகலருக்குள் கொடுத்து
செங்கோல் வேந்தனும் தேவியுமாக

100. கண்டிமாங்கரைக் கனம்பெறவடைந்தார்

இதுவரை நாம் கண்ட இருகல்வெட்டுகளும் சீர்பாத மரபு ஆக்கப்பட்ட முறைமையினையும் அம்மரபினருக்கு உள்ள சிற்புகளையும் இனிது தருகின்றன. சீர்பாததேவி யின் பெயரைக்கொண்டே சோழாட்டு வேளாள மக்களையும், அந்தனர்களையும், செட்டி வேளாளர்களையும் சீர்பாதகுலத்தவரென்று வகுத்தான். சீர்பாததேவியின் பெயரின்றிருஞ் சீர்பாதகுலம் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பதைக் கோணேசர் கோயிற் செப்பேடு இனிது தருகின்றது. இஃதுதான் கோணேசர் கோயிற் சிலாசாசனம்.

“திருமருவு கட்டுமாவடி பெருங்துறை
சிறந்த வத்தர தேசமும்
செப்புட நேயுறைங் தொப்பிதமி
லாமலே செகமீது வருதீரனும்
தருமருவு தெரியல்கவர் கொடி பெருமை
தவளாநிறத் தனிக்கவிகை தனிவிளக்கு
தகைமைபெறு முன் நூ லுடன்கவச
குண்டலன்று சரசமலர் முரசாசனம்
அருமைசெறி யாலாத்தி குடைகுடங்
தோரணமோ டரியமதில் பாவாடையோன்
அரசியின் குலமென்ன அவள்நாம
மேபெற்று அன்று சீர்பாத மானேன்
உருமருவு தரையதனி லதிகபுகழ்
செறியலகு மகிழ்மகிமை யுடையோன்
உரைவிருது தனையுடைய ஆரியாடு
திருவொற்றி யூரசு புரிவீரனே”
என்று கூறுகின்றது.

அரச மரபினருக்குத்தான் விருதுகள் உடையதாகும். அரவிங்தமலர் செங்கோல், கொடி என்பன பொறிக்கப்பட்ட விருதைப் பெற்ற சாகியத்தார் சீர்பாத குலத்தவரேயாவர். தொல்காப்பியனுர் காலத்திலிருந்து விருதுகள் அரசமரபினருக்குத்தான் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது தென்பதைத் தொல்காப்பியம் பொருளாதிகாரம் மரபியலில்

படையுங் கொடியும் குடியும் முரசம்
நடைநவில் புரவியுங் களிறுங் தேரும்
தாருமுடியு நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொன் செங்கோ லரசர்க்குரிய.

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டில் வகுக்கப்பட்ட சீர்பாதகுலத்தவர் இன்று பெருகிப் பரவி பதினெட்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவராக வாழ்கிறார்கள். தனியொருசாகியமான சீர்பாதத்தோர் பெருமை வானளாவப் பரந்தது என்பதிற் சங்கேதமின்று.

9. மட்டக்களப்புவாவி

இலங்கையின் அரசியல் செவ்வனே நடைபெறும் பொருட்டு மாஷிலத்தை ஆட்சியாளர் ஒன்பது மாவட்டங்களாகப் பிரித்துள்ளார்கள். பெரும்பான்மையான மாவட்டங்களின் பெயர்கள் வகுக்கப்பட்ட திக்கிணையே இலக்காகக்கொண்டு பெயர்களும் கொடுத்தார்கள். அந்த வகையிலோ இலங்கையின் கிழக்குப்பாகத்தில் அமைக்கப்பட்ட மாவட்டம் கிழக்கு மாவட்டமாகும். இதனைக் கிழக்கு இலங்கை என்றும் வழங்குவார்கள்.

கிழக்கு இலங்கையைப் பல ஆறுகள் அழகு செய்கின்றன. பல குளங்கள் கமச் செய்கையை வளம் படுத்துகின்றன. கன்னீராக உள்ள ஏராளமான சிர்விலையங்களால் கிழக்கு இலங்கை பொன் கொழிக்கும் நாடாக விளங்குகின்றது.

நடுமலை நாட்டில் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிப் பாயும் மகாவலி கங்கையென்னும் ஆறு கிழக்கு இலங்கையை இரு பிரிவுகளாக வகுக்கிறது. இவ்வாறு வகுப்பதனால் வளம் குறைக்குவிடவில்லை. போக்கு வரத்துத் தடைப்பட்டுவிடவில்லை. கிழக்கு இலங்கையின் புகழ் மேலும் சிறந்ததென்னாம். மகாவலிகங்கை கிழக்கினுக்குமட்டு மல்ல, சமூம் முழுவதற்குமே புகழ் கூட்டுகிறது. இதனைக் ‘கதிரைமலைப் பள்ளு’ என்னும் நாளீல்

“எங்கும் மாமணி விற்பொலியுங்கதீர்
எங்கும் தாமரை அன்னம் படுமலர்
மங்குருத வளந்திகமுந்திரு
மாவலிகங்கை நாடெங்கள்நாடே”

என்றும்,

“அணிஇளங்கதீர் ஆயிரமுள்
அருக்கன் போய்க்குடபாலிடைமேவ
மணிகொணர்த்து மணிவிளக்கேற்றிடும்
மாவலிகங்கை நாடெங்கள்நாடே”

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பெருகிப்பாய்க்கு ஒமே மாவலிகங்கை, கிழக்கிலங்கையை இரு பிரிவுகளாக வகுப்பதனால், தென்பகுதியை மட்டக்களப்பென்றும், வடபகுதியைத் திரிகோணமலையென்றும் அழைக்கிறார்கள்.

மகாவலிகங்கையின் தென்பகுதியைத்தும் மட்டக்களப்பென்றும் பெயரினைப் பெற்றாலும், மட்டக்களப்பென்றழைக்கப்படும் நகரமும் இங்குள்ளது. இங்கரமே கிழக்கு இலங்கையின் தலைநகரமாகும்.

மட்டக்களப்பினுக்குப் புளியங்கிலு என்றெரு பெயரும் வழக்கத்திலுண்டு. முன்னுளில் புளியன் என்னும் திமிலகுலத்தலைவன் இருந்தரசான்டமையை முன்னிட்டுப் புளியன் தீவு என வழங்கலாயிற்று. மொழியின் சிறைவினால் நாளடைவில் புளியங்கிலு என மருஉ மொழியாகிவிட்டது.

மட்டக்களப்பு நகரை அணிசெய்வது, அதன் பக்கவில் முப்பதுகல் தொலைவிற் பரங்துகிடக்கும் பெருவாவி யோகும். இவ்வாயின் பெயரினால் நகரின் பெயர் ஏற்பட்டது. மட்டுக்களப்பு என்று மட்டக்களப்பைப் பிரிக்கலாம். மட்டு என்பதற்கு தேன் என்றும் பொருள்

கொள்ளலாம். களப்பு என்பதற்கு ஏரி அல்லது வாவி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அஃதாவது களப்பின் கஶையினை அழகுசெய்யும் மரங்களிற் தேங்கூடுகள் தோங்குகின்றன. அவைகளிலிருந்து வேண்டிய தேனைப் பெறக்கூடியதாகவிருந்தது. ஆகவே மட்டக்களப்பு என்னும் பெயரினைப் பெறலாயிற்று.

இன்னும் மட்டக்களப்பு என்பதைன், (மட்டம் + களப்பு) என்றும் பிரிக்கலாம். மட்டமெனிற் சமம், களப்பு எனில் வாவி. அஃதாவது மட்டமான களப்பாத வீதியில் மட்டக்களப்பு எனப் பெயர் கொள்ளலாயிற்று. மட்டக்களப்பு என்ற வாவியின் பெயர் மட்டக்களப்பு கஞ்சுக்கானமையினால், வாவியையும் மட்டக்களப்பு என அழைத்தல் பொருத்தமுடையதாகாமையினால், வாவி என்னும் சொல்லினை மட்டக்களப்புடன் சேர்த்து, மட்டக்களப்பு வாவி என்று அழைக்கப்படலாயிற்று.

கிழக்கு இலங்கையில் வடக்குத் தெற்காக முப்பது கல் தொலைவிற் பரந்துகிடக்கும் மட்டக்களப்புவாவியின் அகலம் சில இடங்களிற் குறுகியும், சில இடங்களில் மிகவும் பரந்தும் செல்லுகின்றது.

கடலோடு கலக்கும் தன்மையினை இவ்வாவி பெற்ற மையினால் இதன் ஸீர் உப்புத்தன்மை கலந்ததாகச் சில காலத்தினிற் காணப்பெறும். சில காலத்தில், உப்புத் தன்மையற்ற நன்றீராகக் காணப்பெறும்.

பரந்து கிடக்கும் ஊர்களை இவ்வாறு இரண்டாக வகுக்கின்றது. வாவியின் மேற்குக்கரையினைப் படுவாள்

கரையென்றும், கிழக்குக்கரையை எழுவான் கரையென்றும் ஊர்மக்கள் சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஆதவன் உதிக்கும் திக்கினை எழுவான் என்றும். ஆதவன் மறையும் திக்கினைப் படுவான் என்றும் கிழக்கு இலங்கையில் வாழ்பவர்கள் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கமாகும். இவ்வாவியினால் மட்டக்களப்பின் வளம் குறைகிறதென்று ஒரு சாரார் சொன்னாலும், மட்டக்களப்பின் பெருமையினை உலகத்தினுக்குணர்த்துவது இவ்வாவி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் உலக அதிசயங்களில் ஒன்றுன பாடும் மீன்கள் இங்குதான் வ தி சி ன் ற ன். ஆகவே சாம் வா வி யி னைப் பல நலீயங்கங்களின் கீழ் ஆராய்வோம்.

அமைவு:

வீரமுனை என்னும் ஊர் தொடக்கம், அமிர்தகளி ன்னும் ஊர் வரையும் முப்பதுகல் தொலைவுவரை ஸீன்டு. இடையிடையே குறுகியும், ஸீன்டும் புரந்து கிடக்கின் நிது மட்டக்களப்பு வாவி. மாரி காலத்தில் வாவியில் ஸீர் சுரக்கும். சுரக்கும் ஸீர் தேங்கி ஸின்றுள் பக்கலில் உள்ள ஊர்களெல்லாம் அழிந்துவிடும். ஆகவே, பல இடங்களிற் கால்வாய்கள் வெட்டிக் கடலிற் கலக்க விடுகிறார்கள். இக்கால்வாய்களைத் தவிர, அமிர்தகளி என்னும் ஊருக்கணித்தாய் இவ்வாவி கடலுடன் கலக்கிறது. அவ்விடம் ‘முகத்துவாரம்’ என்றழைக்கப்படும். முகத் துவாரம் என்னும் பெயரைத் தவிர ‘மரண கண்டி’ என்னும் பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றது.

கல்லராறு, காரை தீவு என்னும் ஊர்களுக் கணித்தா கத்தான் கால்வாய்களை வெட்டிச் கடலுடன் வாவி நேரைக் கலக்க விடுகிறார்கள். வெட்டப்படும் இக்கால்வாய்கள் வாவிச் சூடிய பிள்ளைர் இரண்டொரு மாதங்களால், சம தரையாக மாறிவிடும். கடற்கரை மணலின் தனித் தன் மையினுற்றுன், அவைகள் அவ்வாறு மட்டமாக விடு கின்றன.

இவ்வாவியில் பல சிற்றுறுகள் வந்து கலக்கின்றன. சம்மாந்துறை யென்னும் ஊருக்கணித்தாக நாவல்ழூயா என்றும் பட்டிப்பளை ஆறு என்றும் சொல்லப்படும் நதி வாவியில் சங்கமமாகின்றது. மூங்கிலாறு, கிரண்டனு என்பவைகள் மண்ணுருக்குப் பக்கவில் வந்து கலக்கின்றன. மனற்பிட்டியாறு, கொக்கட்டிச் சோலைக்குப் பக்கவில் வந்து வாவியுடனே சேருகின்றது. கரடியனுறு பங்குடா வெளிக்கு அண்மையாக ஒடிவந்து சங்கமமாகின்றது. இவைகளைத் தவிர பல அருவிகளும் இவ்வாவியினுள் சேருகின்றன.

மாரிகாலத்தில் மேற்படி ஆறு கள் பெருக்கெடுத் தோடிவந்து வாவியினுள் கலப்பதனால் நீர்மட்டம் உயருகின்றது, காடுகளிலே பெய்யும் மழையும் பல அருவிகளாக வந்து வாவியினுள் சேருகின்றன. ஆகவே, வாவியின் அகலம் கூடுவதனால் ஊர்களின் பக்கவில் உள்ள வயல் வெளிகள்தோறும் நீர் பரந்துவிடும். இக்காலையினிற்குன் கமக்காரர்கள் குளங்களில் நேரைத்தேக்கிக் கட்டு வார்கள். வாவியின் நீர் கூடுதலாகிப் பெருகி, ஊரினுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் எனக் கண்டவுடன், மக்கள்

கால்வாய்களை வெட்டி, நீரினக் கடலினுள் செல்லவிடு வார்கள்.

தீவுகள்:

வெகு தொலைவரை ஸ்ஸட இந்த வாவி, பல குடாக்களையும், பல விரி குடாக்களையும், பல மூனைகளையும், பல தீவுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டதாகத் திகழ்கின்றது.

கிழக்கு இலங்கையின் தலைநகரமான புளியங் தீவு இவ்வாவியை அழகு செய்கிறது. கவுடா தீவு என்னும் விளை சிலங்களைக்கொண்ட தீவு இவ்வாவியின் வளத்தினை மிகைப்படுத்துகின்றது. இவ்விரு தீவுகளைத் தவிர இன்னும் பல தீவுகள் இருக்கின்றன.

துறைகள்:

நெருங்கிக் கிடந்த ஊர்களை வாரி வகுத்துவிட்டமையினால், துறைகளும் அதிகமாக இருக்கின்றன. இத்துறைகளுள்ளும் பெரிய துறைகளும், சிறு துறைகளும் இருக்கின்றன. குறுமண் வெளித்துறை, பட்டிருப்புத்துறை, கிட்டங்கித்துறை, மன்முனைத்துறை, வலைஇறவுத்துறை ஆகிய முதன்மையானவைகளாகும். மேலும் துறை லோவணைத்துறை, கனுதாவளைத்துறை, வெல்லாவெளித்துறை, கல்லடித்துறை, நாவலடித்துறை, இவ்வாறுக அதிகமான துறைகள் இருக்கின்றன. இத்துறைகள் அனைத்திலும் வள்ளங்களே ஒடுகின்றன. இவ்வள்ளங்களும், மிதப்புக்கட்டிச் செல்லும் புதுவகையானவைகள்.

துறைகளினால் மக்களின் போக்குவரத்து எந்தேற மும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. ஏனையில் படுவான்கரையிலிருப்பவர்கள் எழுவான் கரையிலுள்ள ஈசுங்களுக்கும், எழுவான்கரையிலுள்ளவர்கள் படுவான் கரையிலுள்ள வயல் வெளிகளுக்கும் அடிக்கடி செல்ல வேண்டி யிருப்பதனுற்றுன் போக்குவரத்து எந்தவேளையும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறதென்னாம்.

பாதைகள்:

பலகல் தொலைவுவரை வாவியின்டு கிடப்பதனால், போக்குவரவினுக்கு இடையூருக் இருந்தாலும், அகத்திய மெனக் கண்ட இடங்களிற் பாலங்களை அமைத்துள்ளார்கள்.

வாவியின் தெற்கேயுள்ள ஊர்களைத் தலைநகரத் துடன் இனைக்கும் முகமாக பெரிய பால மொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கல்லடிப் பாலம் என்று சொல்லுவார்கள். இலங்கையில் மிகவும் கூடிய நீளத் தைக்கொண்டது இப்பாலமேயாகும். இதனைத் தவிர கோட்டை முனையையும், புளியங் கீவையும் இனைக்கும் முகமாக ஓர் பாலம் கட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பாலம் மட்டும் கட்டப்படாவிடில் மக்கள் தலைநகரத்துடன் தொடர்புகொள்ள இயலாது போய்விடும்.

ஒந்தாச்சிமடம் என்னும் ஊரினுக்கும் கோட்டைக் கல்லாறு என்னும் ஊரினுக்குமிடையிலும், கோட்டைக் கல்லாற்றினுக்கும் பெரிகல்லாற்றிலுக்குமிடையில், தாம் போதிகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. வாவியின் நீர் சுரக்கும்,

காலையில், தாம்போதிகளை வெள்ளம் மறைத்துவிடும். ஏனைய நாட்களிற் நலமாகப் பிரயாணம் செய்யலாம். தாம் போதியாகப் போடப்பட்டுள்ள பாட்டையினை மக்கள் 'கற்கட்டு' என்றழைப்பார்கள்.

கோயில்கள்:

மட்டக்களப்பு வாவியினை நீராடுந்துறைகளாகக் கொண்ட பல கோயில்கள் இருக்கின்றன. வீரமுனை என்னும் ஊரில் கட்டப்பெற்றுள்ள சிந்தாத்திரைப்பிள்ளையார் கோயில் புகழ்பெற்றதாகும். கி. பி. பதிமுன்றும் நூற்றுண்டளவில் சீர்பாததேவி என்னும் சோழ அரசினால் குமரியினால் இக்கோயில் எடுப்பிக்கப்பட்டதாகும்.

மண்டூர் என்னும் ஊரிலே தில்லீக் கந்தனில் கோயில் மங்காப் புகழுடன் துவங்குகின்றது.

துறைநிலாவனை எனும் ஊரிலுள்ள கண்ணை கோயிலும் வாவியின் கரையினை அழகு செய்கின்றது.

இவ்வாருக் இன்னும் பல கோயில்களைக் கொண்ட தாக இவ்வாவி விளங்குகின்றது.

சீராமகளிர்:

உலகத்திலே ஏழு அசையங்களுண்டென்று மக்கள் சொல்லிக்கொள்கின்றார்கள். எட்டாவது அசையமாக ஒன்றுளதெனில் பலரும் ஆச்சரியப்படவுங்கூடும். அத்தகைய எட்டாவது அசையந்தான் ஒருவகையான மீன்கள் இன்னிசை இசைப்பது. இந்த இன்னிசை உலகில், கலி போர்னியாவிலும், மட்டக்களப்பு வாவியிலும் தானுண்டும்

மட்டக்களப்பு வாவியின் மத்தியில் மூன்றுகல் பறப் புக்கொண்ட மட்டக்களப்பு நகரம் அமைக்குத்தன்னது. இளவேளிற் காலத்தில் முழு சிலாக் காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள நாட்களில், வானம் களங்கமற் றிருக்கும் வேளோயில் சிறு தோணியில் கல்லடிப் பாலத்தி விருந்து, மட்டக்களப்புக் கோட்டைக்கு இடையிலுள்ள பாகத்தினில் அரவஞ் செய்யாது மெதுவாகச் சென்று நீரினுள் உற்றுக் கேட்டால் அற்புதமான இன்னிசை எழுவதை அறியலாம். இவ்விசை நிறுத்திருக்கும் எழுவதனால், சீரில் வாழும் ஓர் இனந்தான் இசைக்கவேண்டுமென்று எண்ணியமையினால் மேநுட்டார் (Singing Fish) பாடும் மீன் என்று கூறினார்கள். மட்டக்களப்பு மக்கள் 'ஐரி' என்னும் ஒர்வகை உயிரினம் இசைப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். இதனுடைய ஒரை கேட்பதற்கு இனிமையாக இருக்கும். நாள் முழு துய்க் கேட்டுக் கொண்டே பிருக்கலாம்.

ஊரியினை, நேரமகளிர் என்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த நேரமகளின் வரன் புறைமையினை அருட்டிரு விபுலாங்த அடிகளார் கவிதையாக யாத்துள்ளார். கவிதையே நேரமகளின் காதயினைச் சொல்லுகின்றது. ஆகவே நாழும் கவிதையினுள் கலந்து காண்போம்.
 "தண்ணையே செங்கோலாய்த் தனியறமே சக்கரமாய மண்முழுதும் ஆண்டடுகழ் வாமனடி யினையே என்றும் அழியாதலங்குச் சம்மெனியுங் கண்று குணிலாக் கரியுதிர்த்த மாயவற்கு மூவடிமண் ஈந்தளித்து மூவாப் புகழ்படைத்த மாவலியின் பேரால் வயங்கு மணிந்தியும்

காவும் பொழிலுங் கழிமுகமும் புள்ளனின்த ஏடும் மல்கி இரத்தினத் தீவுமென ஆரியர் போற்றும் அணிசால் இவங்கையிலே ஓரார் குணத்தையைச் சேர்ந்து வளர்ப்புகமும் சீரார் இயன்ற செங்கெல் இன்சுவைத்தீங் கண்ணலொடு மட்டக்களப்பென்று மாநாடுந் ஈட்டினிடைப் பட்டினப் பாங்கரப் பரந்த தோன்று முகமாய் ஜங்கரன் கோயில் அமிர்தகழிக் கணித்தாய்ப் பொங்கு கடலுட்புகும் நீர்சிலையொன்று நீர்சிலையினுள்ளே சிக்குந்த அதிசயத்தை பாரறியக் கூறும் பனுவல் இதுவாகும்."

"மாசகன்ற மணிவிசம்பில் வயங்கு நிறை மதியம்

மலர்க்கிரண ஓளிபரப்ப வளரும் இளவேளில் விசதென்றலோடுங் கூடு விளையாடல் கண்டு

விண்ணகத்தார் மன்ணகத்தில் விழைவுகொன்றும் யாமம்

அஞ்சிறைய புள்ளொலையும் ஆண்கன்றின் கழுத்தில்

அணிமணியின் இன்னெலையும் அடங்கியபின் நகரார் பஞ்சியைந்த அணைசேரும் இடையாமப் பொழுதிற் பாணுதெடும் தோணிமிசைப் படர்ந்தன் னேர்ப்புலவன் தேனிலவு மலர்ப்பொழிலிற் சிறைவன்னு துபிலச்

செழுந்தரங்கத் தீம்புனலுள் நந்தினங்கள் துயில மீனலவன் செலவின்றி வெண்ணிலவில் துயில விளங்குமட்டு நீர்சிலையுள் எழுந்த தொருஷாதம்"

நீதி-சாச-ரீ நீலவானிலே
நிசரி-காக-மா ஸிலவுவீசவே
மாம-பாப-தர மாலீவேளையே
மபது-நீ-சா மலீவுதிருவோம்
சாச-ரிரி-கா சாலாடி-யே
சரிக-மாம-பா சலதிரூளே
பாப-தாத-நீ பாலீபாடி-யே
பதஷி-ஶாச-ரீ பலரொடாடுவோம்
நீலவானிலே ஸிலவுவீசவே
மாலீவேளையே மலீவுதிருவோம்
சாலாடி-யே சலதிரூளே
பாலீபாடி-யே பலரொடாடுவோம்
நிசரிகாகமா மபதநிசரா
சரிகமாமபா புதிசாச-ரீ
ரிகம் பாபதா தாஷ் ரிகா
கமப தாத-நீ நிசரி காகமா
ஸிலவுவீசவே மலீவுதிருவோம்
சலதிரூளே பலரொடாடுவோம்

வேறு

"என்ன எழுந்த அந்த இன்னிசைத்தீம்பாடவினைக் கள்ளனலெனக்கேட்டுக் களிந்த புலவனுந்தன்
அன்பன் முகநோக்கி ஆகாவிவ்வற்புத்தை
என்னென்றுரைப்பேன் இசைநூற் பொருஞ்சனர்க்கேன்
ஐந்தாம் நரம்பின் அமைதியினை யானறிக்கேன்
காந்தாரத்தைந்தாய்க் கனிந்த நிஷாதமெழும்
செய்யங்குதாச் செழுஞ்சரத்தின் பஞ்சமமே
வையம்புகழ்கின்ற மத்திமாம் மத்திமத்திற்கு(கு)

அஞ்சாஞ்சரமாய் அணிச்டசம் சட்சத்தின்
பஞ்சமே பஞ்சமமாய் பன்னும்பிடபமதற்(கு)
அஞ்சாஞ்சரமாய் அடையும் அணிரிபத்து(து)
எஞ்சாதபஞ்சமமாய் எய்திரிற்கும் தைவதமே
தைவதத்திற்கைந்தாய்த் தனித்தகாந்தாரமெழும்
இவ்வகையே ஏழாகி இன்னிசையாழ்த் திங்குமுவில்
நாதமாய்த்தோன் றி நவைதீர் அமிழ்தனைய
கீதமாய் மேவுங்கிளையாய்ப் பகைநட்பாய்
ஈன்றமுறையை ஈனையின் இவைகிளையாய்
என்றபொழுதில் எழுவர் மடால்லார்
நீருளிருக்கெழுந்து ஈன்றுரரமகளிர்
ஆதலினுல் மூப்பறியார் அந்தீங்குழலொளியும்
ஓதியயாழில் ஓவியுமென யொழிவார்
பைம்புனாவின் மேற்படர்ந்த பாசிரிகர்கூந்தலார்
அம்பொன்னின் மேனி அரையின்கீழ்மீன்வடிவம்
செங்கமலம்போற் கரங்கள் திங்கள்மதிமுகத்திற்
பொங்கியுன்முறுவல் பூத்தார் புலமையார்
கவிமுகத்தை நோக்கிக் கனிந்துரையார்" யான்கிளையே
புவியிலெல்லைத்தார் மென்பார் புதல்வியிவள்பேர்உழையே
உழையின்மகள் குரற்பேருற்றுள் இனிதனையை
பிழையிலெப்பாற் பிறங்தாள் பேர்துத்தமே
துத்தம்பயந்த சுதைவிளரிப் பேர்பூண்டாள்
உய்த்தவிளரிக் குறுதனயை கைக்கிளையே
பொன்னின் தபாடபுரத்துறைவோம் மாவவிளீர்
தன்னிற்படித்து சமெனுளியைக் கும்பிடுவோம்
ஆடுவோம் பாடுவோம் அடையாதார் தங்களையாம்
இச்சையறவே இவித்துரைக்கும் நீர்மையேம்

உருத்தெழுங்கு கோபிப்போம் உண்மையுரைப்போம்
அருத்தியொடுவீரம் அறைவோம்வியப்புறுவோம்
திங்கள்சிறைறாளிற் சேர்வோம் இங்கீர்சிலையை
கங்குல் கழியுமுன்னே கார்படிஞ்தமைக்கட்கீல்
சென்றுயாஞ்சு சேர்வோ மெஞ்செய்கையிது வென்றார்
ஒன்றுகளிருள் ஓளிந்தார் தமிழ்ப்புலவன்
சின்தையை யன்னார்பாற் சேர்த்திமைனைபுகுந்தான்
வந்த இசையின் வரன்முறையும் ஈங்கிதுவே”

இவ்வாருக விடுலாங்கத் அடிகள் கூறிப் போர்ந்துள்ளார்கள். மட்டக்களப்புவாவி தன்னகத்தே ஸீரமகளிரை
வைத்திருப்பதனால், ஈழாட்டினுக்கே பெருமையினை
வாங்கிக்கொடுக்கிறதென்பதற்கையமின்று.

பலாபலன்கள்

வாவியின் இருமருங்கிலும் வாழும் மக்களுக்கு
வாவியினால் இடையூறுகள்தான் ஏற்படுகின்றன. வாவியின் மேற்குத் திக்கிலேதான் நெல்வயல்கள் பரந்துகிடக்
கின்றன. அவ்வயல் வெளிகளைப் பண்படுத்திச் செய்கை
பண்ணுவதற்காகக் கிழக்கில் வசிப்பவர்கள் வாவியைக்
கடந்தாகவேண்டும்.. மேற்கில் வசிப்பவர்கள் நகரத்தி
நூடன் தொடர்புகொள்ளும்பொருட்டுக் கடக்கவேண்டி
இருக்கிறார்கள். இன்னும் வாவியின் மேற்குக் கரையிலுள்ள கோயில்களில் கடைபெறும் விழாக்களைக் காண்பதற்காகவும் மக்கள் வாவியைக் கடக்கவேண்டி இருக்கின்றது. ஆகவே இவ்வாவி மக்களுக்கு இடையூறுக்குத்தானிருக்கிறதெனலாம்.

படகுத்துணையினால் வாவியில் பிரயாணம் செய்யும்
போது பலமான காற்று எழுந்தால் ஒருக்கால் படகு
வாவியினால் அமிழ்ந்து விடுதலுமுண்டு. இவ்வாருகப்
பல விபத்துக்கள் ஏற்பட்டமையினால் மக்கள் உயிரைக்
கூட இழங்கிருக்கிறார்கள்.

வாவி மக்களுக்கு இடையூறுக் கிருந்தாலும், நன்மை
களையும் கொடுக்கின்றது. வாவிக்கை இறைத்து சில
இடங்களில் மக்கள் கமம்செய்கிறார்கள். வாவியினால்
வாழும் மீன்களை மக்கள் பிடிக்கிறார்கள். மீன் பிடித்த
லையே தொழிலாகக்கொண்ட மாந்தரும் வாழ்கின்றார்கள்.

இயற்கையின் அமைவினால் வாவி ஏற்பட்டுவிட்டது.
இவ்வாவி இடையூறுகளைக் கொடுத்தாலும் ஈழாட்டி
நூக்குப் பெருமையினை வாங்கிக்கொடுக்கும் ஸீரமகளிர்
வாழ்வதனால் வாவியின் புகழ் நிக்கெட்டும் பரந்துள்ளது.

பயணம் செய்வதுதான் துன்பமான செயலாகும். இக்
குறையை சிவர்த்திசெய்தால் இந்த வாவி கிழக்கு இலங்
கையின் உயிர்நாடியாக விளங்குமென்பதற்கையமின்று.

எவ்வெவ்விடங்களில் அந்தியாவசியமாகப் பாலங்
கள் அமைக்கவேண்டுமோ, அவ்வெவ்விடங்களிற் பாலங்
களை ஏற்படுத்திவிட்டால், வாவியின் புகழ் அமரத்துவமடைந்துவிடும்.

10. காமன் கூத்து. *

சுவளாட்டின் மலைப்பாங்கான இடங்களில் தேயி வைத்தோட்டங்கள் செறிந்துசிட்டிகளின்றன. அவைகளில் முன்னால் தொட்டு இந்தியமக்கள் குடியேறி, நேற்றி வியர்வை சிலத்திலே சிந்த உழைத்து வருகிறார்கள்.

சுநாட்டி லே தேயிலைத்தோட்டங்களை ஏற்படுத்திய காலையிலே, சுமத்தில் வேண்டிய தொழிலாளர்கள் இருக்கின்றன. ஆகையினால் கி. பி. 1839-ம் ஆண்டு தென்னிந்தியாவிலிருந்து இரண்டாயிரம் தொழிலாளர்களை வரவழைத்தார்கள். அன்று முதலாக அடிக்கடி தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப் பட்டும் தானாக வந்து குடியேறி யும் இன்று எட்டு வட்சம் இந்தியமக்கள் சுழுத்தில் வாழ கின்றார்கள்.

இந்தியமக்கள் இலங்கையில் வந்துகுடியேறியபோது, இங்கு வாழ்கின்றமக்களுடன் கலங்குதொள்வதற்குச் சுதார்ப்பும் கிடைக்கவில்லை. ஆதலினால் வேறுநே கூட்டங்களாகத் தோட்டங்களிலே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆகையினற்றுன் அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களுள் பெரும்பாலானவை இந்தியாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களாக இருக்கின்றன. அந்த வகையிலே, ஓய்வான பொழுதினை உல்லாசமாகக் கழிக்க, வசந்தகாலத்தில் காமன் கூத்தினை

* 2-8-52-ம் நாள் இலங்கை வானைவியில் எம்மால் தயாரித்து, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு ஒவிபரப்பப்பட்ட சிகழ்ச்சி

நடத்துகிறார்கள். சுழநாட்டி னுக்கு உரித்தான தமிழர்கள், வாழும் மட்டக்களப்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழர்களாசாரத்தை நிலைசிறுத்த ணாட்டுக்கூத்துகளை நடத்துகிறார்கள். இன்றும் ஹவர்கள் தோறும், 'காத்தவராயன்', 'பூதத்தம்பி', வனவாசம்' போன்ற குதைகளைக் கூத்தாக ஆடி-நடிக்கிறார்கள். இவைகளைப் போன்றதோர் உல்லாசப் பொழுதுபோக்கே காமன் கூத்தும். ஆனால் அநூட்டான வழிமுறைகள் அஃதாவது, தாளம், வேடம், ஆடம் என்பன வேறுபட்டவைகளாகும். ஆகவே புதுமையான காமன் கூத்தினைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

காமன் என்றால் மன்மதன் வரலாறு நாம் அறிந்ததேயாகும். கந்தப்புராணமும், திருவிளையாட்ந்தப்புராணமும் மன்மதனின் வரலாற்றை உல்ப்படத் தருகின்றன. சிவனின் ஏகாந்த சியமத்தினைக் கலீக்கத் தேவர்களும், பிரமனும் மன்மதனை ஏவினார்கள். ரதிதேவி தடுத்தும் கேளாமல் பிரமனின் ஆணைக்கினங்கச் சிவன் மேல் மன்மத பாணத்தைத் தொடுத்தான். அதனால் நியமம் கலையப்பெற்ற சிவன் கோபங்கொண்டார். அதன் பயனாக எழுந்த நெற்றிக்கண் அக்கினிக்கு மதன் இலக்காகி எரிந்து சாம்பவானான்.

பின்னெருஙாள் அஃதாவது, சிவனின் திருமணத்தின் போது ரதியின்மேல் அன்புகொண்ட சிவன் 'ரதிக்கு மட்டும் மதன் சுய உருவத்துடன் தோன்றுவான்' என்று வரமளித்தார், ஆகையினற்றுன் இன்றும் மதன் யாருங்கானாவண்ணம் சின்று மன்மதபாணத்தை மக்கள் மேல் ஏறிந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

இக்கதையைத்தான் தேயிலைத் தோட்டமக்கள் காமள் கூத்தாக ஈடித்து அகம் மகிழ்சின்றுர்கள். அஃதாவது பதினெட்டுஞ்சுட்கள் குறையா அன்போடு, இறைவனை வணங்கிக் கூத்தாக ஆடிக் கொண்டாடுகிறார்கள். இக் கூத்தின் வரன்முறையை, இலங்கையின் நாட்டுக்கூத்தின் முறையையினுக்கு முற்றும் வேறுபட்டதாகும். புதுமையும், அன்பும் கொண்ட காமள் கூத்தினப்பார்ப்போம்.

காமள் கூத்துக் கூட்டத்தார் கூடி இருக்கிறார்கள். ரதியும் மதனும் ஓர் பக்கலில் அமர்ந்துள்ளார்கள். அன்ன வர்களின் ஆட்டத்தை இரசித்தவன்னைம் மக்களிடம் செயலிற்காட்டிப் பெயர்வாங்கும் கோமளி உருவங்தாக தியவர்கள் இன்னென்றுபக்கமாக அமர்ந்துள்ளார்கள். அலுக்கி என்னும் வாத்தியம் ஒளிக்கிறது. தப்பு வாத்தியம் ரிங்கார இன்னிசையை எழுப்புகிறது. இசைக்கூட்டத்தினர் கருதிசேர்க்கின்றார்கள். முதல் அமைச்சரான அண்ணுவியார் ஏட்டைப் புரட்டுகிறார்.

எச்செயலைச் செய்வதானலும், முதலில் இறைவனைக் கம் செலுத்துவது தமிழர்களின் வழக்கமாகும். அதிலும் முதல்வனைக்கம் விளாயகருக்குச் செலுத்துவது முன்னள் தொட்டு இன்றுவரையும் வந்தவழக்கமாகும். அந்தவகையிலே காமள் கூத்தினுக்கு அருள்புரியும் படி விளாயகரை வேண்டுகிறார்கள்.

சாலமறை யோர் ஆளமுன்டோன் மகிழும் சரவணபவா நற்றவப் பிரணவப் பொருளைத்தந்த சந்தம் புகழும் சிறந்த கந்தனுக்கு முன்பிறந்த சத்தி சிவகணபதியே புத்தி தரும் நன்றியே

சாற்று மொருவின்னப்பம் கேட்டருள் பரவனின்பம் தமோதரன் நன்றன் சீர்மேவும் வைகுந்தன் சரச்கோபாலன் பெற்ற உருவியியான் எங்குமுற்ற சன்பாசின் பண்டிகையை இன்பமதனார் கதையை தரணிதினிற் கொண்டாட காரியமும் கைகூட தருணம் வந்துதவி செய்வாய் கருணைப் பூமாரிபெய்ய தலைவனைக்கிக்கும்பிட்டோம் சன்மலரடியைத் தெண்ட னிட்டோம்

சங்கடங்கள் வராமல் பங்கமொன் றும் நேராமல் தாருவே காக்க வேணும் மருத்துவ மெய்யா தம்பிக்காகத் தூதுசென்ற தும்பிக்கைப் பிள்ளையாரே ஆதிபரமேசுவரரும் அண்மை சிவகாமியாரும் அவர்தவத்திலே பிறந்த அதிருப பிள்ளையாரே அதிருபபிள்ளையாரே ஐங்கரனே முன்நடவாய்" விளாயகர்மேற் பொதுவனைக்கம் செலுத்தியாயிற்று. மீண்டும் தனிப்பட்ட முறையில், அஃதாவது மன்மதன் கதையைப்பாட அருள்செய்யும்படி விக்கினங்கள் தீர்க்கும் விளாயகரைப் பணிகிறார்கள்.

"அவனமும் புவனமும் செக்கோதியாய் விளங்கும் ஆலமுன்ட சசனுக்கு மூலமந்திரங்கள் அருகென் ரேதி வைத்த முருகனுக்கு முன்னதாக ஆதிவிளாயகனே சுசவரனே தன்மருகா அத்தனார் தன் கதையைப் புத்தியுடன்பாட அகன்ற மாசிமாதம் விளங்கு பெளர்னமியில் அமாவாசை கழித்த மூன்றும் பிறையில் அங்குசௌனை உருவாக்கி இங்கர்தன்பிறை சோக்கி அருள்புரிய வேணுமையை ஆனைமுகப்பிள்ளையாரே"

வசந்தகாலத்திலுள்ள மாசித்திங்களில் அமாவாசை கழித்த மூன்றும் பிறைபன்று, பேய்க்கரும்பு, செங்கரும்பு, கொட்டத்தண்டு, ஆல், அரசு ஆதியவைகளை ஒன்றுக்கீட்டு சேர்த்து சம்பாவைக் கோற்புரியினால் கட்டி முச்சங்கி கொண்ட ஓர்இட்டத்தைத் தெரிந்து, அவ்விடத்திலே குழி பறித்து அதனுள்ளே கட்டிய கோவினை எடுவார்கள். இக் கோவினை ‘மன்மதக்கம்பம்’ என்று அழைப்பார்கள்.

மன்மதக் கம்பத்தினை நட்டகுழியின் அரைவாசியினுக்கு மனைல் போட்டு ஆவின் சாணத்தினால் மெழுகு வார்கள். பின்னர் அதன்மேல் நவதானியங்கள் தூவி, பால்வார்த்து, கற்பூரதீபம் காட்டிப் பூசை செய்வார்கள். அன்றமுதற்கொண்டு பதினெஞ்சு நாட்களுக்கு மன்மதக் கம்பத்தினுக்குப் பூசைசெய்வார்கள். இப்பூசை செய்வத னால் ஏற்படும் செலவுகளைத் தோட்டமக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். பூசையினை ஏற்பவர்கள் தங்களின் இயல்பினுக்கேற்ப ஆடம்பரமாகவும் செய்வார்கள்.

பதினாண்காம்நாள் மன்மதக்கம்பத்தின் அருகே ஓர் சிறு பந்தல் போடுவார்கள். பந்தலினுள் ரதியும் மதனு மாக இருவர் வேடமணிக்குதொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் புனைக்குதொள்ளும் அணிகள், இலங்கை மக்களின் நாட்டுக்கூத்தின் போது அணிக்குதொள்ளும் அணிகளைவே இருக்கும்.

பந்தலிலே ஈசவெறிப்படி மதனுக்கும், ரதிக்கும் திருமணம் நடைபெறும். இதன்பின்னர் நான்கு நாட்கள் வரையும் ஒவ்வொரு இல்லமாகத் தெரு சென்று காமன்

கூத்தினை ஆடிக்காட்டுவார்கள். இக்கூத்து இலங்கை நாட்டுக் கூத்தினைப் போன்றதல்ல. வேடம் பூண்ட ரதியும் மதனும் பாடமாட்டார்கள். அண்ணையியார் பாட, அவரது கூட்டத்தார் பின்னனையாக இசைக்க, தப்பி, அனுக்கி, மேளம் என்னும் வாத்தியங்களின் இலிக்கேற்ப ரதியும் மதனும் ஆவார்கள்.

ரதியும் மதனும் ஆதிதாளத்திலே ஆடுவார்கள். இவர்கள் ஆடும்போது அவர்களுடன் ஒருவரோ அன்றி இருவரோ கோமரளி வேட்க்காங்கி, கூத்துப்பார்ப்ப வர்களை நகைக்கச் செய்வார்கள். காமன் கூத்தின் ஆரம் பம் இதுவே யாரும். இதனையும் இசையாக ஆக்கியுள்ளார்கள்.

“அவ்வியல் நூம்பத்தாறு தேசம் இந்தப்புவனம் பதினாறு லோகம்

ஆனதோர் கலியுகத்தில் மானிடர்கள் எல்லாருங்கூடி ஆயன் மன்மதனை யேயமாய் உண்டுபண்ண ஆண்டு ஆண்டு வரும் மீண்டும் மாசி தன்னில் அமாவாசை கழித்த நன்மையுள்ள மூன்றும்நாள் அதனால்வளரும் பிறையில் தானமுச்சங்கி வீதியில் அழகாக வளர்ந்ததோரு வளமான கொட்டத்தண்டு அன்பாக வளர்ந்ததோரு இன்பமுள்ள மாவிலையும் ஆங்காரமாய் வளர்ந்ததோரு மூங்கில் இலைக்கொத்துக அதிராவளர்ந்ததோரு சுற்றான பேய்க்கரும்பு [ஞும் அஞ்சவகைந் தானியமும் தனிச்சம்பா வைக்கோலும் அரும்புமேல் மல்லிகை மாலை அதன்மேற்சாத்தி அதன்மேல்நாட்டி ஒன்றைப் பதமாகக் கட்டிய பின்

அன்பாகக் குளி தோண்டி இன்பமுள்ள பாலுற்றி [ட அரசாணிக்கால்ஙாட்டி திசையிலுள்ளோர்தாளம்போட் அண்டமெல்லாம் முழங்கமண்டலத்தோர்கொண்டாட அவிகடலீ பச்சைஅரிசி தெண்டமுடனே பரப்பி அன்பான மன்மதர்க்கு இன்பமுடனே படைத்து ஆசையாய்த் தேங்காயுடைத்து வாசமுள்ளசாம்பிராணி அழகான கற்பூரம் வழுமாகக் கொனுத்தியபின் [லாம் அடிவணங்கிப்போற்றிசெய்தோம் குடிபடைகளைல் மன்மதன் மணவரையிலே ரதி தேவியுடன் இருக்கிறார்கள். அப்போது தேவர்களின் தூதுவன் பிரமதேவன்கொடுத்த ஓலையினை மன்மதனிடம் கொடுக்கிறார்கள். ஓலையைப்படித்த மன்மதன் மணச்சடங்குகளை உதற்றிட்டுப் புறப்பட எத் தனிக்கிறார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற ரதி 'எங்கே புறப்படு கிறீர்கள்' என்று வினாவுகிறார்கள். அதற்கு, பிரமதேவனின் ஆணையினைக் கூறுகிறார்கள். ரதி 'போகவேண்டா' மென்று தடுக்கிறார்கள். கடமை பெரிதா, காதல் பெரிதா என்ற வாத மெழுகிறது. கடமையே வெற்றிபெற்றமையினால் மதன் புறப்பட எத்தனிக்கிறார்கள்.

மன்மதன்:

"மாங்குயிலே ஓயிலே பூங்கொடியே மாமயிலே வன்னப் பசுங்கிலியே,
அன்னமே தேன் மொழியே"

வாவணி:

"அடிவஞ்சிக்கொடியிடைமானே
வெகுவாஞ்சையாய் இந்திரன் தானே
மதராசனே அதிவேகமாய்க்கிளி
வாகனமதிலேறி வங்கருஞும்படியே கோனே
என்னை வாருடன் தானைழுத்தானே".

ரதிலாவணி:

"மாபெரும் சசன் மென்மேலே
அவர் மாதவம் செய்வதனுலே
கொஞ்சமட மாதரின்
சகபோகமே அடிபோடாது
கெடுமோவெனமாசிமயோகம்
தவிக்க மனோ
வாவென்றமைத்தார் சிறக்க".

ரதி:

"கன்னல் சிலைவேல் மதனே
என்ன சொன்னீர் மான்சதனே
காமியானும்மை விட்டு
பூமிதன்னில் வேறுபட்டு".

ரதிலாவணி:

"மன்னு கண்ணீர் வடிக்கவுமாச்சே
தான் எண்ணிய எண்ணமும் போக்சே
அந்தக்கைலாசரின் தவமே கெடும்
படி பேசல முறையோ சொல்லும்
கங்காளன்பொய்யாத கோடி உம்மை
கண்ணால் எரிப்பானே மேவி".

மதுஞ்லாவணி:

"கட்டாயம் நான் போகவேண்டும் வளர்
கலைமாமதி அணிமாசிவன் மலீமாமகள்
தன்னைமேவியே கலியாணம்
செய்திடத்தானே மிக
காமியம் தங்குவாரேன்".

ரதியின் எச்சரிக்கையை மதன் பொருட்படுத்தவில்லை. இருங்கும் புறப்படுவதற்கு அவள் விடை கொடுக்க வேண்டுமென்றாலும் அதற்காக ரதிதேவியைப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்கள். மனைவியின் மறுதலிப்பு ஓர்புறம்! பிரம தேவனின் கட்டளை ஓர்புறம்! இதில் எதனை மேற்கொள்வது. மனைவி ஒருத்திக்காகப் பிரமதேவனையும், இந்திரனையும், தேவர்களையும் பகைத்துக் கொள்வது இயலாத செயல். ஆதலினால் ரதியினைப் புகழ்ந்தேத்துகிறார்கள்.

“கோபால ரஞ்சிதர்க்கு சிராக வந்துதிந்த
குங்குமப்பு வாயனாகி கொங்கை தனத்தழுகி
கோடிகுரியின் பெண்ணே நாடிவருகிறார்கள் [ரும்
கோட்டமுன்ள தேவர்களும் நாட்டமுன்ள இந்திர
கொண்டாபிரம் கண்படைத்தமண்டலத்தரசர்களும்
செவ்வனவேகூடி ஒரு செப்பேடுதானொழுதி
கொடுத்துமே தூதரிடம் அனுப்பிவைத்தார்
கொண்டுவேந்தென் கையில் கொடுத்தார்
அண்டபிரமன் தலைவிதிஹன்னை அறிந்துவாரேன்
அனுப்படி பெண்ணே விளப்பமுள்ளவனே.”

மதனின் பிடிவாதத்தினைக்கண்டு ரதி பதறுகிறார்கள். நடக்கப்போகும் சிகழ்ச்சியினை முன்னதாகவே மனத்தாமரையில் காண்கிறார்கள். சிவன் போகங்யமத்திலே இருக்கிறார்கள். அவளின் ரியமத்தினைக் கலைக்காவிடில் அகிலமே அழிந்து விடுமென்று தேவர்கள் பயங்கொள்ளுகிறார்கள். பயத்தினை சிவிர்த்தி செய்யும் முகமாகத் தேவர்கள் பிரமனிடம் முறையிட்டனர். அதன்பயனாகச் சிவனின் தவ சிலையைக் கலைப்பதற்காக மதனை அறைத்தார்கள். மதன் சிவனின்

முன்பு சென்றால் கெற்றிக்கண் அக்கினிக்குக் கானிக்கையாகி விடுவானேயென்று ரதி பதறுகிறார்கள். அவளின்பதத்தத்தினை மதன் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆகவே அவள் மன்மதனைக் கோபித்துக்கொள்கிறார்கள். அன்புமயமான புன்முறைவலீச் செய்யாமல், கோபப்புன்முறைவலை மதன் மேல்செய்கிறார்கள்.

“பஞ்சிமலர் ரஞ்சிதனைர் வஞ்சியற்கு மோகன னே
பாசம்மதியே மிகுஞ்சு பண்ணிவைக்கும் பாத்திபா
உங்கனுக்கு னேர்த்தியல்ல மட்டடக்கும்
பாடிதனி லேபிறஞ்சு உங்கப்பன்
காடு செடியெல்லாம் அழித்து
பக்கனை மேய்த்து பால்தயிர் திருடி
பாவனையாகப் பேசவஞ்சு மிகதூவியமாய் இன்னெலி
பஞக்காதீர் சிங்கன் உற்றுவரைக் கூட்டமென்று
பாத்திருப்பேன் னானும் சென்று ஆக்திரத்தில்
பாசமாமலர் சுகவரன் மீது
ரோசமாய்க் கணைகள் நீதொடுக்கும் போது
பற்றிடந்தாலும் அங்கே உன்புத்தி தடுமாறும்
படுத்த பஞ்சஸை மெத்தையின் சேசம்
புகைஞ்சு அனைந்திடும் பூமலர் வாசம்”

ரதியின் கோபத்தைக்கண்டு, மனமதனும் அவளைக் கோபிக்கிறார்கள். அவளைக் கோபிப்பதைக் காட்டிலும், அவள் தந்தையைக் கோபிப்பது மேலென்று என்னும் கிறார்கள். ஏனெனில் அவள் தனது தந்தைமீதும், தன் குலத்தின்மீதும் வசை கூறிவிட்டார்கள். எதிர்த்துக்கூற வேண்டியதுதானே அழகு.

தந்தையைப் போற்றுனே பிள்ளையும். அந்தநியதிக்கு ரதி என்ன விலக்கா, இல்லவேயில்லை! ரதியின் வசை பினையாற்றி அவள் மேலேயே திருப்புகின்றுன்.

“சுருதிமறைப் பொருளாய் இறைவா உலகமெங்கும் தோன்றியதோர் சதாசிவஞர் சன்றெடுத்த பெண்மயிலே சொல்லுகிறேன் கேழுடி மெல்லியரே உந்தகப்பன் மாடேறும் உந்தகப்பன் ஆடைகளில்லாமல் மலைப்புவித் தோலுடுத்தி கனமான இடையிற்கட்டி மதயானே தோல்தனைப் பலமாகப் போர்வையிட்டி மங்கையரே உந்தகப்பன் கெங்கையைச் சிரசுதனில் மார்க்க மில்லாமல் தாக்கிச் சுமக்கவியோ மகாகாளி தன்னுட்டனே கூத்தாடி உந்தகப்பன் மரியாதி யில்லாத சாதியடி உங்கள்குலம் மண்டலங்தன்னிலே கண்டவிழி ராவணைனை மகத்துவமாயிருந்த சமத்துள்ள இரண்டினை மட்டடிக்கி வைத்ததொரு எங்கள் குலம் பாங்கினியன் பெண்ணே மங்கா விடைகொட்டி”

தனது குலத்தைத்தான் இழித்துக் கூறினாலும் ரதி கோபிக்கவில்லை எவ்வாருயினும் மதனைப் போகவிடாது தடுக்கவேண்டுமென்பதே அவளது ஆசை. கடமையுங் கூட எனலாம். எந்தப் பெண்ணால் தன்கணவனை இழக்க விரும்புவாளா? இல்லவேயில்லை! ஆதவினாற்றான் ரதி மதனைப் போகவிடாது தடுக்கிறுன். சிவனின் முன்னிலைக்குச் சென்றால் திரும்பிவரமாட்டாரே யென்று பதறுகிறுன்.

“எந்தனது நாயகனே சோமசுந்தர ஞார் வேல்மதனே பூரணமாயுலகில் காரணமாய் வந்துதித்த புண்ணிய புருசோத்மனே வண்ணநெடுமால் தனக்கு புச்சபராக்கிரமமுள்ள கசமுகனருக்கு மைத்தனரே போறேனன்று உங்களது ஆயுளை எடுத்துப்

போவதற்கு சியாயமென்ன போனால் வரமாட்டூர் பொடிப்பொடியாய் எரிந்திடுவீர் அனலாய்ப் போயிடுவீர் அனலாய் எரிந்திடவே நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தால் நீரூய் எரிந்திடுவீர் போகாதிரென்று போற்கொடியாள் புகன்றுள்”,

ரதியின் வேண்டுகோளையும் பொருட்படுத்தாது, கடமையினைச் செய்ய மதன் புறப்பட்டுவிட்டான். பிரமன், மன்மதன் செய்யவேண்டிய கடமையினைப் பணித் தார், மதன் மறுத்தான். அதனால் சினங்கொண்ட பிரமன் மதனையே அழித்துவிடுவதாகக் கூறுகிறார். பிரமனின் சாபத்தால் மடி வைதைக் காட்டிலும், சிவனின் நெற்றிக்கண் அக்கினிக்குக் காணிக்கைபாலது மேலென்ற முடி வினாக்கு மதன் வந்தான். ஆகவே பிரமனை வணங்கிவிட்டுச் சிவனின் இருப்பிடம் சென்றுள்.

எங்கும் அனுமதி. சிவன் தவசிலையிலே இருக்கிறார். கடமையைச் செய்வதற்கு மதன் தந்தையையும் இறைவனையும் வணங்குகிறுன்.

“தாருவே காத்தருளால் வேண்டும் தேவர் தம்மால் அனுப்பவங்தேன் மீண்டும் கண பூணிக்கரும்பு வில்லைத் தாண்டும் போது புத்தி சிதராவன்னைச் சித்தம் வைப்பாய் பவனே போற்றி அருள் பொங்கும் கருணைக்கள்னு போற்றி”

மன்மதபாணம் சிவனின் மேனியைத் துளைத்தது. அதனால் தவசிலை கலீயவும் நெற்றிக்கண்ணைத் திறங்தார். மறு கணம் அக்கண்ணிலிருந்து வெளிவந்த அக்கினியினைத் தாங்கமுடியாது மதன் எரித் து சாம்பலாகினான்.

“விட்ட தோர்புட்பாணம் வியலனுரூடல் தன்னில் பட்ட மாத்திரத்திலந்த பரமன்முனிலை கலங்கியே சிட்டென நெற்றிக்கண்ணைத் திறக்கவே எதிரில்சின்ற கட்டளகுடைய மாரன்கணையால் எரித்திட்டானே”

மதன் எரித்து சாம்பலானதை அறிந்த ரதி புரண்டாள். அழுதாள். துடிதுடித்தாள். மதன் எரித்து சாம்பலான இடத்தினுக்கு ஓடோடியே வந்தாள். அங்கே மதன் இல்லை. மதனின் சாம்பல்தான் கிடந்தது. அதனைக்காண வும் அவளது உள்ளம் வேதனையினால் தடுயாடுகின்றது. கணவனை சினைந்து சினைந்து அழுகிறான். எரிந்த மதனின் சாம்பலை அன்னியெடுத்துக்கொண்டு, சிவனின் காலடியிற் போய் விழுந்து மாங்கலியப்பிச்சை தரும்படி மன்றுடுகிறான்.

“ஆதிசிவா என்றகப்பா என்காதலனும் மாண்டார் ஆராத்துயரமுற்றேன் ஸ்ரீருணன் மனைளன் ஆறிய்யா ஸ்ரோனன் ஸ்ரீவைந்த எனதகப்பா ஆவிலையிற் கப்பல்போல் குழ்துயரால் சினைந்து அப்பென்றுண்ணிடத்திற் செப்புதற்காகவங்தேன் அன்பானதந்தையே என் மனைளனை எழுப்பி அனுப்புவீர் என்னுடன் மனமகிழ்வாய் வாழுந்து அனுதினமும் உனையே மறவாமல் துதித்திருப்போம் அய்யனே சங்கரனே பைபரவனின் தோனே அகிலபராபரனே சிரசிற்கெங்கையைத் தானனின்து அன்பர்களை ரட்சிக்கும் சின்மயானந்த சிவமே அமராபதியோர் துதிக்கும் தமதுதருளைய்பிவங்தேன்”

மூன்று தினங்களாக எதுவும் பேசாது தவசிலையிலே இருங்த சிவனின் தவம் கலீகிறது. அப்போது ரதி அவரது தாளினையே தஞ்சமென்று கிடக்கின்றார்கள். ரதியின் அவலசிலைமக்காக அன்புகாட்டுகிறார். எந்தப் பெண் னும் கணவனுடன் வாழுத்தானே ஆசைகொள்ளுவாள். சியதி அப்படி இருக்கும்போது ரதி எவ்வாறு விலக்காக முடியும். அவள் தனது மகளின் துயரைத் துடைக்க வேண்டியதுதானே தந்தையின் கடமை. ஆகவே சாம்பலான மதனை எழுப்புகிறார்.

“மதிமிகுந்த என்மகளேரதி தேவியே புனது மணவாளனை எழுப்பி நல்ல துணமாகவேவாழ மாட்சிமையாக நல்லாசி தந்தனுப்புகிறேன் மதனுடன் நீயும் நன்மையாக வாழுந்திருந்து மங்களகரமாக சங்கடங்களில்லாமல் மனமதில் எங்கானும் தினகரமதியூறும் மானிலத்தில் எப்போதும் ஞானமுடனே இருந்து மதனரதி யென்றே எவரும் சதாகாலமும்புகழு மாட்சிமையாக வாழுந்திருப்பீர்”

ரதியின் வேண்டுகோளினுக்கிரங்கிய சிவன், ரதிக்கு மட்டும் மதன் சுய உருவத்துடன் தோன்றும்படி வரம் கொடுத்து, மானிடர்களை அன்புலகத்தினுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி பணித்தார்.

இவ்வாருக்கப் பதினைந்து சாட்களும் ஒவ்வொரு இல்ல மாகச் சென்று, தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் காமன் கூத்தினை நடத்துவார்கள். பதினாறும்ளாள் முள்ளர் மன் மத கம்பம் நட்ட இடத்திலிருந்து சுற்றுத்தொலைவினில்

ஓர் பந்தல் அமைப்பார்கள். பந்தலினுள் சிவனாக ஒருவர் வேடந்தாக்கி இருப்பார். பந்தலுக்கும் மன்மத கம்பத்தி னுக்குமாக நூல்கட்டி இணைப்பார்கள். முன்னமே கட்டிய பந்தலினுள் ரதியும் மதனும் இருப்பார்கள். சிவன் தவசிலீகலைந்து கண்களைத் திறந்தவுடன், மதனை வெளி பேற்றுவார்கள். கம்பம் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டா னென்றுணரப்படும்.

பின்னர் மூன்றும்ணள். அஃதாவது பதினெட்டாம் னாள் எரித்த இடத்திலே மழைப்படுக்கவைப்பார்கள். ரதி பக்கலிலே அமர்ந்து அழுவாள். அப்போது சிவன் வந்து மதனை எழுப்பி வரங்கொடுத்துச் சென்ற நு விடுவார். உடனடியாக அவ்விடத்திலே லிங்கமொன்றினை ஸிலைச்சிறுத் தல் செய்து எல்லாரும் வழிபடுவார்கள். பின்னர் பந்தி போசனம் நடைபெறும். அத்துடன் காமன் கூத்தின் பதினெட்டுஞ்சாள் விழாவும் இனிது நிறைவெய்தும். இறுதியாக விளாய்கவணக்கம் எழுகிறது.

“அம்பர விம்பரத்தில் வம்பருக்கிடாத சித்தி
ஆதிபராபரத்து சோதி சிகராசித்து
அக்குவமனி இடத்து முக்கோண சக்கரத்தில்
அமலசொருப சக்தி அகிலநாயகி பகவான்
ஆண்டவனர். அப்போது நெண்ட கைலாயமீது
அனைவரும் இருந்து ஆதரிந் தருள்புரியும்
அனைமுகப் பின்னையாரே சரணம், சரணம்”

—

11. சிங்காரக் கண்டி

ஒரு நாட்டின் பழைய வரலாற்று உண்மைகளை நாம் தெளிவாக அறிந்துக் கொள்வதற்கு உறுதுணையாக இருப்பவைகள். பழைய சில சாசனங்களும், அங்நாட்டில் வழக்கத்திலுள்ள இலக்கியங்களும், அங்நாட்டு நாணயங்களும், அறிந்துபோன கட்டிடங்களும், பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளுமே யென்பது எல்லாரும் ஒப்பழுதிந்ததாகும்.

ஸமாநாட்டின் வரலாற்றினை, ‘மகாவம்சம்’, ‘தீபவம் சம்’, ‘இரசவாகினி’, என்னும் நால்கள் கூறுகின்றன. இந்நால்களும் இலங்கையினைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுவது மகாவம்சமொன்றேயாதும். இந்நால் மிகவும் பழையமையானதுடன், பலரால் எழுதப்பட்டதுமாகும். இருந்தும் மகாவம்சம், இலங்கையின் பொதுவளா வரலாற்றினையும், புகழ் பெற்ற நகரங்களையும், அங்கரங்களிலிருந்து ஆட்சி செலுத்திய அரசர்களையும் பற்றி நான் கூறுகின்றது. அதிலும் அரசர்களுடைய ஆட்சியினாக்கூறுங்கால், தமிழ் மன்னவர்களைப்பற்றிச் செருக்கமாகவும், சிங்கள மன்னவர்களைப்பற்றி விரிவாகவும் சொல்லுகின்றது. பொதுவாகச் சிங்கள மன்னவர்களின் பழைய அரசியல் நகரங்களான, அனுராதபுரம், பொலன்றுவை, கண்டிக் கோட்டை, சிகிரியா, சிதாவாக்கை, ஆகியவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அரசர்களின் வரன்முறையினைக் கூறுகின்றது. நல்லூர் நடுங்கரமாக அரசியலில் விளங்கிய காலையில்,

தமிழ் மன வர்கள் பற்றிய சில செய்திகளையும் கூறுகின்றது.

ஙகரங்களின் வரலாறுகளை வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றதேயோழிய, ஙகரங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட ஊர்களின் வரலாற்றினைக் கூறுகின்றதில்லை. ஊர்க்களின்தைகளைப் பரம்பரைக்கதைகளாலும், அழிந்து போன கட்டிடங்களாலும், செப்பேடுகளாலும்தான் அறியக்கூடிதாக இருக்கின்றது.

பொதுவாக ஊர்பெயர்களைல்லாம் காரணங்கருதி யே ஏற்பட்டவைகளாகும். உதாரணமாக, குறுமண் வெளி என்ற ஊர்ப்பெயரினை ஞோக்கினால் குறுகிய மணலீலக்கொண்ட வெளியான இடமாதலினால் இப்பெயர் ஏற்பட்டதெனலாம். இந்த வகையிலே, மண்டூர், புளியங்கில், மகிழுர், எருவில் என்பன ஞோக்கற்பாலன, பொது வாகத் தமிழர்கள் ஊர்ப்பெயர்கள் அனைத்தினையும் காரணங்கருதியே இட்டார்கள். ஆகவே அன்று சிங்காரக்கண்டி யென்று வழங்கப்பட்ட இடத்தினை, இன்று பழுகாமம் என்றழைக்கிறார்கள். இப்பெயர் எக்காரணம் பற்றி பெழுத்ததென்று திட்டமாக வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாது. ஒருசாரார் 'பழுகம்' என்னும் சிங்களைப் பெயரே பழுகாமம் என மருவி விட்டதென்கிறார்கள். பழு என்பது பழைய என்னும் பொருளிலும், கம் என்பது ஊர் என்னும் பொருளிலும் வந்ததென்பர். மறுசாரார், 'பழுவன்' என்னும் பெயருடைய வேட்டென்றுவன் முதன் முதலாக வந்து குடி யேறி வாழ்ந்தமையினால் பழுகம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டு பழுகாமம் என்று மருவிவிட்ட தென்பார்கள்.

இன்னென்றுசாரார் பிலகம் என்ற சொல்லே பழுகாமம் என்று மாறுபட்டு வழக்கத்தில் வந்ததென்பார்கள். இவ்வாருக, பழுகாமம் என்னும் ஊர்ப்பெயர் ஏற்பட்டமைக்குப் பல்காரணங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். இருந்தும் உண்மை இதுதானென்று வரையறுத்துச் சொல்லத்தக்க ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை யெனலாம்.

அழிந்துபோன சிங்காரக்கண்டி யென்று கூறப்படும் இடம், இன்று பழுகாமம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. பழுகாமம் கீழ்க்கு இலங்கையின் தொலைகாரான மட்டக்களப்பிலிருந்து பதினாறுகல் தொலைவினுக்கப்பாலிருக்கிறது. இவ்வுரைச்சற்றி மட்டக்களப்புவாவி செல்வதனால், படகுத்துணையினுற்றுஞ் செல்லமுடியும். கழுதாவளை, பட்டிருப்பு என்னும் துறைகளின் வழியாகச் செல்லலாம். மேலும் குறுமண் வெளித்துறையினுலும் செல்லலாம். இத்துறையை வேற்று இடங்களிலிருந்து வருபவர்கள் கடப்பதில்லை. மட்டக்களப்பு வாவியிலுள்ள துறைகள் மிகவும் கிட்டிய தொலைவன்று, கழுதாவளை, குறுமண்வெளி என்னும் துறைகளின் கீளம் ஒருகல் தொலைவாதல் இருக்கும். ஆனால் பட்டிருப்புத்துறை மட்டுக்கான மிகவும் குறுகியதாகும். ஆகவே பழுகாமத்தினுக்குச் செல்பவர்கள் பட்டிருப்புத்துறையைத்தான் நாடுவது வழக்கம். மட்டக்களப்பு வாவியில் காற்றின் வேகம் கூடுதலாக இருப்பதனால், படகில் பிரயாணம் செய்வது ஆபத்தானதுதான். என்றாலும் காற்றின் வேகமில்லாத பொழுதினில் படகுத்துணைகொண்டு பயணம் செய்வது உகந்ததாக இருக்கின்றது.

பட்டிருப்புத்தறையைக் கடந்து மூன்றுக்கு தொலைவு நடந்து சென்றால், பழுகாமத்தைக் காணலாம். நாகரிக வசதிகளுக்கேற்ப, மோட்டார்வண்டிகள் இல்லாமையினால், மாட்டுவண்டிப் போக்கு வரத்து நடைபெறுகின்றது.

முன்னாளில் இலங்கையை இராட்சதூர்கள் அரசாண்டார்களென்று இராமாயணம் கூறுகின்றது. அந்நாட்களில் இலங்கையின் தலைநகரம் எங்கிருந்ததென்று வரையறுத்துத் திட்டமாகச் சொல்லமுடியாது. இராவணன் வின் தலைநகர் இலங்காபுரி என்று சொல்லப்படுகிறதே யோழிய அந்த சகரம் இலங்கையில் எந்த இடத்திலிருந்து தென்று உறுதிப்படுத்த இயலாது. பலரும் பல சகரங்களின் பெயர்களை இலங்காபுரியென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இருந்தும் பொத்துவில் என்றழைக்கப்படும் ஊரில் இராவணன் அமைத்த பாட்டை கடவினுள் இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

இராவணன் இலங்கையை ஆண்டான். அந்நாட்களில் இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் இராட்சதூர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அந்த வகையிலே பழுகாமத்திலும் இராட்சதூர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்களென்று சொல்லக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், பழுகாமத்தி லுள்ள மணல்மேடுகளுள் மறைந்து கிடக்கும் பழைய கட்டிடங்களோயாகும். சில இடங்களில் சிலத்தைத் தோண்டியபோது, பல கருங்கற்படிகளையும், தூண்களையும் கண்டெடுத்தார்கள். இவைகள் அனைத்தும் பழைய சின்னங்களோயாகும்.

பழுகாமத்தினுக்கு அண்மையில் உள்ள ஓர் இடத்தினைத் ‘திக்கோடை’ என்றழைக்கிறார்கள். இங்கே பல கருங்கற்கள் வேலைப்பாடுகளுடன் இருக்கின்றன. 20 அடி நீளமும் 10 அடி அகலமும் கொண்ட கருங்கள் வொன்றிருக்கிறது. இக்கல் அஞ்சாட்களில் வாழ்ந்த இராட்சதூர்களுடைய படுக்கைகள்வென்றறுமானிக்கிறார்கள். இந்தப் படுக்கைகள்லும் வேலைப்பாடுகள் கொண்டதாகத் திகழ்கின்றது. குத்துவிளக்குகளைப் போன்ற உருவங்களும் கல்விலே செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விளக்குகள் பழுமையைத் தெள்ளெனக்காட்டுகின்றன. அது மட்டுமல்ல! இன்றையக் கன்னார்கள் செய்யும் விளக்குகள் போலுமிருக்கின்றன. இதனால் நாம் ஓர் உண்மையினைக் காணமுடிகின்றது. அஃதாவது தொழில் முறைகளும் பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்பதேயாகும். முன் கு ஸொய் வீடுகளின் சுவர்களை இராட்சதூர்கள் கருங்கள்வினாலே ஆக்கினார்களென்று காணக்கூடியதாக இருக்கின்றன. அதற்கேற்ப 25 அடி நீளமும், 15 அடி அகலமும் 3 அடி உயரமும் கொண்ட கல் கிடக்கின்றது. இதைப்போன்ற பல கற்களும் கிடக்கின்றன. காணப்படும் கற்கள் அனைத்தும் வேலைப்பாடுகள் கொண்டனவாகத் திகழ்கின்றன. ஆகவே இக்கற்களை யெல்லாம் அவர்களின் வீடுகளுக்காகப் பயன்படுத்தினார்களென்று சொல்லலாம்.

பழுகாமத்தின் வடத்திக்கலே எழுத்துக்கள் பொறிக் கப்பட்ட கல்லொன்று கிடக்கின்றது. கல்லிலே பொறிக் கப்பட்ட எழுத்துக்கள் எந்த மொழியிலே உள்ளவையென்று மட்டிடப்படுமிடியாமலிருக்கின்றது. மக்கள் இக்கல் வினை “எழுதினகல்” என்றழைக்கிறார்கள்.

சிங்களவர்கள் வழிவழியினரில் முன்னேரான இயக்கரும் வெனேரு வகுப்பினராகிய நாகரும் இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இராட்சத்தினர்களின் பின்னர் தான் இவ்விரு குலத்தவர்களும் இலங்கையில் வாழ்ந்தார்களென்று வரலாறு கூறுகின்றது. இயக்கருக்கும் நாகருக்குமிடையில் பல போர்கள் நடைபெற்றதாக அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றதேயோழிய, அன்னவர்களின் வரன் முறை, மொழி என்பன எந்த நூலுமே கூறப்பட வில்லை. இயக்கரும் நாகரும் பைசாச, சர்ப்பவழிபாடு டைபவர்கள். அதன்பயனாகத்தான் அப்பெயர்களேற்பட்டனவென்றும் சொல்லலாம். இன்னும், இயக்கர் அலங்கோலமான உருவங்களைக் கொண்டவர்களாகவும், நாகர் கீழ்ச்சுரங்கங்களில் வாழ்ந்தமையினாலுந்தான் அப்பெயர்கள் ஏற்டட்ட தென்றும் கொள்ளலாம்.

இயக்கர், நாகர் வாழ்ந்தகாலையில் புத்தபெருமான் வான்வழியாக மும்முறை இலங்கைக்கு வந்தாரென்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. புத்தபெருமான் கி. மு. 543-ம் ஆண்டளவிற்குண் பிறந்தார். அக்காலையில் இலங்கையில் சிங்கள அரசியல் தொடங்கப்படவில்லை. இருங் தும் புத்தமரபு கி. மு. 307-ல் தான் இலங்கைக்கு வந்த தென்னாலாம்.

லாலா நாட்டின் அரசனு சிங்கபாகுவினுக்கு, விசயன் முதலாக முப்பத்திரண்டு பின்னைகள் இருந்தார்கள். முடிக்குரியவனுள விசயன் துன்மார்க்கச் செயல்களை மேற் கொண்டிருந்தமையினாலும் கடத்தப்பட்டான். அவனும் தோழர்களும் இலங்கையை அடைந்தனர். அன்னர்கள் இயக்கருடன் கலந்து கொண்டமையினால்

வந்தவழி வழியினரே இன்றையச் சிங்களமக்களென்று வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. விசயனின் வழியிலே வந்த அரசர்கள் சிங்கள மன்னர்களென்ற விந்தினைப் பெற்றார்கள். அந்த வகையிலே கி. பி. 1121- 1142-ம் ஆண்டு வரையும் பொன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு விசயாகு என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். விசயபாகுவினுக்கு இரத்தினவல்லி என்னும் சகோதி ஒருத்தி இருந்தான். அவளை மணஞ்செய்து கொண்ட வனும் இவனின் தங்கையின் சகோதரியாகிய மித்ததாவின் புத்திர னுமான மானுபரணன் என்பான், உறாகுணையைக் கைப் பற்றித் தன் சகோதரரான மேகன், வல்லபன் என்பவர்களை ‘மாஞ்சல்’, ‘உடுண்டொரு’ என்னுமிடங்களிலிருந்து அரசு செலுத்தவிடுத்து, தான் பிலகம் என்னும் இடத்தைத் தலைநகராகவுக்குத்து ஆட்சிசெலுத்தி வந்தானென்று வரலாறு கூறுகின்றது.

மானுபரணன், பிலகம் நகரைச் செழிப்புள்ளதாக்கி, ஆட்சி நடத்தியவாறு அங்கேயே இறந்தான். மானுபர னுக்குப் பின்னர், பிலகம் வளங்குன்றலாயிற்று. இந்தப் பிலகமதான் இன்று பழுகாமம் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

மானுபரணனுடன் வீழ்ச்சி அடைந்த பிலகம், கண்டியிலே தமிழ் மன்னவர்கள் ஆட்சிசெலுத்திய நாட்களில் ‘சிங்காரக்கண்டி’ என்றழைக்கப்படலாயிற்று.

நரேந்திரசிங்கனென்னும் சிங்களமன்னவன் மதுரையைச் சேர்ந்த நாயக்கமரபினிலே மனவினை செப்தனன்.

ஆனால் நரேந்திரசிங்கனுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. அதன் பயனாகத்தான் நரேந்திரசிங்கன் இறக்க, அவனது மனைவியின் சகோதரன் அரியாசனமேறினான். அன்று முதலாகக் கண்டி அரியணை தமிழ் மன்னர்களுக்காகியது. அந்த வகையிலே கண்டியிலே ஆட்சி செலுத்திய மன்னாவர்கள், தங்களது 'கோடைகால இருப்பிடமாகப்' பில கமவை ஏற்படுத்தினார்கள். அடிக்கடி பிலகமவிற்குச் சென்றும் வந்தார்கள்.

18-ம் நூற்றுண்டின் பிற்காலையில் இராசநிங்கனின் ஆட்சி கண்டியிலே நடைபெற்றது. இம்மன்னவன் இங்கு வந்து பல நாட்கள் தங்கிச் சென்றுள்ளனரு கர்ண வழிவழிக் கதைகள் சொல்லுகின்றன.

சிங்காரக்கண்டியைக் கண்டியுடன் இணைப்பதற்காக அங்நாட்களில் ஓர் பாட்டையும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கண்டி இருந்து சிங்காரக்கண்டிவரையும் வந்த பாட்டை, கதிர்காமம் வரையும் சென்றது. அங்சியாட்டார்கள் கண்டியினுள் சென்று நகரைச் சூரையாடிய காலங்களில் இப்பாட்டை அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. பாட்டை அழிக்கப்பட்டாலும், அந்தப் பாட்டையின் பெயரான "கண்டியன்கட்டு" என்பது இன்றும் பழுகாமத்தில் வழக்கத்திலிருக்கின்றது. கண்டியன் கட்டு என்றழைக் கப்பட்ட பாட்டை தூர்க்குபோனாலும், அதன் பெயர் சிலைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாಗும்.

பழுகாமத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவு வரையும் இருந்த கண்டியன்கட்டு எனும் பாட்டை பாவிக்கப் படாமையினுலே அழிந்துவிட்டது. அது மட்டுமல்ல,

பாட்டை இருந்த இடங்கெளியாதவாறு மரங்களடர்ந்த காடாக மாறிவிட்டது. இக்காட்டில் யானை, புலி முதலிய மிருகங்கள் வாழ்வதனால் மக்கள் ஊடறுத்துச்செல் வதற்குப் பய்படுகிறார்கள். பாட்டைதான் சிறைத்து விட்டாலும், கண்டியன்கட்டு என்ற பாட்டையின் பெயர் சிலைத்துவிட்டமை வரலாற்று ஏடுகளுக்கு ஒரை சான்றாகும்.

அன்று மானுபரணன் இறக்கா திருந்திருப்பானே யாகில் பழுகாமம் ஓர் வரலாற்று நகரமாக மாறியிருக்கும். பத்து வருடங்களாக மானுபரணன் பிலகமவிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தியிருக்கிறார்கள். அவனுக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லாமையினால் பிலகம் சிறைத்துவிட்டது. பின்னர் கண்டியரசர்கள் இதிற் புலன் செலுத்தியிருக்கிறார்கள்.

கண்டி மன்னர்கள் பழுகாமத்தைத் தங்களது கோடைகால இருப்பிடமாகப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். ஊருக்கு அண்மையில் குளமொன்றிருக்கிறது. குளத்தைச் சுற்றியுள்ள இடத்தினுக்குத்தான் சிங்காரக்கண்டி யென்று பெயர் ஏற்பட்டது. கண்டி மன்னவன் சிங்காரமாகச் சிலாட்கள் வாழ்ந்தமையாற்றுன், சிங்காரக்கள்கூடி பென்ற பெயர் ஏற்பட்டதெனலாம்.

அன்று சிங்காரக்கண்டி யென்று போற்றப்பட்ட இடமான பழுகாமம், வரலாற்றுச் சிறப்புகள் கொண்ட தென்று இன்று பலருக்குத் தெரியாது. ஆம் வரலாற்று நூல்கள் தலைங்களைத்தொட்டு அரசு வழிவழியினைச் சொல்லுகின்றனவேயொழிய, சாதாரணமான இடங்களைப்பற்றி மௌனம் சாதித்துவிட்டன. வரலாற்று

நூல் எழுதியவர்களினால் ஏற்பட்ட இந்தத் தவறினை, வரலாற்று வல்லுநர்கள் சொல்லும் கதையினைக் கேட்டால், அல்லது அன்னவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகளைப் பார்த்தால் சென்று காண்டல் பொருத்தமுடையதாகும்.

சிங்காரக்கண்டி, சின்னச் சிங்காரக்கண்டி, பெரிய சிங்காரக்கண்டியென இரண்டாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பெயர்களால் இன்றும் அவ்வங்கிடங்கள் அழைக்கப் படுகின்றன. பெரிய சிங்காரக்கண்டியில் மன்னவனும் தேவியும், சின்னச் சிங்காரக்கண்டியில் மன்னவனுடன் வந்த ஏவலாளர்களும் தங்குவது வழக்கமாகும்.

கண்டி மன்னர் பற்றி, சிங்காரக் கண்டியுடன் இணைத்தாக மக்கள் ஒர் வேடிக்கைக் கதை சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஒர் தட்டவை மன்னவன் வந்த காலையில், ஒரு முயலை ஒரு னி துரத்திக்கொண்டு வந்ததாகவும், சிங்காரக்கண்டியை அடைந்தவுடன் முயல் னி யைத் திருப்பித்துரத்தியதாகவும், மன்னவன் கண்டமையினால், சிங்காரக்கண்டியை மன்னவன் இடவிசேடம் பற்றிப் பெருமையாகப் போற்றி வந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

சிங்கள் மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்திற் பழுகாமம் சிறப்புடன் துவங்கியது. பின்னர் போத்துக்கேயெரும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும் இவங்கையை ஆண்டமையினால், பழுகாமம் கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்டது. அதன் பயனாகப் பழுகாமத்தை அன்று அழகு செய்த மாடமாளிகைகளெல்லாம் இடிந்து தரைமட்டமாகின, இயற்கையின் விரிவினால் மாளிகைகள் இருந்த இடங்களெல்லாம் மனைற்றிடர்களாக மாறிவிட்டன.

வரலாற்றுச் சிறப்புக் கொண்ட பழுகாமம், இன்று ஓர் சிறு ஊராக இருக்கின்றது. அதன் 'பழுமையைப் போற்றிக்காப்பவர்' யாரும் இல்லை பென்றுதான் சொல்லாம்,

வரலாற்றிலே பெரும் புகழினைக் கொண்ட நல்லூர் கூரம் இன்று சிறு ஊராக்காட்சியளிக்கின்றது. கடைசி மன்னவனு சங்கிலியன் மாளிகைகள் இருந்த இடம் தெரியாமற் சிறை ந் து விட்டன. மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும், பழங்கோயில்களும் சிறைந்து விட்டன. பழைய ஞாபகாரத்தப் பொருட்களை நல்லூரில் காண்பது அழுவுமாகும். என்றாலும் 'யமுனை' யோன்று இருப்பதனால், நல்லூரின் புகழினைச் சிறிது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஒல்லாந்தரோ, ஆங்கிலேயரோ, நல்லூரிற் கவனஞ் செலுத்தி இருப்பார்களோயாகில், இன்றுஅநூராதபுரம், பொலன்றுவை போன்ற தலைநகரங்கள் பழைய ஞாபகப் பொருட்களை வைத்திருப்பதுபோல் வைத்திருக்க முடிந்திருக்கும். இதேபோற்றுள் சிங்காரக்கண்டியான பழுகாமமும் கவனிப்பாரற்றுக்கிடக்கிறது.

இருந்தும் வரலாற்றுத்துணையினாலும், பழுகாமத்திலே கிளைசிற்கும் பழைய பயர்களாலும் பழுகாமமும் ஒரு காலத்திற் தலைநகரமாக இருந்ததென்பதை எவரும் ஒப்புக்கொள்ளவே செய்வார்கள்.

12. பழங்கோயில்கள் *

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர்கட் புலனுக்கு எட்டாதவராக இருந்தாலும், தம் அடியவர்கள் மேற் கொண்ட அன்பினால் வெளிப்பட்டுக் காட்சி கொடுத் திருக்கிறார். இதனை மாணிக்கவாசகப்பெருமான்,

“சொற்பதங்கடங்த தொல்லோன்
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனுற் காட்சியும் இல்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
புவில் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
இழிவற சிறைங்து மேவிய பெருமை
இன் றெனக்கெளிவந்தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஓழியச் செய்த ஒண்பொருள்
இன் றெனக் கெளிவந்திருந்தனன் போற்றி”
என்று திருவாசகமுலமாகத் தருவின்றார்.

மனிதனுக்கு இறைவனை நாடும் பண்பு எப்பொழுதும் இருக்கிறது. என்று பிறவி எடுத்தார்களோ அன்று தொட்டு இறைவனைத் தேடுகிறார்கள். எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இறைவனைத் தேடுகிறார்கள். இன்றும் தேடுகிறார்கள். இனிமேலுங் தேடிக்கொண்டே யிருப்பார்கள்.

* 17—7—50-ம் நாள் இலங்கை வானேனியில்
எம்மால் சிகழ்த்தப்பட்ட சொற்பொழிவு.

மனிதர்கள் கடவுளின் உருவத்தைப் பல பல உருவங்களாக உருவகப்படுத்தி ஸ்தீனக்கிருார்கள். ஸ்தீனவை எழுதி யும் வைத்துள்ளார்கள். அந்த வகையிலே பலாட்டு மக்களும், பலவிதங்களாகக் கடவுளுக்கு உருவங்களைக் கொடுத்து, பெயர்களையும் இட்டுள்ளார்கள்.

கடவுள் தீப்பிழும்பானவரென்று தீயினை வழிபட்டார்கள். புருட உத்தமனென்று பல உருவங்களை ஆக்கி வழிபட்டார்கள். சிலர் அழகுத் தெய்வமான முருகனை வழிபட்டார்கள். சிலர் உலகைத் தன்னகத்தே கொண்டவள் காளியென்று வழிபட்டார்கள். இன்னும் எத்தனையோ கணங்கிலடங்காத பெயர்களைக் கொடுத்து இறைவனை வழிபட்டார்கள். உருவமற்ற இறைவனுக்கு உருவமைப்பது தவறென்று சிலர் அருவ வழிபாட்டைச் செய்தார்கள்.

அதற்கேற்பத் தெப்பைப் புலவரான திருவள்ஞாவ நாய ஏரும்.

“மலர்மிசை ஏகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
சிலமிசை நீடுவாழ்வார்”

எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார். எளியவர்க்கு எளிய வன் இறைவன். அடியவர்க்கு அடியவன் இறைவன். ஆகவே எத்தனையோ அன்பார்கள் இறைவனை னோக்கிக் கடுங் தவஞ்செய்து காட்சி கொடுக்கும்படி வேண்டி அர்கள். அஃதாவது இறைவனுக்கு ஓர் உருவத்தினை மனதிலே சிறுத்தித்தான் அன்பார்கள் தவத்திலீடுபட்டனர். ஆகவே அடியவர்க்கு அடியவனும், எளியவர்க்கு எளிய வனுமான இறைவன் அவரவர்களின் சிருப்பினை சிறைவு செய்தார். ஆதலினால் அன்னவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்க

கப்பெற்ற காட்சியினாகு ஓர் பெயரினைக் கொடுத்து உருவத்தினையும் ஏற்படுத்தினார்கள். அவ்வருவத்தினை எனையோர் வழிபடவும் செய்ததுடன், அதற்கேற்ப அறிவுநூல்களையும் ஏற்படுத்தினார்கள்.

அன்பர்கள் திபானக்காட்சியில் கண்ட உருவங்களை, மக்கள் வழிபடச் செய்வதற்காகக் கோயில்கள் எழுப்பப் பட்டன. அதன் பயனுக்தான் தமிழகத்திலும், ஈழ நாட்டிலும் பல கோயில்கள் எழுந்தன. எங்கெங்கு தமிழர் சென்று வாழ்ந்தார்களோ, அங்கங்கு முதன் முதல் கோயிலை எடுப்பதை பின்னர் தான் தங்களது கடமைகளை மேற்கொண்டார்கள். இதனால், தமிழர்களது வாழ்க்கையில் இறைவணக்கம் இரண்டற்கு கலந்து விட்டதென்ற அரும்பெரும் உண்மையினைக் காண்கின்றோம்.

கடவுளைத் தொழுவதற்குக் கோயிலுக்குத் தான் செல்ல வேண்டுமென்ற நிபதி இல்லை. அந்த வகையிலே, இரணியனின் மகனுன் பிரகலாதன்,

"தூணிலும் இருப்பார் துரும்பிலும் இருப்பார்" என்று கூறியது சிறப்புடையதென்பதைக் காணலாம்.

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை ஞாபகத்தினுக்குக் கொண்டு வரத்தான் கோயில்களை எழுப்பினார்கள். காலமாறபாட்டாலும், நாகரீகத்தின் புதுமையினாலும் கடவுள் இல்லையென்று சாதிப்பவர்களும் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருந்தாலும் கோயில்களின் பெருமைகள் குன்றிவிடவில்லை. மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்கும், கதிர்காமத்தினுக்கும் அன்பர்கள் செல்வதிற் குறைந்து விடுகிறார்களா? இல்லவேயில்லை. இன்

னும் எத்தனையோ கோயில்கள் நாட்டினில் இருக்கின்றன. அக்கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட அன்பர்கள் குறைந்து விட்டார்களா? கோயிற் பூசைகளிற்குள் குறைவுகளை வைத்துவிட்டார்களா? இல்லவே இல்லை! கோயில்களின் பெருமைகள் கடர்விட்டுத் துவங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

கோயில்கள் இன்று நேற்றுக் கட்டப்பட்டதல்ல. என்றாலும் இன்னும் கட்டுகிறார்கள். மனிதன் உலகிற் பிறங்க நாட்தொடக்கம் கோயில்களையும் கட்டிக்கொண்டார்கள். புதிய கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டாலும், பழைய கோயில்களின் துலக்கங்கள் குன்றிவிடவில்லை. பழைய கோயில்கள்தான், இன்று பழைமையைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் பழைமையினை விரித்துப் பார்த்தால், எத்தனையோ ஆச்சரியமான செய்திகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றன. அந்த வகையிலே, ஈழ நாட்டில் காணப்படும் கோயில்களிற், பல பழைமையான வைகள் புதுமைகள் கொண்டவைகள், ஆகவே அவைகளுள் சில கோயில்களை இங்கு ஆராய்தல் பொருத்த முடையதாகும்.

மண்டூர்க் கந்தசவாமி கோயில்

கிழக்கு மாவட்டத்தின் தலைநகரமான மட்டக்களப்பி விருந்து பதினெட்டுக் கல்களுக்கப்பாலுள்ள மண்டூர் எனும் ஊரிலே இக்கோயில் இருக்கிறது. கோயில் மட்டக்களப்பு வாசியின் மறுக்கரையிலிருப்பதனால் வாசியைக் கடந்துதான் செல்லவேண்டும். குறுமண் வெளித்துறையிலும், பட்டிருப்புத்துறையினாலும் மண்டூருக்குச் செல்

வலாம். ஆனால் முதன்மையாகச் செல்வதற்குக் குறுமண் வெளித்துறையே பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் குறுமண் வெளியைக் கடந்தால் மண்டோகும்.

கோயில் மண்டூரிலே இருந்தாலும், கோயிலின் உரிமை துறைலொவணை. குறுமண் வெளி, பெரியகல்லாறு, கோட்டைக்கல்லாறு, மண்டூர் என்னும் ஊர்களில் வாழ்பவர்களுக்கே சொந்தமானதாகவுள்ளது. என் இவர் கஞ்சகு உரிமையாகியதென்பதை அறி யப்புகுந்தால் கோயிலின் வரன்முறையே தெளிவாகி விடுகிறது.

சோழ அரச�ுமாரியான சீர்பாததேவி வீரமுனையிலே விநாயகருக்குக் கோயிலெடுப்பித்து விழாக் கொண்டாடி னாள். அக்கோயிலில் பூசை இனிதுநடைபெறும் பொருட் டுத் தன்னுடன் வந்தவர்களை அங்கேயே இருத்தி, சீர்பாத மரபினர் எனும் பெயரினைக் கொடுத்ததுடன், தான் வழி பட்டுவந்த தங்க வேலினையும் கொடுத்துக் கணவனுடன் தலைகருக்குச் சென்றுள்.

சீர்பாததேவி கொடுத்துச் சென்ற தங்க வேலைக் கோயிலில் வைத்துச் சோழாட்டு மக்களான சீர்பாத மரபினர் வழிபட்டு வந்தார்கள் ஓர் நாள் வழிபாடு நடத்திய சிந்தனைக்கும் மற்றையோருக்கும் அபிப்பிராயபோதும் ஏற்பட்டது. அதனால் சினங்கொண்ட சிந்தனை தங்க வேலினை தில்லைமரமொன்றில் பதித்து வைத்ததான். காடுகளில் மறைந்து சென்று வேலை வைத்த சிந்தன், பின்னட்டு களில் வேல் வைத்த இடத்தை மறந்துவிட்டான்.

இருந்தும் சிந்தன் தன் குடும்பத்துடன் வீரமுனையைத் துறந்து துறைலொவணையில் வந்து குடியேறி,

வேலினைத் தேடலானான். ஓர் நாள் வேல் அவனது கண்ணிற்பட்டது. ஆகவே வேலினைச் சுற்றி ஓர் கொத்துப் பந்தலிட்டு வழிபட்டு வரலானான். பின்னர் தன் இனத்தவரின் துணைகொண்டு, கொத்துப் பந்தலைக் கோயிலாக எடுப்பித்து விழாக்கொண்டாடினார்கள். என்றாலும் தில்லைக் கந்தனின் கோயிலைப் பராமரிக்க அவர்களால் முடியாதுபோனமையினால், பக்கத்துரான் குறுமண் வெளி மக்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். துறைலொவணை, குறுமண் வெளி, மண்டூர் ஆசிய ஊர் மக்களாலும் முடியாமற் போனமையினால் பக்கத் தூரவர்களான கோட்டைக்கல்லாறு, பெரியகல்லாறு மக்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அன்றுதொட்டு ஒங்கு ஊரவர்களுக்கும், அஃதாவது சீர்பாத மரபினருக்கும், கெளரவர்களுக்கும் உரித்துடையதாகத் திகழ்கின்றது.

கோயில்வரன்முறைபற்றி இன்னுமொரு கதை வழக்கத்திலிருக்கிறது. துறைலொவணையைச் சேர்த்த நீலன் என்னும் பெரியார் மண்டூரின் மண்டு மரக்காடுகளினாடாகச் சென்றகாலையிற் தில்லை மரத்தில் தங்க வேலிருக்கக் கண்டு, வழிபட்டுக் கோயில் எடுப்பித்ததாகச் சொல்லிக் கொள்விருக்கள்.

இருவரன் முறையும் ஒன்றேயாகும். ஆனால் பெயர்தான் பேதமுடையது. இருந்தாலும் நீலன் தொட்டபான வரலாறு கர்ண பரம்பரைக் கதையாகும். சிந்தன் தொட்டபான வரலாறுதான் வரலாற்றுடன் இனைந் ததாகும். ஆகவே, தில்லை மண்டூர்க் கந்தனின் கோயிலை முதன்

முதல் எடுப்பித்த பெருமை திருவொற்றியூரைச் சேர்ந்த சிங்தனுக்குரித்துடையதாகும்.

கோயிலினுக்கு ஏராளமான விளைவில்கள் உரித் துடையதாக இருக்கின்றது. இங்லிங்களிலிருந்து வரும் வருவாயிலால் திருவிழாக்களை ஆண்டுதோறும் நடந்து கிருர்கள்.

இலங்கையிலே ஒருக்கால் போத்துக்கேயின் தனி ஆட்சி எழுந்தது. அதன் பயனுக்கச் சௌகார்ய ஆலயங்களையெல்லாம் இடி த்துத் தரைமட்டமாக்கியதுடன் கோயிலிலிருந்த திரவியங்களையும் கொள்ளையடித்தார்கள். பல கோயில்கள் போத்துக்கேயின் சமயவெறிக்கு இரையாகின. பல ஆண்டுகளாக உருவாக்கிய கோயில்கள் தரைமட்டமாகின. அந்த வகையிலே தில்லைக்கந்தனின் கோயிலினை இடிப்பதற்காகத் தளபதியொருவன் படையுடன் வந்தான், இதைக் கண்ணுற்ற வழிபாடு செய்வோர் இறைவனிடம் முறையிட்டார். “ஓ அஞ்சாதே, நான் பார்த்துக்கொள்வேன்” என்று இறைவன் வழிபாடு செய்வோரின் கனவிற்குரேன்றிக் கூறிப்போந்தார். அதன் பயனுக மன்றை அடுத்த காடுகளில் வசித்த தேவீக்க ஜெல்லாம் பெரும்படையாகத் திரன்டுவந்து தளபதியையும் அவனது கூட்டத்தாரையும் தாக்கியது. தேவீக்க களின் துண்பத்தினைப் பொறுக்கமாட்டாத போத்துக்கேயர், வந்தவழியே திரும்பி ஓடலானுர்கள். கெட்ட எண்ணைத்துடன் வந்த தளபதியினைத்தான் தேவீக்கள் அதிகமாகத் தாக்கின. ஆகவே அன்னன் தனது பொருட்களைக்கூட எடுக்க மறந்து ஓடினான். அவன் விட்டுச் சென்ற துப்பாக்கி, உடைவாள் என்பன வழிபாடு செய்

வோரால் கண்டெடுக்கப்பட்டு கோயிலிலே வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை இன்றுங்காலைவாம்.

இக்கோயிலில் வழிபாடுசெய்யும்போது மூலத்தானம் திறப்பதில்லை. மூலத்தானத்தினுக்கு எவருமே போவ தில்லை. மூலத்தானத்தினுக்கு முன்னால் தொங்கவிடப்பட்டுள்ள திரைக்கு முன்னால் வழிபாடு செய்வோர் ஸின்று, பூசைப்பொருட்களைத் தள்ளுவண்டியில் வைத்தனுப்புவார்.

மூலத்தானம் திறவாது பூசைசெய்வது, இலங்கையில் இங்கும் கதிர்காமத்திலுந்தான். ஆகவே இக்கோயில் கதிர்காமத்தினுக்கு இரண்டாவது இடத்தினைப் பெறுகின்றது.

ஆண்டுதோறும் வரும் ஆவணி முழுஷலாவில் இருப்பத்தோரு திருவிழாக்களை நடத்திமுடிப்பார்கள்.

கோயிலில் நடைபெறும் திருவிழாக்காட்சியினைக் கண்டுகளிக்க ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடுவார்கள். தில்லைக்கந்தனின் திருவிழா என்றால் அதற்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு இருக்கவே இருக்கிறது.

கந்தனின் கோயிலின் இருமருங்கிலும் வள்ளிக்கும், தெய்வாளைக்குமாக இரு கோயில்களை எடுப்பித்துள்ளார்கள். தீர்த்தவிழாவினை மட்டக்களப்புவாவிப்பின் கரையிலே நடத்துகிறார்கள். கோயிலினுக்கு எதிரே மட்டக்களப்புவாவி இருந்தாலும், ஊர்தாண்டிச்செல்லும் தீர்த்தமண்டபத்திலே, தீர்த்தோற்வசத்தை நடத்துகிறார்கள். அண்டியவரை ஆதரிக்கும் மன்றார்க்கந்தனின் புகழ் வானளாவப்பரந்தது.

ங்லவர்க் கந்தசவாமி கோயில்

கலியுகவரதனான நல்லூர்க்கந்தன் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில் வரலாற்றுடன் இணைத்ததாரும். இன்று புரட்டத்தாந்து சமயத்தவரின் கோயில் சின்று காட்சி அளிக்கும் இடத்திற்றுன் பழை கந்தசவாமி கோயில் கட்டப்பெற்றிருந்தது. போத்துக்கேயரின் தனி ஆட்சியின் பெறுபேருக சி. பி. 1621ம் ஆண்டில் பிலிப் ஏவி வேனு என்னும் தலபதி நல்லூரை உரைவிடமாக்கினான். அதனால் பழைய கோயிலை இருக்கவின்றி இடித்தான். கோயிலை இடித்த கற்களைக்கொண்டே, கிறித்துவக் கோயிலும், தான் வாழ்வதற்குப் பல விடுதிகளையும் கட்டினான். அன்று ஏவிவேனு தனக்காகக் கட்டிய விடுதிகள் தான் இன்று 'ஐக்கிய கிறித்துவ ஆசிரிய கலாசாலை'யாகத் திகழ்கின்றது.

சி. பி. 1450ல் நல்லூரை நடுநகரமாகக்கொண்டு செண்பகப்பெருமாள் என்னும் தமிழ் அரசன் ஆட்சி செலுத்தினான். நடு நகரை அழகு செய்து ம் பொருட்டு நான்கு திக்குகளில் நான்கு கோயில்களை எடுப்பிட்டுத்தன், மத்தியிலே புகழ் பெற்ற கந்த சவாமி கோயிலையும் கட்டுவித்தான்.

செண்பகப் பெருமாள் ஏற்படுத்திய கோயில், பிலிப் ஓவி வேருவினால் தரை மட்டமாகியது. சமய வெறி பிடித்தவர்களின் தூர் எண்ணத்தால் புகழ் பெற்ற கோயில் மண்ணேடு மண்ணுகியது. இருந்தும் காந்தனின் கோயிலைத் திரும்பவும் நல்லூரிலே ஏற்படுத்திவிட, வழி பாடு செய்வோரின் வழியில் வந்தவர்கள் முயற்சி

எடுத்தார்கள். அதன் பயனாக 1792-ல் அரசியலாருக்கோர் மனுவினை அனுப்பிக் கோயில் எடுப்பக் அனுமதி பெற்றார்கள். அதன் பயனாக எழுந்தது தான். இன்று கண் கொள்ளாக் காட்சியாகத் திகழும் கந்தனின் கோயிலாகும்.

கதிர்காமத்தைப் போல் இக் கோயில் பாடப்பெறுவிடும். அருணசிரி நாதர் போன்ற பல புலவர்களாற் பாடப் பெற்றுள்ளது. 'நல்லைவெண்பா' நல்லூர்க் கந்தனின் புகழை தலம்படக் காட்டுகின்றது. கோயிலில் புண்ணிய தீர்த்தமும், மூர்த்தி தலமும் உள்ளன. மூல இடம் அழகாகத் திகழ்கின்றது. மலர் வனத்தில் சென்று பார்த்தால் முருகு என்ற சொல்லிற் கேற்ப இளமையான மலர்கள் மலர்ந்து நறுமணத்தை அள்ளி வீசுகின்றது. தெற்கே, தந்தையை வலம் வந்து முந்தி மாங்கனி வாங்க இயலாதுபோன குதாசனின் சிலையைக் கொண்டு சிறு கோயில் எடுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பக்காலிற் சிற்றாற்றலுடைய திருக்கேணி இருக்கிறது. மூல இடத்தில் வேல் தான் இருக்கிறது. இந்த வேல் வழிபாட்டினைச் சமயகுரவரான ஆறுமுக நாவலர் கண்டித்தாரெனினும் இன்றும் நடைமுறையில் இருக்கின்றது தெற்கே ஓர் வாசல் இருக்கின்றது. இது ஆறுமுகனின் வாசலாகும். சிழுக்கே சசான்மூலையை ஞோக்கி ஓர் கொடுமுடி ஸ்ரீமாணிக்கப்பட்டுள்ளது. கொடுமுடியின் ஒவ்வொரு பகுதி யும் முருகனின் திருவிலையாடல்களை இனிது காட்டுகின்றன. கொடுமுடியின் தென்மேற்கு மூலையில் வள்ளி நாயகியின் 'தினைப்புனக் காவல்' அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தினையைப்போற் துள்ளும் சருவங்கள் இரும்புக் கம்பியினால் செய்துவைக்கப்பட்டுள்ளது. மிக

வும் நுண்ணிய வேலீப்பாடாகும். தினைக் கதிர்கள் காற் றினுக்கு அசைங்தாடுவது இயற்கையை எழில்படுத்தும் வன்னைம் தோன்றுகின்றன. வான் வழி சீசல்லுங் கிளிகள் உண்மையிலே தினைக்கதிர்கள்தா னென்று கீழே வருகின்றன. அங்கே வண்ணமயில் போல் வள்ளியின் எழிலுருவும் இருப்பதனால் கிளிகள் திரும்பிப் பறக்கின்றன. இவ்வாருள பலவகைக் கோலங்களும் காட்சிகளும் கொடுமூடியினை அழுகு செய்கின்றன.

கொடுமூடியின் நடுவண்மதியென்ன ஓர் அழுகிய மணிக்கூண்டு பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் ஊசாலி தலி பெருக்கியுடன் இனைக்கப்பட்டிருப்பதனால், ஒவ்வொர் தடவையும் மணி ஒசை பெழும்போது அன்பார்களின் உள்ளங்களை ஆனந்தக்கடலினுள் இட்டுச் செல்கின்றது. மணிக்கூண்டின் மணி ஒசை கால் மணியை உணர்த்த நாலு தடவைகளும், அரை மணியை உணர்த்த எட்டுத் தடவைகளும், முக்கால் மணியை உணர்த்தப் பன்னிரண்டு தடவைகளும், முழு மணியை உணர்த்தப் பதினாறு தடவைகளும், எத்தனை மணி யென்பதை உணர்த்த அத்தனை தடவைகளும் அடித்தோய்கின்றது.

வாகனங்களும் அழகானவைகளாக விருக்கின்றன. மஞ்சங்கள் இரண்டும், ஒரு தேரும், இரண்டு சப்பரங்களும் இருக்கின்றன. புதிய மஞ்சத்தில் பிரமாவின் உருவும் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலுள்ள உருவங்களைத்தையும் அவரே படைத்ததுபோற் கண்கொள்ளாக்காட்சியாகத் திகழ்கின்றது. புதிதாக ஓர் வாகனம் அமைக்கப்பட்டுக் கோயிலில் இருக்கிறது. அதில் பத்துத்

தலைகளைக்கொண்ட இராவணனின் தோற்றம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது.

நித்திய பூசையும், நித்திய வழிபாடும் நடைபெறுகின்றது. மேலும் உச்சிக்காலப்பூசை, சாயரட்சைப்பூசை, அர்த்தசாமப்பூசை என்பவைகளும் நடைபெறுகின்றன. ஆண்டுதோறும் வரும் ஆடி அமாவாசை ஆரூம் நாள் கொடியேற்றத்துடன் நொடங்கி 26 நாட்களுக்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறும், இத்திருவிழாக் காட்சியினைக் காணத்திரளான மக்கள் கூடுவார்கள்,

திருவிழாவினைவிட, தைப்பூசம், மாசிமகம், பங்குனி உத்தரம், சித்திரைவருடம், வைகாசிமுழுமிலா, வைகாசிவிசாகம், ஆடிப்பூரம், குரங்போர், கார்த்திகைவிளக்கிடு முதலான விசேட விழாக்களும்கொண்டாடப்படுகின்றன.

வடக்கு இலங்கையின் தனிப்பெரும் புகழ்கொண்ட நல்லூர்க் கந்தனின் கோயில் அருள்பெற்றதாகும். அந்த வகையிலே, முத்துக்குமார கவிராசரவர்கள் ஆக்கிய 'முத்துப்பஞ்சவிஞ்சதி' என்னும் நாலில்

"ஆராதனைக் காந்திரு நல்லூர்
ஆறுமுகத்தார் மனையரோ

டடுப்பிலடுத்த நெருப்பில்பர்

அகத்தை யுருக்குஞ் சாறுவைத்தார்
வாரா மறுகினேராய் மென்

மடவாரெடுத்தார் காற் பலச் சொன்
மரத்தைக் கோளியா ரெடுத்தார்
மருங்கின் மயலாய் நின்றேனே

ஊராருரையும் வம்பலரே
உற்றுரினுங்கோ வம்பலரே
உலவை யீரும் வைவாளே
உறுக்கியைனுயும் வைவாளே
வேராவடம்பில் வரும்பிரே
விரும்பி யென்பாற் றிரும்பிரே
விளைவின் மதனுக் கத்தானே
விரும்பு மென்னகத்தானே”
என்று கூறுகின்றார்.

நாவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரவர்கள் இயற்றிய
“நல்லூர்க் கந்தர்பதிகம்” எனும் நூலிலே,
“காவடி யெடுப்பார் சிலர் பாவடி தொடுப்பார் சிலர்
காப்பசி யடக்கி பொருமுக்
காலமுமிருப்பார் சிலர் வேலமுருகப்பயினி
காயென வுரைப்பார் சிலபேர்
செந்தாமரைத் தலைவரொருகோடி சேர்ந்தெதை
திகழுமோ ராறுமுகமுங்
தியவிருவினைய வேகடைதிறந்திடுஞ்
செய்யபன்னிரு விழிகளும்
பைந்தார் புனைந்திடுமி ராறுபுயசைலமும்
பலபடையு மிடையிலுணியும்
பட்டுடையுமெட்டாத பழமறைக்கிண்கிணிப்
பாதாரவிந்த வினையுங்
கொந்தாரிருட்குழற் புத்தமுடிவள்ளியுங்
கூறுசுந்தர வள்ளியுங்
கூடுமிருபாகமுங் கொண்ட மங்களாஞான
கோமளக்கருணை புருவங்

வந்தாசைகூர வென் முன் நிற்கவருளுவாய்
வளமேவு நல்லைக்கர்வாழ்
மங்கையுமை பாலனே செங்கைவடி வேலனே
மயில்வாகனக் கடவுளே
தில்லை நடராசனருள் சேயே யுனற்புகத்
திருமூன்றில் வந்த பேர்கள்
தீராதபினிதீர்வ ரோராயிரம் பிறவி
செய்த பாவங்களொழிவார்
எல்லையில்லாவின்ப மெய்துவார் மலடிமா
ரினியமாக வீன் நெடுப்பார்
இருக்குணுங் குருடான் பேர்கள் வாள்வழிபெறுவ
ரில்லாரிராசராவார்
சொல்லையறியாமுடர் ஞானப்ரசங்கமழை
சொரிவார் நாள் கோள் துயர்கெடும்
துன்மரண மகலுமாலென் நுடைய பழவினைத்
தொடர்பரு வகையென்னையோ
வல்லையெனையாளவுன் மாமினியிரங்குவாய்
வளமேவு நல்லை நகர்வாழ்
மங்கையுமை பாலனே செங்கை வடி வேலனே
மயில்வாகனக் கடவுளே”
என்று கூறுகின்றார். இத்தகைய நல்லைக்கங்தனை வாழ்வி
வோர் நாளாதல் பணிதல் கடனுகும்.

**கோக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றி ஈசவரன்
கோயில்**

கோக்கட்டிச்சோலை யெனில் கிழக்கு இலங்கையிற்
தெரியாதவர்களிரார்கள். ஏனெனில் ஆண்டுதோறும்

பிரமாண்டமான தேர் இழுக்கப்படுவதுதான். ஆகவே கொக்கட்டிச் சோலையில் எழுங்கருளியிருக்கும் தான் தோன்றி ஈசவரனின் புகழ் வானளாவப் பரந்ததாகும்.

கொக்கட்டிச் சோலை, மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து ஆறுகல் தொலைவில் இருக்கிறது. இங்கு செல்வதற்கு மட்டக்களப்புவாவியைக் கடக்கவேண்டும். வாவியின் மறு கரையில் ஊர் அமைந்துள்ளதே காரணமாகும்.

கொக்கட்டிச் சோலை என்பது காரணப்பெயராகும். கொக்கட்டிமரங்கள் இருந்தமையினாற் கொக்கட்டிச் சோலை எனும் பெயர் எழுங்கது. ஆனால் இன்று இங்கு கொக்கட்டி மரங்களைக்காண்பது அருமையாகும்.

முன்னாளில் வேடுவெனுவன் காட்டுவெழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவ்வேளையில் கொக்கட்டி மரத்தின்கீழ் ஓர் சிவலிங்கம் இருக்கக் கண்டனன். உடனே தன் கையிலிருந்த கத்தியின் தலையினால் மரங்களை வெட்டி விங்கத்தினுக்கு ஓர் கொத்துப்பங்கலை அமைத்து வழிபட்டான். அவ்வேடுவன் நாள் தவறுமல் வாட்டு விங்கத்தை வழிபடலானான். பின்னர் வேடுவெளைப் பின்பற்றி மக்கள் இங்கு குடியேறலானார்கள். அதன் பெறுபேருக்க கொட்டிலாக இருந்த கோயில் கருங்கற்களாலாக்கப்பட்ட கட்டிடமாக மாற்றலாயிற்று. கோயிலை அமைத்தவர்கள் இந்திய மக்களாகும். இதனைக் கல்வெட்டு சுந்தேகமறக்கூறுகின்றது. மேலும் கல்வெட்டில் கோயில் வரன்முறையும், மக்கள் குடியேற்றமும், மக்கள் செய்யவேண்டிய பணிகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டினை ஆண்டுதோறும் வரும் விழா வில் படிப்பார்கள்.

கொக்கட்டி சோலையிற் குடியேறிய பெருந்தகை பொருவர், இந்தியாவிலிருந்து தச்சர்களை வரவழைத்து மூன்று இரதங்களைச் செய்வித்தார். அவைகளுள் ஒன்று சிதைந்துவிட்டது. மற்ற இரண்டும் இன்னும் உள்ளன. இரு இரதங்களுள் ஒன்று மிகவும் பெரியதாகும். அன்று சிற்பி எவ்வாறு உருவாக்கினாலே. அதேபோற்றுன் இன்றும் இருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் எவ்விதமான திருத்தங்களும் இரத்தத்திற் செய்யப்படவில்லை., திருத்தங்களைச் செய்வதென்றாலும், இன்றைய சிலையில் முடியாத செயலாகும். இரதம் மிகவும் புகழ்பெற்றதாகும்.அதில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்களே அதற்குச் சான்றாகும். இயற்கையின் ஏதுவினால், இரத்தத்தில் சிதைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன, என்றாலும் அதன் மாண்பு மறைந்துவிடவில்லை.

கோயிலிலே ஓர் கல்வெருது இருக்கின்றது. இது பற்றி மக்களிடம் ஓர் கதை உலாவுகின்றது. அஃதாவது, அங்காட்களில் மட்டக்களப்பின் தளபதியாக ஓர் ஓல்லாங்குர் இருந்தார். அவர் ஓர் நாள் வேட்டையாடுவதன் பொருட்டுக் கொக்கட்டிச் சோலைக்குக் குதிரை வண்டியில் வந்தார். கோயிலைக்காணவும் வண்டியை நிறுத்திப் பார்ப்பதற்காக உள்ளே வந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற வழிபாடு செய்வோர் “இது இறைவனின் கோயில், தூய்மையானதுடன் உள்ளே வரவேண்டும். ஆகவே தங்களது பாதரட்சையைக் கழற்றி விட்டு வாருங்கள்” என்றார். அதற்கவர் சிரித்து விட்டு, “இதோ இருக்கிறதே கல்வெருது. இது புல் தின்னுமா? நான் விரும்புவது போல் எருது புல் தின்றால் பாதரட்சையைக் கழற்று

வதுடன், கோயிலையும் இடிக்காமற் செல்வேன்" எனக் கூறினார். வழிபாடு செப்போர் சிந்திக்காது "எருது புல் தின்னும் வெள்ளிக்கிழமை வாரும்" என்றார். தளபதி யும் அவ்வாறு வருவதாகச் சொல்லி வேட்டைக்குச் சென்று விட்டார்.

தளபதி போன பின்னர்தான், அவருக்குக் கவலை பிடித்தது. தன் வார்த்தையினை சிறைவு செப்பும் பொருட்டு இறைவனிடம் முறையிட்டார். இறைவனது அமரவாக்கினை சிறைவு செய்வதாகக் களவிற்கேண்றிக் கூறிப் போந்தார்.

குறிக்கப்பட்ட வெள்ளிக்கிழமையும் வந்தது. தளபதி கல் எருது புல் தின்னப்போகும் விந்தையினைக் காண வந்துவிட்டார். வழிபாடு செய்வோர் பூ சை சை ய முடித்துக்கொண்டு, ஒரு பிடி அறுகம் புல்லினை எருதின் முன்னர் போட்டு, "கந்தா இந்தா புல்" என்றார். என்ன ஆச்சிரியம்! கல் எருது உயிர்பெற்றெழுங்கு புல்லினைத் தின்று சாணமும் போட்டது. பின்னர் பழையபடி கல் வெருதாக மாறிவிட்டது. இதன் பின்னர் தான் கல்வெருதினுக்குப் பக்கவில் சாணமும் கல்லுருவில் வந்தது. இதனைக் கண்ணுற்ற தளபதி ஆச்சிரியமும் அளவிடாத அன்பும் கொண்டார். பாதரட்சைக் களற்றி விட்டுச் சென்று இறைவனைப் பணிந்து சென்றார்.

இத்தகைய வள்மையினைக் கொண்டது தான் தோன்றி சசுவரன் கோயில்.

தான்தோன்றி சசுவரன் கோயில் என்பதுவுங் காரணங்கருதியே உண்டாயது. கொக்கட்டி மரத்தின்

கீழ் விங்கம் தானுகத் தோன்றியமையாற்றுன் அப்பெயர் ஏற்பட்டது.

கோயிலில் ஆண்டுதோறும் இழுக்கப்படும் தேர் விழாக்காட்சியினைக் காண ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கூடுவார்கள்.

தேர் இழுப்பதிலும் புதுமைகள் சிறைங்துள்ளன. தேர்முட்டிலே முளைத்துப் படர்க்க பூசினிச் செடியின் காப்கள் அனைத்தையும் தேர் நகரும்போது வெட்ட வேண்டும். தேர் வடத்திலே குறிக்கப்பட்டவர்கள் கைப்பிடித்தாக வேண்டும். இல்லாவிடில் தேர் நகரமாட்டாது. இதே போல் இன்னும் பல புது மைகளைக் கொண்டது இக்கோயில். கிழக்கு இலங்கையில் ஸிரங்தர மான இடத்தைப் பெற்றுள்ள தான் தோன்றி சசுவரன் கோயில் சிறப்புடையதென்னலாம். இத்தகைய பழங்கோயிலின் பெருமை பற்றிச் சின்னத்தம்பிப் புலவரவர்கள்.

"கொடிகண்டேன் முடிகண்டேன் கோயில்கண்டேன்
குலவுதிரு கோபுரத்தின் அழகுகண்டேன்
படியேறிமணி மதுள்குழலிதிகண்டேன் பக்கமெல்லாம்
அமர்ந்திருக்கும் கோயில்கண்டேன்
வடிவுடைய சித்திரத்தேர் மீதிலேறி மங்கை
சிவகாமிபுடன் வரவுங்கண்டேன்
கடினமில்லாக் கொக்கட்டிச் சோலை வாழும் கடவுளே
தான் தோன்றி சசா போற்றி"
என்றும்,

“கயிலாயமலை தன்னிலே உடையாள்காண கயமுகா
 குரனுக்கு வரத்தையீங்து
அகிலாண்டமான சிவழுளியாய் ஸின்றூய் அரகரா
 என நாம மானமுர்த்தி
 பயிலுகின்ற முனிசி தேவர் குழ பக்கமுறு கணாது
 பணிந்து போற்ற
 ஓயில்மேவு கொக்கட்டிச் சோலை வாழும் உத்தமனே
 தான்தோன்றி சுசா போற்றி”

என்று உள்ளம் கசிந்து பாடுகின்றார். இவ்வாறெல்லாம்
 பாடப்பெற்ற தான்தோன்றி சுஸ்வரனை வாழ்வில் ஒர்
 தடவையாதல் சென்று சேவித்தல் கடனாகும்.

முற்றும்.

.. மதுரை:-57.